

โมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา
ระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2558
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A CAUSE AND EFFECT MODEL OF UNDERGRADUATE STUDENT-
ADVISOR INTERACTION WITH ACADEMIC MOTIVATION AS A MEDIATOR

Miss Chutima Chumpong

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Educational Research Methodology

Department of Educational Research and Psychology

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2015

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

โมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง
อาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มี
แรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

โดย

นางสาวชุตติมา ชุมพงค์

สาขาวิชา

วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ์ แกมเกตุ

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

.....คณบดีคณะครุศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.บัญชา ชลาภิรมย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ์ แกมเกตุ)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.อวยพร เรืองตระกูล)

ชุตินา ชุมพงค์ : โมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน (A CAUSE AND EFFECT MODEL OF UNDERGRADUATE STUDENT-ADVISOR INTERACTION WITH ACADEMIC MOTIVATION AS A MEDIATOR) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. ดร.วรรณณี แกมเกตุ, 190 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและเปรียบเทียบระดับการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามภูมิภาคของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี 2) พัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน และ 3) วิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน และ 3) วิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

ตัวอย่างวิจัย คือ นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาในระดับชั้นปี 1 ถึงปีสุดท้ายของแต่ละคณะของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในปีการศึกษา 2558 จำนวน 759 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (multi-stage random sampling) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์สถิติเชิงบรรยาย การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างโดยใช้โปรแกรม LISREL

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นิสิตนักศึกษามีระดับการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก (mean = 4.110, 3.748, 3.602 ตามลำดับ) และมีความสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง (mean = 3.426) เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามภูมิภาคของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย เพศ ชั้นปี ศาสตร์การศึกษา และสังกัดของมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า (1.1) นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีเพศชายและนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีเพศหญิงมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (1.2) นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในแต่ละชั้นปีมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกัน (1.3) นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในแต่ละศาสตร์การศึกษามีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่ความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกัน (1.4) นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในแต่ละสังกัดของมหาวิทยาลัยมีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนไม่แตกต่างกัน

2. โมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่านที่พัฒนาขึ้นสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Chi-Square = 28.04, df = 21, p-value = 0.139, GFI = 0.993, AGFI = 0.981, RMR = 0.007, RMSEA = 0.021) โดยปัจจัยสาเหตุที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี คือ การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา มีอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.863 นอกจากนี้ผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีอิทธิพลทางตรงต่อแรงจูงใจในการเรียน เท่ากับ 0.559 และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการเรียนโดยผ่านแรงจูงใจในการเรียน เท่ากับ 0.519 ทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยตัวแปรโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของความสำเร็จในการเรียน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียน ได้ร้อยละ 97.6, 77.5 และ 18.4 ตามลำดับ

3. ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนมีบทบาทการส่งผ่านแบบสมบูรณ์ (full mediation) จากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียน

ภาควิชา วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา

สาขาวิชา วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา

ปีการศึกษา 2558

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

5783317727 : MAJOR EDUCATIONAL RESEARCH METHODOLOGY

KEYWORDS: UNDERGRADUATE STUDENT-ADVISOR INTERACTION / ACADEMIC MOTIVATION / SUCCESS IN LEARNING / CHARACTERISTICS OF ADVISORS

CHUTIMA CHUMPONG: A CAUSE AND EFFECT MODEL OF UNDERGRADUATE STUDENT-ADVISOR INTERACTION WITH ACADEMIC MOTIVATION AS A MEDIATOR. ADVISOR: ASSOC. PROF. WANNEE KAEMKATE, Ph.D., 190 pp.

The purposes of this research were 1) to study and compare levels of recognition of characteristics of advisors, undergraduate student-advisor interaction, academic motivation, and success in learning among undergraduate students whose backgrounds were different; 2) to develop and examine goodness of fit of a cause and effect model of undergraduate student-advisor interaction with academic motivation as a mediator; and 3) to analyze a role of academic motivation as a mediator of a cause and effect model of undergraduate student-advisor interaction. The research sample consisted of 759 undergraduate students from universities in Bangkok and its surrounding suburbs in the academic year 2015 selected by multi-stage random sampling method. Data were collected through a survey questionnaire. The data were analyzed by using descriptive statistics, Pearson's correlation by SPSS and Structural Equation Modeling analysis by LISREL.

The results revealed that:

1. Undergraduate students had a high level of recognition of characteristics of advisors, undergraduate student-advisor interaction and academic motivation (mean = 4.110, 3.748, 3.602, respectively), and had a moderate level of success in learning (mean = 3.426). The results of the analysis on the difference of recognition of characteristics of advisors, undergraduate student-advisor interaction, academic motivation and success in learning by genders, levels of years, fields of study, and types of universities were found that (1.1) male and female undergraduate students had no difference in recognition of characteristics of advisors, undergraduate student-advisor interaction, academic motivation and success in learning at 0.05 level of significance. (1.2) All of undergraduate students had different recognition of characteristics of advisors, undergraduate student-advisor interaction, and academic motivation at 0.05 level of significance, but had no difference in success in learning. (1.3) Undergraduate students in each field of study had different recognition of characteristics of advisors, undergraduate student-advisor interaction and success in learning at 0.05 level of significance, but had no difference in academic motivation. (1.4) Undergraduate students in each university had different levels of recognition of characteristics of advisors and academic motivation at 0.05 level of significance, but had no difference in undergraduate student-advisor interaction and success in learning.

2. The cause and effect model of undergraduate student-advisor interaction with academic motivation as the mediator fit the empirical data (Chi-Square = 28.04, df = 21, p-value = 0.139, GFI = 0.993, AGFI = 0.981, RMR = 0.007, RMSEA = 0.021). The factor affected undergraduate student-advisor interaction was recognition of characteristics of advisors with a direct effect of 0.863. Additionally, the results of undergraduate student-advisor interaction had a direct effect on academic motivation, and an indirect effect on success in learning via academic motivation (direct effect = 0.559, indirect effect = 0.519) with a statistically significant level of 0.05. The variables in the model explained the variance of 97.6%, 77.5% and 18.4% of success in learning, undergraduate student-advisor interaction, and academic motivation respectively.

3. The role of academic motivation as a mediator in this model was a full mediation from undergraduate student-advisor interaction to success in learning.

Department: Educational Research and Psychology

Field of Study: Educational Research Methodology

Academic Year: 2015

Student's Signature

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสำเร็จและความเมตตากรุณาและการดูแลเอาใจใส่ด้วยความหวังดีจากรองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ แกรมเกตต์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่คอยให้คำปรึกษา ช่วยแก้ปัญหาและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขและปรับวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และขอกราบขอบพระคุณอาจารย์สำหรับกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งวิทยานิพนธ์เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล ว่องวานิช สำหรับความทุ่มเทและการเป็นตัวอย่างของครูที่ตีรวมทั้งการให้คำแนะนำและความช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์ ตลอดจนการกระตุ้นให้กำลังใจมาโดยตลอด ผู้วิจัยสำนึกในความกรุณาและจะจดจำทุกคำสั่งสอน

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ ประธานสอบวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.อวยพร เรืองตระกูล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้ความกรุณาในการให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ได้มอบความรู้และประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาและการทำงานในอนาคต โดยเฉพาะอาจารย์ ดร.กนิษฐ ศรีเคลือบ ที่คอยเฝ้าถามถึงปัญหา ให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้านเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาช่วยตรวจสอบเครื่องมือวิจัยและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางาน และผู้ประสานงานของคณะในแต่ละมหาวิทยาลัยที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย รวมไปถึงพี่ ๆ และเพื่อน ๆ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาที่ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำ และกำลังใจ โดยเฉพาะพี่สุรศักดิ์ แก้วเอี่ยม พี่ชัยยุทธ กลีบบัว พี่อารี อิมสมบัติ และพินิภรณ์ รูปไข่ ที่ให้คำแนะนำและตอบปัญหาในการทำวิทยานิพนธ์ทุกปัญหา ทำให้ผู้วิจัยเกิดความเข้าใจและสามารถนำความรู้ไปใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างถูกต้อง

สุดท้ายนี้ต้องขอขอบคุณครอบครัวที่สนับสนุนด้านการศึกษาของผู้วิจัยมาโดยตลอด ตลอดจนเพื่อนสนิทที่คอยให้กำลังใจ และความหวังดีอย่างจริงใจ สิ่งเหล่านี้ผลักดันให้ผู้วิจัยเกิดความมุ่งมั่นในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญแผนภาพ	11
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ตอน 1 มโนทัศน์เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา	8
ตอน 2 ปัจจัยสาเหตุของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา.....	13
ตอน 3 ผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา	20
ตอน 4 ความสัมพันธ์ของตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษากับตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง.....	30
ตอน 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย	36
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	38
ประชากรและตัวอย่าง	38
ตัวแปรและนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรในการวิจัย.....	40
เครื่องมือวิจัย.....	42

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล	57
การวิเคราะห์ข้อมูล	59
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	61
ตอน 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นและการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปร ในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน	63
ตอน 2 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็น ตัวแปรส่งผ่าน.....	92
ตอน 3 ผลการวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนในโมเดลเชิงสาเหตุ และผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี...	101
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	104
สรุปผลการวิจัย.....	106
อภิปรายผลการวิจัย.....	110
ข้อเสนอแนะ	120
รายการอ้างอิง	122
ภาคผนวก.....	131
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย	132
ภาคผนวก ข เครื่องมือวิจัย.....	134
ภาคผนวก ค รายละเอียดการปรับแก้ข้อคำถามในเครื่องมือวิจัย	139
ภาคผนวก ง ระดับการตอบรายการข้อคำถามแต่ละตัวแปร	150
ภาคผนวก จ ผลการวิเคราะห์โมเดล.....	158
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	190

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 2.1 การสังเคราะห์องค์ประกอบของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต นักศึกษา.....	12
ตาราง 2.2 การสังเคราะห์องค์ประกอบของคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา	18
ตาราง 2.3 การสังเคราะห์องค์ประกอบของความสำเร็จในการเรียน.....	29
ตาราง 3.1 จำนวนตัวอย่างนิสิตนักศึกษา จำแนกตามสังกัด ศาสตร์การศึกษา คณะและชั้นปี	39
ตาราง 3.2 โครงสร้างจำนวนข้อคำถามของแบบวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ ของนิสิตนักศึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน	44
ตาราง 3.3 เกณฑ์การให้คะแนนข้อคำถามวัดการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมี ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและ ความสำเร็จในการเรียน.....	45
ตาราง 3.4 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ	47
ตาราง 3.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของ องค์ประกอบการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา.....	48
ตาราง 3.6 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ ปรึกษา	49
ตาราง 3.7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของ องค์ประกอบการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา	50
ตาราง 3.8 ค่าสถิติผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง อาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา	51
ตาราง 3.9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของ องค์ประกอบแรงจูงใจในการเรียน.....	52
ตาราง 3.10 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดแรงจูงใจในการเรียน.....	53
ตาราง 3.11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของ องค์ประกอบความสำเร็จในการเรียน	54
ตาราง 3.12 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสำเร็จในการเรียน	55
ตาราง 3.13 จำนวนข้อและค่าความเที่ยงของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	57

ตาราง 3.14 จำนวนแบบสอบถามและอัตราการตอบกลับของแบบสอบถาม จำแนกตาม มหาวิทยาลัย และศาสตร์การศึกษา	58
ตาราง 3.15 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจ ในการ เรียนและความสำเร็จในการเรียน.....	59
ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละของตัวอย่าง จำแนกตามสังกัดของมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา ..	65
ตาราง 4.2 จำนวนและร้อยละของตัวอย่างของตัวแปรที่จัดกลุ่มใหม่.....	67
ตาราง 4.3 ค่าสถิติบรรยายลักษณะตัวแปรในโมเดล	73
ตาราง 4.4 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามเพศ.....	76
ตาราง 4.5 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามชั้นปี.....	79
ตาราง 4.6 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามศาสตร์ การศึกษา	84
ตาราง 4.7 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามสังกัดของ มหาวิทยาลัย	88
ตาราง 4.8 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามเพศ ชั้นปี ศาสตร์การศึกษาและสังกัดมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา	91
ตาราง 4.9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของตัวแปร สังเกตได้.....	96
ตาราง 4.10 ค่าสถิติการวิเคราะห์อิทธิพลของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็น ตัวแปรส่งผ่าน.....	100

สารบัญแผนภาพ

	หน้า
แผนภาพ 2.1 โมเดลการวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา	13
แผนภาพ 2.2 โมเดลการวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา	20
แผนภาพ 2.3 โมเดลการวัดแรงจูงใจในการเรียน	23
แผนภาพ 2.4 โมเดลการวัดความสำเร็จในการเรียน	30
แผนภาพ 2.5 ความสัมพันธ์ของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา กับ แรงจูงใจในการเรียน	31
แผนภาพ 2.6 ความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษากับความสำเร็จ ในการเรียน	32
แผนภาพ 2.7 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนกับความสำเร็จในการเรียน	33
แผนภาพ 2.8 ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากับปฏิสัมพันธ์ระหว่าง อาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา	34
แผนภาพ 2.9 ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของอาจารย์กับแรงจูงใจในการเรียน	35
แผนภาพ 2.10 ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากับความสำเร็จในการ เรียน.....	36
แผนภาพ 2.11 กรอบแนวคิดในการวิจัย	37
แผนภาพ 3.1 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ ปรึกษา	49
แผนภาพ 3.2 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา.....	51
แผนภาพ 3.3 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดแรงจูงใจในการเรียน.....	53
แผนภาพ 3.4 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสำเร็จในการเรียน.....	55
แผนภาพ 4.1 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียน เป็นตัวแปรส่งผ่าน	101
แผนภาพ 4.2 บทบาทการส่งผ่านของแรงจูงใจในการเรียน	103

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาเป็นความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มีการสื่อสาร การตอบสนอง การแสดงความห่วงใย ความเห็นอกเห็นใจ การให้คำแนะนำและชี้แนะเพื่อให้นิสิตนักศึกษามีความสุขในการเรียนและการปรับตัวอยู่ในมหาวิทยาลัยได้ (Endo and Harpel, 1982; Hernandez, 2000; Lau, 2003) ปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวเน้นการมีส่วนร่วมและการทำงานร่วมกันระหว่างนิสิตนักศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา Weidman (1989 อ้างถึงใน Kim and Sax, 2014) โดยเฉพาะที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยเพราะได้สร้างแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผลงานและพัฒนาการเรียนของนิสิตนักศึกษา ซึ่งตลอดหลายปีที่ผ่านมา มีงานวิจัยเกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาเป็นจำนวนมาก

ผลการวิจัยส่วนใหญ่สรุปได้ว่า การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่ดี จะมีผลกระทบที่สำคัญต่อนิสิตนักศึกษาและเป็นผลกระทบทางบวกแทบทั้งสิ้น อาทิ การเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Kim, 2010; Kim and Sax, 2009) การเพิ่มอัตราคงอยู่ในการเรียน (retention) (Hernandez, 2000; Lau, 2003) การพัฒนาทักษะทางปัญญา (Kim and Sax, 2011) การกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น (Lundberg and Schreiner, 2004) การเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน (Trolan, Jach, Hanson, and Pascarella, 2015) การมีกำลังใจ มีความพึงพอใจ และมีความสุขในการเรียน (Kim and Sax, 2014) ตลอดจนถึงงานวิจัยที่ยืนยันว่าการมีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่ดีระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาจะทำให้เกิดผลกระทบทางลบ กล่าวคือ การมีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่ดีส่งผลถึงการไม่มีกิจกรรมนอกห้องเรียนร่วมกัน ทำให้นิสิตนักศึกษาเกิดความคับข้องใจและเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ (Endo and Harpel, 1982)

นอกจากการศึกษาวิจัยเรื่องผลกระทบแล้วยังมีงานวิจัยที่พยายามศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษากับตัวแปรอื่น ๆ ที่สำคัญ ซึ่งพบว่าการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (characteristics of advisors) กล่าวคือ ถ้าอาจารย์ที่ปรึกษามีคุณลักษณะที่ให้ความใกล้ชิดกับนิสิตนักศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาและนิสิตนักศึกษาสามารถสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน มีกิจกรรม

ร่วมกันในกระบวนการการเรียนรู้ ก็จะทำให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาเพิ่มมากขึ้น (วินิตา แก้วแก้ว, 2555) และผลที่ได้ยังสอดคล้องกับการวิจัยนำร่อง (pilot study) เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา โดยการสัมภาษณ์นิสิตนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา มีผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ โดยนิสิตนักศึกษาที่มีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาจะทำให้นิสิตนักศึกษาเกิดความรัก ความศรัทธาต่ออาจารย์และวิชาเรียน ส่งผลให้นิสิตนักศึกษามีปฏิสัมพันธ์ มีแรงจูงใจในการเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียนเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้มีงานวิจัยที่ศึกษาผลกระทบของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา สามารถแบ่งกลุ่มตัวแปรได้เป็น 2 กลุ่มตัวแปร คือ 1) ตัวแปรด้านสติปัญญา เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Kim and Sax, 2009) อัตมโนทัศน์ทางวิชาการ (academic self-concept) (Kim and Sax, 2014) การพัฒนาทางสติปัญญา (Kim and Sax, 2009) และ 2) ตัวแปรด้านจิตใจ เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง การมีสุขภาพจิตดี (Endo and Harpel, 1982) การเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน (Trolan et al., 2015) ความปรารถนาในการเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น (Kim and Sax, 2009) การมีกำลังใจ และการมีความสุขในการเรียน (Kim and Sax, 2014)

ตัวแปรที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ในมหาวิทยาลัยไม่ว่าจะเป็นตัวแปรด้านสติปัญญาหรือตัวแปรทางด้านจิตใจก็ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลและความสำคัญต่อนิสิตนักศึกษา เนื่องจากการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเน้นการพัฒนาให้นิสิตนักศึกษาให้มีคุณภาพ ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข กล่าวคือ ให้เป็นทั้งคนดี คนเก่ง และมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) โดยการสนับสนุนให้นิสิตนักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียน และความสำเร็จในการเรียนนั้น หากมีการสนับสนุนได้ถูกต้อง นิสิตนักศึกษาจะมีแรงจูงใจในการเรียน มีความสุขในการเรียน มีสุขภาพจิตดี เกิดกำลังใจ และประสบความสำเร็จในการเรียนมากยิ่งขึ้น แต่หากสนับสนุนความต้องการให้กับนิสิตนักศึกษาไม่ถูกต้อง อาจส่งผลให้นิสิตนักศึกษาขาดแรงจูงใจในการเรียน ไม่ตั้งใจเรียน ลาออกกลางคันหรือต้องพักการศึกษา ทำให้นิสิตนักศึกษาพลาดโอกาสที่จะประสบความสำเร็จ (บพิตร อิศระ, 2550; วินิตา แก้วแก้ว, 2554) และการมีแรงจูงใจในการเรียนนั้นจะทำให้ นิสิตนักศึกษามีแรงขับในการช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนมากยิ่งขึ้น นิสิตนักศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูง ทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนสูง ในทางกลับกันนิสิตนักศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเรียนต่ำ ทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนต่ำหรือไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน (Omar, Jain and Noordin, 2013; Waterman, Schwartz and Conti, 2008) ดังนั้นแรงจูงใจในการเรียนและ

ความสำเร็จในการเรียนมีความสำคัญต่อนิสิตนักศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะทำให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จในเรื่องการเรียน การงาน และการประกอบอาชีพ

ความสำเร็จในการเรียนของนิสิตนักศึกษาบางส่วนนั้นขึ้นอยู่กับอาจารย์ที่ปรึกษา เนื่องจากอาจารย์ที่ปรึกษามีบทบาทสำคัญในการให้ความช่วยเหลือนิสิตนักศึกษาให้ประสบความสำเร็จในทุก ๆ ด้าน อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ใกล้ชิด สนับสนุนกับนิสิตนักศึกษา ให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา แนะนำในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2556) แต่ในขณะเดียวกันภาระงานของอาจารย์ที่ปรึกษาก็มีมากมาย เช่น งานสอน งานวิจัย งานบริการวิชาการ งานอื่น ๆ ที่มากระทบต่อ งานให้คำปรึกษา ทำให้อาจารย์ที่ปรึกษาไม่มีเวลาดูแลนิสิตนักศึกษาอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่องเท่าที่ควร (สำนักการจัดการทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2555)

จากการศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ข้างต้น ส่วนใหญ่มีงานวิจัยเกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง อาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาเฉพาะอิทธิพลทางตรงเท่านั้น กล่าวคือ มีการศึกษา ผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน (Jaasma and Koper, 1999; Komaraju, Musulkin and Bhattacharya, 2010, 2010; Pascarella and Tarenzini, 1980; Trolan et al., 2015) มีการศึกษาผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียน (Anaya and Cole, 2001; Cardoso, Ferreira, Abrantes, Seabra and Costa, 2011; Lundberg and Schreiner, 2004; Micari and Pazos, 2012; Umbach and Wawrzynski, 2005) มีการศึกษาผลของแรงจูงใจในการเรียนส่งผลต่อ ความสำเร็จในการเรียน (ณัฐติยาภรณ์ หยกอุบล, 2555; Amrai, Motlagh, Zalani and Parhon, 2011; Omar, Jain and Noordin, 2013; Waterman, Schwartz and Conti, 2008) มีการศึกษา คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (Balaji and Chakrabarti, 2010; Faranda, 2015; Shagrir, 2015; Wang, BrckaLorenz and Chiang, 2015) มีการศึกษาคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน (Rugutt and Chemosit, 2009; Urdan and Schoenfelder, 2006) มีการศึกษาคุณลักษณะของอาจารย์ที่ ปรึกษาส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียน (บพิตร อิศระ, 2550; ปัทมา ทองสม, 2553; O'Rourke and Cooper, 2010) แต่ยังไม่มีการศึกษาวิจัยอิทธิพลทางอ้อมระหว่างตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของ อาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียน และความสำเร็จในการเรียน เพื่อให้ผลการวิจัยมีความถูกต้องแม่นยำ ชัดเจน จึงควรใช้เทคนิค

การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง (structural equation model: SEM) เพื่อศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาทั้งปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา และเมื่อนำตัวแปรทั้งหมดมาศึกษาพร้อมกันมีความเป็นไปได้ว่าแรงจูงใจในการเรียนจะเป็นตัวแปรส่งผ่านที่เชื่อมระหว่างการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษากับความสำเร็จในการเรียน ซึ่งผลการวิจัยจะทำให้ทราบรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา เพื่อเป็นสารสนเทศให้กับผู้บริหาร อาจารย์ที่ปรึกษา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องทางด้านการศึกษาช่วยส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาและให้นิสิตนักศึกษาเรียนอย่างมีความสุข มีแรงจูงใจในการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น และส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จในเชิงวิชาการด้วยจิตใจที่มีความสุข

คำถามวิจัย

1. นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับการรับรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับใด และแตกต่างกันตามภูมิภาคหรือไม่ อย่างไร
2. โมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน มีลักษณะอย่างไร และโมเดลที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ อย่างไร
3. ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามภูมิภาคของนิสิตนักศึกษา
2. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

3. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษากับตัวแปรอื่น ๆ แบ่งกลุ่มตัวแปรออกเป็น 2 กลุ่มตัวแปร ได้แก่ 1) ตัวแปรเกี่ยวกับด้านสติปัญญา (Kim and Sax, 2009, 2014) 2) ตัวแปรเกี่ยวกับด้านจิตใจ (Endo and Harpel, 1982; Kim and Sax, 2014; Trolan et al., 2015) โดยผู้วิจัยเลือกศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา คือ คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา ที่เลือกศึกษาตัวแปรดังกล่าวเนื่องจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่าตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Balaji and Chakrabarti, 2010; Faranda, 2015; Shagrir, 2015; Wang, BrckaLorenz and Chiang, 2015) ประกอบกับการวิจัยนำร่อง (pilot study) ที่พบว่าคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษามีอิทธิพลทางตรงต่อการมีปฏิสัมพันธ์และการศึกษาผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ผู้วิจัยศึกษา 2 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนและตัวแปรความสำเร็จในการเรียน สาเหตุที่เลือกตัวแปรดังกล่าวเนื่องจากการศึกษางานวิจัยของ Anaya and Cole (2001) Cardoso et al. (2011) Lundberg and Schreiner (2004) Jaasma and Koper (1999) Komarraju, Musulkin and Bhattacharya (2010) พบว่า การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

ทางด้านบริบทของตัวอย่างที่ศึกษา ผู้วิจัยเลือกศึกษากลุ่มนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต เนื่องจากปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยได้สร้างแนวคิดที่เกี่ยวกับการพัฒนาผลงาน พัฒนาการเรียนของนิสิตนักศึกษา เพราะเน้นการมีส่วนร่วมและการทำงานร่วมกันระหว่างนิสิตนักศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา นอกจากนี้นิสิตนักศึกษายังเป็นวัยที่กำลังสดใส มีพลังสมอง พลังใจ พลังกายในการพัฒนา และเป็นวัยที่ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดีที่สุด นอกจากนี้อาจารย์ที่ปรึกษาในมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ (academic advisor) เนื่องจากอาจารย์ที่ปรึกษามีบทบาทและความสำคัญต่อนิสิตนักศึกษาเพราะเป็นผู้ที่คอยให้การปรึกษาแนะนำกับนักศึกษาในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านวิชาการ ด้านการดำรงชีวิตในสถาบันและในสังคม ตลอดจนช่วยพัฒนานิสิตนักศึกษาในด้านวิชาชีพ สติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ

นิยามศัพท์เฉพาะ

คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง การปฏิบัติหรือการแสดงออกถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา ประกอบด้วยคุณลักษณะภายในและภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา

การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา หมายถึง พฤติกรรมระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาในการสื่อสารหรือตอบสนองต่อกัน มีการแสดงความห่วงใยเห็นอกเห็นใจ ให้คำแนะนำ ชี้แนะ ในด้านต่าง ๆ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ประกอบด้วย การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ และความเหมาะสมของเวลา

แรงจูงใจในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกของนิสิตนักศึกษาที่แสดงออกถึงความมุ่งมั่นและพยายามในการเรียนรู้ เพื่อนำไปสู่การประสบความสำเร็จด้านการเรียนและเรียนอย่างมีความสุข โดยมีพลังหรือแรงขับภายในที่ถูกระตุ้นทั้งจากตนเองและบุคคลรอบข้างแบ่งเป็นแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก

ความสำเร็จในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมและความรู้สึกของนิสิตนักศึกษาที่ได้บรรลุถึงเป้าหมายความต้องการที่ตั้งไว้ วัดได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และความสุขในการเรียน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน คาดว่าผลจากการทำการวิจัยจะมีผลประโยชน์ดังต่อไปนี้

1. **ประโยชน์ในเชิงวิชาการ** ผลการวิจัยทำให้ต้องค้ประกอบสำหรับการรับรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียน และความสำเร็จในการเรียน และได้ทราบปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา และผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาเป็นประโยชน์ต่อศาสตร์ด้านการศึกษา ทำให้นักวิจัยหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับด้านการศึกษาสามารถนำสารสนเทศที่ได้จากผลการวิจัยไปพัฒนาโมเดลหรือประยุกต์ใช้ในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2. ประโยชน์เชิงปฏิบัติ ผลการวิจัยทำให้อาจารย์ที่ปรึกษาหรือผู้ที่เกี่ยวข้องทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตนักศึกษาว่านิสิตนักศึกษามีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับใด และยังทำให้เข้าใจลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน เป็นแนวทางให้อาจารย์ในมหาวิทยาลัยและผู้ที่เกี่ยวข้องในด้านการศึกษากำหนดโปรแกรมหรือแผนในการพัฒนานิสิตนักศึกษา เพื่อส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาและอาจารย์มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียน และประสบความสำเร็จในการเรียนที่สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียน ความสำเร็จในการเรียน และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา โดยผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดของเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแบ่งการนำเสนอออกเป็น 5 ตอน ได้แก่ ตอน 1 มโนทัศน์เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ตอน 2 ปัจจัยสาเหตุของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ตอน 3 ผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ตอน 4 ความสัมพันธ์ของตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษากับตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และตอน 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย โดยแต่ละตอนมีรายละเอียดดังนี้

ตอน 1 มโนทัศน์เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความสำคัญต่อนิสิตนักศึกษา ช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพิ่มอัตราคงอยู่ในการเรียน เพิ่มแรงจูงใจ เพิ่มความสุขในการเรียน และกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ สารสำคัญของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษาที่จะนำเสนอ ผู้วิจัยได้จำแนกออกเป็น 4 หัวข้อ คือ 1) ความหมายของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา 2) ประเภทและรูปแบบของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา 3) ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา 4) การวัดองค์ประกอบการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ความหมายของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา หมายถึง พฤติกรรมระหว่างนิสิตนักศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาในการสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิด ให้ความอบอุ่นและความเป็นกันเอง รวมทั้งมีกิจกรรมที่เสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน (อัจฉรา ปัทมะวิภาค, 2537)

การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา หมายถึง การกระทำร่วมกันระหว่างนิสิตนักศึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษา มีการแลกเปลี่ยน แนะนำความคิดเห็นผ่านกิจกรรม

การเรียนรู้ (Mina, 2010) รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นนั้นเกิดขึ้นได้ทั้งในและนอกห้องเรียน (MacDonald, 2014)

การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา หมายถึง การกระทำหรือ การติดต่อเป็นทางการและไม่เป็นทางการระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาทั้งในและนอก ห้องเรียน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวิชาการและไม่ใช่ทางวิชาการ (Cox and Orehovec, 2007; Kuh, Kinzie, Schuh and Whitt, 2011) มีบทบาทในการกำหนดความสำเร็จทางวิชาการของนิสิต นักศึกษา (Jacobi, 1991 อ้างถึงใน Komarraju, Musulkin, and Bhattacharya, 2010)

ดังนั้น การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา หมายถึง พฤติกรรมหรือ ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษาในการสื่อสารหรือตอบสนองต่อกันทั้งที่เป็นทางการ และไม่เป็นการ

1.2 ประเภทและรูปแบบของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

ในงานวิจัยของ Kim and Sax (2009) แบ่งประเภทการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ พริกษากับนิสิตนักศึกษาออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ *ประเภทแรก* เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างนิสิต นักศึกษาที่มีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัยของอาจารย์ที่ปรึกษา แบ่งได้เป็น 3 รูปแบบ คือ 1) นิสิต นักศึกษาที่เป็นอาสาสมัครช่วยเหลืออาจารย์เกี่ยวกับการวิจัย 2) นิสิตนักศึกษาที่ช่วยเหลืออาจารย์ เกี่ยวกับการวิจัยเพื่อเก็บเป็นหน่วยกิต และ 3) นิสิตนักศึกษาที่ช่วยเหลืออาจารย์เกี่ยวกับการวิจัยเพื่อ รับค่าตอบแทน และ *ประเภทที่สอง* เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างนิสิตนักศึกษาที่มีความเกี่ยวข้องกับ รายวิชาเรียนของอาจารย์ที่ปรึกษา แบ่งได้เป็น 3 รูปแบบ คือ 1) นิสิตนักศึกษาที่พูดคุยกับอาจารย์ นอกชั้นเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาหลักสูตร 2) นิสิตนักศึกษาที่สื่อสารกับอาจารย์ผ่านทางจดหมาย อิเล็กทรอนิกส์หรือติดต่อโดยตรง และ 3) นิสิตนักศึกษาที่มีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ระหว่างที่มี การเรียนการสอน และในงานวิจัยล่าสุดของ Kim and Sax (2014) แบ่งรูปแบบการมีปฏิสัมพันธ์ กับอาจารย์ที่ปรึกษาแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ 1) ลักษณะธรรมชาติของการมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ ที่ปรึกษา ได้แก่ ความบ่อยในการไปพบเจออาจารย์ที่ปรึกษา ความบ่อยในการขอคำแนะนำนอกชั้น เรียน ความบ่อยในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียน 2) การจัดสรรเวลา ได้แก่ การใช้เวลาหนึ่ง ชั่วโมงหรือมากกว่าหนึ่งชั่วโมงที่พูดคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งในเวลาราชการและนอกชั้นเรียน 3) ความพึงพอใจ ได้แก่ ความพอใจกับปริมาณของการติดต่ออาจารย์ที่ปรึกษา ความพึงพอใจในการ เข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา 4) การให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ ให้กำลังใจในการเรียนต่อ ระดับปริญญาโท ให้โอกาสในการทำโครงการวิจัย ให้โอกาสที่จะหาหรือเกี่ยวกับการเรียนการสอนนอก ชั้นเรียน

ในงานวิจัยของ Cox and Orehovec (2007) แบ่งประเภทของปฏิสัมพันธ์เป็น 4 ประเภท โดย 3 ประเภทแรกแบ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ส่วนบุคคล (personal interactions) ได้แก่ 1) ปฏิสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับวิชาการ เช่น การจัดกิจกรรมทางวิชาการ 2) ปฏิสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับปัญหาส่วนตัว 3) ปฏิสัมพันธ์อื่น ๆ เช่น การให้กำลังใจ และ 4) ปฏิสัมพันธ์นอกห้องเรียน (functional interaction) ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับนอกห้องเรียน

1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ได้แก่ ทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล (interpersonal relationship theory) เป็นทฤษฎีที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหรือการแสดงพฤติกรรมระหว่างบุคคลในการดำเนินกิจกรรมและการมีส่วนร่วมเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสาร ความหมาย การแก้ปัญหาระหว่างกัน มีความร่วมมือและเกิดการเปลี่ยนแปลง สัมพันธภาพระหว่างบุคคลจะเกิดขึ้นได้ต้องอยู่ในระยะเวลาที่เหมาะสม มีการสื่อสารถึงเนื้อหาที่ดีที่มีประโยชน์และมีการเสริมสร้างกำลังใจระหว่างกัน (Rubin, Perse and Barbato, 1988) นอกจากนี้ Schultz (1960 อ้างถึงใน Rubin, Perse and Barbato, 1988) ได้ศึกษาลักษณะของสัมพันธภาพระหว่างบุคคลและอธิบายพฤติกรรมหรือการแสดงออกกระหว่างบุคคลที่เกิดจากความต้องการพื้นฐาน ได้แก่ 1) ความต้องการความเป็นพวกพ้อง หมายถึง ความต้องการอยากเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น เมื่ออยู่ร่วมกัน ต้องการมีความสัมพันธ์กันโดยผู้อื่นต้องยอมรับว่าตนเป็นคนในกลุ่มเดียวกัน 2) ความต้องการมีอำนาจ หมายถึง ความต้องการมีอิทธิพลและมีอำนาจเหนือผู้อื่น มีการแสดงความสามารถของตนเองเพื่อต้องการควบคุมบุคคลอื่น 3) ความต้องการความรักใคร่ หมายถึง อารมณ์และความรู้สึกส่วนตนที่เกิดขึ้นระหว่างมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งจะแสดงออกมาในรูปแบบของความใกล้ชิดสนมสนม และอยากได้รับสิ่งนี้กลับมา โดยจะแสดงออกมาหลายรูปแบบ เช่น ความปรารถนาดี ความเป็นมิตร การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รวมทั้งการสร้างความผูกพันทางอารมณ์

1.4 การวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดองค์ประกอบการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา พบว่า มีการวัดองค์ประกอบการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาแตกต่างกัน มีรายละเอียดดังนี้

Anaya and Cole (2001) วัดการมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ 1) การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในเรื่องทั่ว ๆ ไป ได้แก่ การพูดคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา

การพบอาจารย์ที่ปรึกษานอกเหนือจากในห้องเรียน 2) การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในด้านวิชาการ 3) การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในด้านบุคคล ได้แก่ ปรึกษาเรื่องแนวทางอาชีพกับอาจารย์ ปรึกษาปัญหาส่วนตัวกับอาจารย์ที่ปรึกษา 4) การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ วัตถุประสงค์จากความห่วงใย การให้กำลังใจจากอาจารย์ที่ปรึกษา โดยศึกษาจากความพึงพอใจของนิสิตนักศึกษาพบว่า ผลการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับคุณภาพด้านจิตใจของ การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษา

Kuh and Hu (2001) แบ่งการวัดของปฏิสัมพันธ์ระหว่างนิสิตนักศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา ออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษา (substantive interaction) เช่น การเข้าพบอาจารย์หลังเลิกเรียน การเข้าพบอาจารย์เพื่อถามข้อมูลรายวิชาเรียน/แนวทางอาชีพ 2) การติดต่อที่นอกเหนือจากในห้องเรียน (out-of-class contact) เช่น ปรึกษาปัญหาส่วนตัวกับอาจารย์ ทำงานวิจัยกับอาจารย์ 3) การปรับปรุงการเขียน (writing improvement) เช่น การถามอาจารย์เกี่ยวกับคำแนะนำในเรื่องการเขียนและในงานวิจัยของตนเอง

Roberts (2014) วัดปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) คุณภาพของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา ขึ้นอยู่กับการรับรู้ของนิสิตนักศึกษาและความพึงพอใจของนิสิตนักศึกษาที่มีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษา 2) ปริมาณของเวลาการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา 3) เนื้อหาของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา ได้แก่ เนื้อหาทางวิชาการ การวางแผนเกี่ยวกับอาชีพ

Trolan et al. (2015) วัดปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาออกเป็น 5 ด้าน คือ 1) ด้านคุณภาพของการติดต่อกับอาจารย์ที่ปรึกษา 2) ด้านความถี่ในการติดต่อกับอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ ความถี่ในการติดต่อเรื่องการเรียน ความถี่ในการติดต่อเรื่องอาชีพและการฝึกงานในอนาคต 3) ด้านงานวิจัยกับอาจารย์ที่ปรึกษา 4) ด้านการติดต่อส่วนบุคคลกับอาจารย์ที่ปรึกษา และ 5) ด้านปฏิสัมพันธ์นอกเหนือจากห้องเรียน

Endo and Harpel (1982) วัดปฏิสัมพันธ์ระหว่างนิสิตนักศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาแบ่งเป็น 4 ด้าน คือ 1) ความถี่ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่เป็นทางการ ได้แก่ คำแนะนำทางวิชาการ, คำแนะนำเกี่ยวกับอาชีพ 2) ความถี่ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างนิสิตนักศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาไม่เป็นทางการ 3) ความโอ้อ้อมอารีของอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ ความโอ้อ้อมอารีของอาจารย์ที่ปรึกษา 4) การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ

Terenzini and Pascarella (1980) และ Kim and Sax (2014) พบว่า ปริมาณเวลาและการนัดหมายการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษามีความสำคัญต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา สามารถวัดได้ 2 ด้าน คือ 1) การติดต่อกับอาจารย์ ได้แก่ การพูดคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษานอกชั้นเรียนในเรื่องการเรียน การแก้ปัญหา/อุปสรรคทางการเรียน การติดต่อกับ

อาจารย์ที่ปรึกษาผ่านทางอีเมลหรือด้วยตนเอง มีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในระหว่างการเรียน การสอน 2) การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในด้านวิจัยกับอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ นิสิต นักศึกษาช่วยอาจารย์ที่ปรึกษาเกี่ยวกับการทำวิจัยด้วยความสมัครใจ นิสิตนักศึกษาช่วยอาจารย์ที่ ปรึกษาเกี่ยวกับการทำวิจัยด้วยการลงหน่วยกิตในรายวิชาเรียน นิสิตนักศึกษาช่วยอาจารย์ที่ปรึกษา เกี่ยวกับการทำวิจัยด้วยค่าตอบแทน

จากการวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาในช่วงต้น พบว่า นักวิจัยมีการวัดองค์ประกอบการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษาลักษณะ แต่อาจจะมี การรวมกลุ่มองค์ประกอบที่แตกต่างกันออกไป ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์การวัดการมีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษาได้เสนอรายละเอียดดังตาราง 2.1

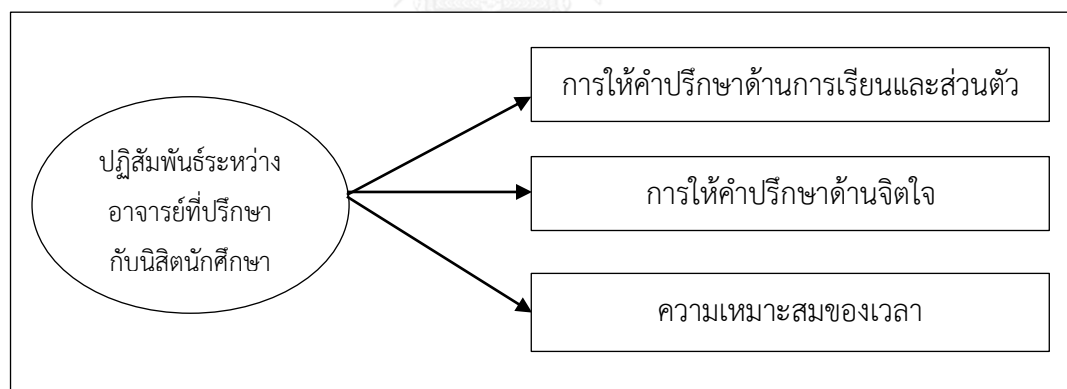
ตาราง 2.1 การสังเคราะห์องค์ประกอบของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

องค์ประกอบ	ผู้ศึกษา						
	1	2	3	4	5	6	7
การพูดคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา	✓	✓				✓	✓
การพบอาจารย์ที่ปรึกษานอกเหนือจากในห้องเรียน	✓	✓		✓	✓		
การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในเรื่องการเรียน	✓	✓	✓		✓	✓	✓
การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในเรื่องแนวทางอาชีพ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในเรื่องปัญหาส่วนตัว	✓	✓		✓			
การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ	✓		✓		✓		
การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในเรื่องการเขียนและ งานวิจัยของตนเอง		✓		✓		✓	✓
ปริมาณของเวลาการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิต นักศึกษา			✓			✓	✓
คุณภาพของการติดต่อกับอาจารย์ที่ปรึกษา				✓			
ความถี่ในการติดต่อกับอาจารย์ที่ปรึกษา				✓	✓		

หมายเหตุ เอกสารอ้างอิง มีดังนี้ [1] Anaya and Cole (2001) [2] Kuh and Hu (2001) [3] Roberts (2014) [4] Trolan et al. (2015) [5] Endo and Harpel (1982) [6] Terenzini and Pascarella (1980) [7] Kim and Sax, 2014

จากการศึกษาการวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ผู้วิจัยได้ พิจารณาการรวมองค์ประกอบที่คล้ายกันของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต นักศึกษา พบว่า การพูดคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในเรื่องการเรียน

การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในเรื่องแนวทางอาชีพ การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในเรื่องปัญหาส่วนตัว การมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาในเรื่องการเขียนและงานวิจัยของตนเอง สามารถจัดรวมอยู่ในกลุ่มการให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว การให้คำปรึกษาด้านจิตใจและคุณภาพของการติดต่อกับอาจารย์ที่ปรึกษา สามารถจัดรวมอยู่ในกลุ่มการให้คำปรึกษาด้านจิตใจ และการพบอาจารย์ที่ปรึกษานอกเหนือจากในห้องเรียน ปริมาณของเวลาการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา ความถี่ในการติดต่อกับอาจารย์ที่ปรึกษา สามารถจัดรวมอยู่ในกลุ่มความเหมาะสมของเวลา และการมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาอยู่บนฐานทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลที่ว่าด้วยการได้รับคำปรึกษาในด้านต่าง ๆ และในเวลาที่เหมาะสมจะทำให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ดังนั้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาในการวิจัยนี้วัดได้จาก 3 องค์ประกอบ คือ การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ และความเหมาะสมของเวลา จากนั้นผู้วิจัยได้นำมาประกอบในการวัดปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาในครั้งนี้โดยนำเสนอโมเดลการวัดดังแผนภาพ 2.1

แผนภาพ 2.1 โมเดลการวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

ตอน 2 ปัจจัยสาเหตุของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา คือ คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นบุคคลทำหน้าที่ดูแล ให้คำปรึกษา แนะนำในด้านการเรียน ด้านส่วนตัว ด้านสังคม ตลอดจนให้ความช่วยเหลือเมื่อนิสิตนักศึกษาพบปัญหาหรืออุปสรรค สำคัญของ

คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่จะนำเสนอ ผู้วิจัยได้จำแนกออกเป็น 6 หัวข้อ คือ 1) ความหมายของอาจารย์ที่ปรึกษา 2) ความสำคัญและหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษา 3) คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา 4) ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา และ 5) การวัดองค์ประกอบของคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา มีรายละเอียดดังนี้

2.1 ความหมายของอาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง ผู้ได้รับมอบหมายทำหน้าที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียน ปัญหาส่วนตัว การปรับตัวอยู่ในมหาวิทยาลัย เพื่อให้นิสิตนักศึกษาได้พัฒนาตนเองและมีความก้าวหน้า ส่งผลต่อการประสบความสำเร็จในอนาคต อีกทั้งคอยตักเตือนและดูแลความประพฤติ ให้คำปรึกษา และให้กำลังใจเพื่อให้ นิสิตนักศึกษาได้เป็นคนเก่ง คนดี คนมีความสุขในการเรียน (คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยพายัพ, 2557; มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2556)

อาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง บุคคลที่ได้รับมอบหมายและแต่งตั้งจากผู้บริหารให้ทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลนิสิตนักศึกษาในด้านการเรียน การพัฒนาบุคลิกภาพ การปรับตัวในการดำรงชีวิต ตลอดจนให้ความช่วยเหลือนิสิตนักศึกษาเมื่อพบเจอปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในด้านการศึกษา เพื่อให้ นิสิตนักศึกษาได้รับโอกาสต่าง ๆ ที่ดีในขณะที่อยู่ในสถานศึกษา (กองพัฒนานักศึกษา สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี, 2551)

อาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง บุคคลที่ให้ความช่วยเหลือนิสิตนักศึกษาในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ชี้แจงเป้าหมายการศึกษาและหลักสูตรตลอดจนแนะนำให้นิสิตนักศึกษาได้รับโอกาสที่ดีในมหาวิทยาลัย (White and Schulenberg, 2012)

ดังนั้น อาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง อาจารย์ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลนิสิตนักศึกษาในด้านการเรียน ส่วนตัว สังคม ตลอดจนให้ความช่วยเหลือนิสิตนักศึกษาเมื่อพบปัญหา และอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ไม่ประสบความสำเร็จทางด้านการศึกษาในสถาบันการศึกษา เพื่อให้ นิสิตนักศึกษาได้รับโอกาสต่าง ๆ ที่ดีในขณะที่อยู่ในสถานศึกษานั้น

2.2 ความสำคัญและหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษามีบทบาทต่อความสำเร็จของนิสิตนักศึกษา กล่าวคือ อาจารย์ที่ปรึกษามักจะให้ความช่วยเหลือนิสิตนักศึกษาในการปรับตัวเมื่อเข้ามาสู่สถานศึกษาใหม่ ซึ่งจะส่งผลให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียน นอกจากนี้ยังมีการช่วยเหลือเมื่อนิสิตนักศึกษาประสบปัญหา ช่วยให้นิสิตนักศึกษาเรียนอย่างมีความสุขจนกระทั่งจบการศึกษาอย่างมีคุณภาพ รวมทั้งได้รับโอกาสต่าง ๆ ที่ดีในขณะที่อยู่ในมหาวิทยาลัย (มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี กองพัฒนานักศึกษา สำนักงานอธิการบดี, 2557; มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ สำนักทะเบียนและประมวลผล, 2555)

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2556) แบ่งหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาที่สำคัญ คือ 1) หน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาด้านวิชาการ ได้แก่ การให้คำปรึกษา แนะนำนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรที่

ต้องศึกษา รวมทั้งการวางแผนในการเรียนแต่ละชั้นปี การเลือกวิชาเรียนและการลงทะเบียนเรียน ตลอดจนควบคุมการลงทะเบียนเรียนของนิสิตนักศึกษาให้เป็นไปตามระเบียบข้อบังคับ นอกจากนี้ยังต้องติดตามผลการเรียนของนิสิตนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งให้คำปรึกษาและแนะนำเกี่ยวกับการศึกษาต่อในระดับสูง 2) หน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาด้านการพัฒนานิสิตนักศึกษา ได้แก่ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับและบริการต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย เพื่อให้นิสิตนักศึกษาวางตัวในเรื่องต่างๆได้อย่างเหมาะสม การให้คำแนะนำในเรื่องปัญหาทางด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจ 3) หน้าที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตนักศึกษา ได้แก่ ประสานงานกับอาจารย์ผู้สอนและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยเหลือในกรณีที่มีปัญหา มีการกำหนดเวลาให้นิสิตนักศึกษาเข้าพบเพื่อขอคำปรึกษา ทั้งนี้เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความเข้าใจอันดีระหว่างนิสิตนักศึกษา ให้การรับรองนิสิตนักศึกษา เมื่อนิสิตนักศึกษาต้องการนำเอกสารไปแสดงแก่ผู้อื่น เช่น การศึกษาต่อ การรับทุนการศึกษา

ดังนั้น บทบาทหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาที่สำคัญ ได้แก่ บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาทางด้านวิชาการ เป็นการให้คำปรึกษาแก่นิสิตนักศึกษาในเรื่องการวางแผนการศึกษา การเลือกรายวิชา การลงทะเบียนเรียน แก้ไขอุปสรรคที่เกิดขึ้นหรืออาจจะเกิดขึ้นทางการเรียน ตลอดจนติดตามผลการเรียนของนิสิตนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาด้านการพัฒนานิสิตนักศึกษา เป็นการให้คำแนะนำเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับและบริการต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย ปัญหาทางด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจ ให้กำลังใจในชีวิตอยู่ในคณะและมหาวิทยาลัย

2.3 คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษามีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพและสร้างความสำเร็จของนิสิตนักศึกษา ช่วยเหลือเมื่อนิสิตนักศึกษาประสบปัญหา ช่วยให้นิสิตนักศึกษาเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ บนพื้นฐานของความสุขและจบการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ โดยคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษามีความสำคัญต่อการเข้าพบหรือติดต่อของนิสิตนักศึกษา นิสิตศึกษามักจะมาพบหรือติดต่อกับอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีคุณลักษณะที่ทำให้นิสิตอยากเข้ามาพบ ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี กองพัฒนานักศึกษา สำนักงานอธิการบดี (2557) และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2556) อธิบายคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่สำคัญ ได้แก่ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ยอมรับนิสิตนักศึกษาอย่างจริงใจ ให้ความอบอุ่น มีความเข้าใจ เอาใจใส่ ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล มีความรู้กว้างขวาง รอบรู้ในเรื่องต่างๆ ตลอดจนเป็นผู้ทันเหตุการณ์ ชักจูงใจให้นิสิตนักศึกษาอยากเรียนรู้ เป็นผู้ที่ให้คำปรึกษาโดยปราศจากอคติทางด้านเชื้อชาติและศาสนา รวมทั้งมีเวลาและเปิดโอกาสให้นิสิตเข้าพบตามความเหมาะสม

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครธานี (2553) ได้กำหนดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ มีมนุษยสัมพันธ์ดี มีความรับผิดชอบดี ใจกว้างและรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา มีความรู้

กว้างขวางและทันเหตุการณ์ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง มีความจริงใจและเห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีเหตุผลและมีความสามารถในการแก้ปัญหา มีความเมตตากรุณา ไวต่อการรับรู้และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ มีหลักจิตวิทยาในการให้คำปรึกษาและมีจรรยาอาจารย์ที่ปรึกษา มีความประพฤติเหมาะสมที่จะเป็นแบบอย่างที่ดีได้ และรู้บทบาทและหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอย่างดี

Dalton State College Advisors' Handbook (2011) อธิบายคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่สำคัญ ได้แก่ ดูแลนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในที่ปรึกษาอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ แสดงความสนใจ ช่วยเหลือเมื่อนิสิตนักศึกษามีปัญหา เป็นผู้ฟังที่ดีและผู้ให้คำแนะนำที่ดี จำข้อมูลส่วนตัวของนิสิตนักศึกษาในที่ปรึกษาได้ ให้เวลาในการนัดพบให้ความคุ้นเคยกับนิสิตนักศึกษา เก็บรักษาข้อมูลที่เป็นความลับ

ดังนั้น คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ดีที่จะก่อให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ทำให้นิสิตนักศึกษาเกิดความไว้วางใจ กล้าที่จะเปิดเผย มีมนุษยสัมพันธ์ ให้คำปรึกษาโดยปราศจากอคติทางด้านเชื้อชาติและศาสนา มีเวลาและเปิดโอกาสให้นิสิตเข้าพบตามความเหมาะสม ช่วยให้นิสิตนักศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุขและจบการศึกษาอย่างมีคุณภาพตามที่ตนวางแผนไว้

2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ทฤษฎีจิตสังคมของอีริกสัน ให้ความสำคัญอิทธิพลของปัจจัยภายนอก ได้แก่ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ว่ามีบทบาทในการพัฒนาบุคลิกภาพ การพัฒนาบุคลิกภาพจะพัฒนาได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับช่วงอายุได้ประสบความสำเร็จในเรื่องนั้นมากน้อยเพียงใด เป็นทฤษฎีที่อธิบายพัฒนาการของชีวิตตั้งแต่วัยทารกจนถึงวัยชรา เชื่อว่าวัยแรกของชีวิตเป็นวัยที่เป็นรากฐานของการเติบโตในอนาคตและวัยต่อ ๆ มา ก็สร้างมาจากรากฐานนี้ บุคลิกภาพของแต่ละบุคคลเป็นเรื่องที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอและทุกคนมีโอกาสที่จะแก้ไขบุคลิกภาพของตนตามสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ต่างๆที่ได้รับจากการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้ใหญ่ที่อยู่แวดล้อมก็มีส่วนที่จะช่วยส่งเสริมหรือแก้ไขบุคลิกภาพของผู้เยาว์ที่อยู่ในความดูแลให้เจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความสุข (Erikson, 1994 อ้างถึงใน อารียา เลาสุริโยธิน, 2553)

2.5 การวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดองค์ประกอบคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่ามีการวัดองค์ประกอบคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาแตกต่างกัน มีรายละเอียดดังนี้

จีระพันธ์ พูลพัฒน์ (2555) วัดคุณลักษณะสำคัญของครูปฐมวัยตามการรับรู้ของนิสิตชั้นปีที่ 4 แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ 1) ด้านบุคลิกภาพ ได้แก่ การแต่งกายสุภาพเหมาะสมกับการเป็นครู กิริยาท่าทางในการนั่ง ยืน เดิน เป็นแบบอย่างได้ อารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส 2) ด้านประสิทธิภาพทางวิชาการ ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ ความรู้ ความพร้อม ทักษะการสอน

ประนอม พรหมแดง, สมฤทัย เพชรประยูร และ วราภรณ์ สร้อยเงิน (2558) วัตถุประสงค์ลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาแบ่งเป็น 3 ด้านที่สำคัญ คือ 1) ด้านบุคลิกภาพ ได้แก่ บุคลิกลักษณะท่าทางดี รู้จักวางตัวได้เหมาะสม แต่งกายสุภาพเรียบร้อย 2) ด้านอารมณ์ ได้แก่ มีอารมณ์ขัน อารมณ์มั่นคงหนักแน่น 3) ด้านคุณธรรมและจริยธรรม ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต

เพชรรัตน์ สายนำพามีลาภ, อ้อมจิต เป้นศรี และ สำราญ มีแจ้ (2555) วัตถุประสงค์ลักษณะของครูคุณภาพในยุคปฏิรูปการศึกษาตามการรับรู้ของครู แบ่งออกได้เป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านคุณธรรมและจริยธรรม ได้แก่ ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเสียสละ มีความซื่อสัตย์ สุจริต 2) ด้านมนุษยสัมพันธ์ ได้แก่ อารมณ์มั่นคง และ 3) ด้านความรัก และความศรัทธาต่อวิชาชีพครู ได้แก่ ตั้งใจปฏิบัติงานเพื่อให้วิชาชีพครูเป็นที่ยกย่องเชิดชู

สุเทพ ธรรมะตระกูล และอนูวัติ คุณแก้ว (2555) วัตถุประสงค์ลักษณะของครูยุคใหม่ แบ่งออกได้เป็น 4 ด้าน คือ 1) ด้านคุณธรรมจริยธรรม ได้แก่ ความเมตตากรุณา ความยุติธรรม 2) ด้านบุคลิกภาพ ได้แก่ บุคลิกลักษณะท่าทางดี รู้จักวางตัวได้เหมาะสม แต่งกายสุภาพเรียบร้อยเหมาะสมกับกาลเทศะ รับฟังความคิดเห็นของศิษย์ เข้าใจและยอมรับความแตกต่างของศิษย์ 3) ด้านอารมณ์ ได้แก่ มีอารมณ์ขัน ยิ้มแย้มแจ่มใส มีความมั่นคงทางอารมณ์ และ 4) ด้านความรู้ความสามารถ ได้แก่ มีความเชี่ยวชาญในวิชาที่สอน มีความรอบรู้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี กองพัฒนานักศึกษา สำนักงานอธิการบดี (2551) วัตถุประสงค์ลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาแบ่งเป็น 2 ด้านที่สำคัญ คือ 1) คุณลักษณะด้านบุคลิกภาพ ได้แก่ มีมนุษยสัมพันธ์ มีความรับผิดชอบ ใจกว้างและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น 2) คุณลักษณะด้านความรู้ ความสามารถ ได้แก่ มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ มีความสามารถในการสื่อสาร มีความรู้เรื่องกระบวนการให้คำปรึกษา

Bloom, Cuevas, Hall and Evans (2007) Campbell and Nutt (2008) Metz and Allan (1981) วัตถุประสงค์ลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาแบ่งได้เป็น 2 ด้าน คือ 1) คุณลักษณะด้านบุคลิกภาพ ได้แก่ มีมนุษยสัมพันธ์ เป็นมีอาชีพในการให้คำปรึกษา มีเวลาอย่างสม่ำเสมอและเหมาะสม เต็มใจและกระตือรือร้นที่จะให้คำปรึกษา 2) คุณลักษณะด้านความรู้ ได้แก่ มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษา ให้ข้อมูลข่าวสาร ข้อบังคับ ข้อปฏิบัติที่ถูกต้องกับนิสิตนักศึกษา เน้นนิสิตนักศึกษาเป็นศูนย์กลาง พยายามที่จะเข้าใจความกังวลของนิสิตนักศึกษา จากจุดของมุมมองตนเอง

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2556) อธิบายคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านจิตใจ ได้แก่ ให้ความอบอุ่น มีความเข้าใจ ใจกว้าง 2) ด้านมนุษยสัมพันธ์ ได้แก่ มีมนุษยสัมพันธ์ ยอมรับนิสิตนักศึกษาอย่างจริงจัง เอาใจใส่ ติดตาม ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล 3) ด้านความรู้ความสามารถ ได้แก่ มีความรู้กว้างขวาง ทันเหตุการณ์ ชักจูงใจให้นิสิตนักศึกษาอยาก

เรียนรู้ เข้าหา เป็นผู้ที่ให้คำปรึกษาโดยปราศจากอคติทางด้านเชื้อชาติและศาสนา มีเวลาและเปิดโอกาสให้นักศึกษาเข้าพบตามความเหมาะสม

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี้อุตรธานี (2553) ได้กำหนดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ 1) คุณลักษณะด้านบุคลิกภาพ ได้แก่ มีมนุษยสัมพันธ์ ความรับผิดชอบ ใจกว้าง และรับฟังความคิดเห็น มีความจริงใจและเห็นอกเห็นใจ มีความเมตตากรุณา ไวต่อการรับรู้และเข้าใจ สิ่งต่างๆ ได้รวดเร็ว และมีความประพฤติเหมาะสมที่จะเป็นแบบอย่างที่ดีได้ 2) คุณลักษณะด้านความรู้ ได้แก่ มีความรู้กว้างขวางและทันเหตุการณ์ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง มีเหตุผลและมีความสามารถในการแก้ปัญหา มีหลักจิตวิทยาในการให้คำปรึกษาและมีจรรยาอาจารย์ที่ปรึกษา และรู้บทบาทหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอย่างดี

Dalton State College Advisors' Handbook (2011) อธิบายคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ 1) บุคลิกภาพภายใน ได้แก่ ให้ความสำคัญกับนิสิตนักศึกษา 2) บุคลิกภาพภายนอก ได้แก่ ดูแลนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในที่ปรึกษา แสดงความสนใจ ช่วยเหลือเมื่อนิสิตนักศึกษามีปัญหา เป็นผู้ฟังที่ดี ให้เวลาในการนัดพบ เก็บรักษาข้อมูลที่เป็นความลับ และมีจรรยาบรรณอาจารย์ที่ปรึกษา

จากการวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาในข้างต้น พบว่า นักวิจัยมีการวัดองค์ประกอบคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาคคล้ายกัน แต่อาจจะมีการรวมกลุ่มตัวแปรที่แตกต่างกันออกไป ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์การวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาได้เสนอรายละเอียดดังตาราง 2.2

ตาราง 2.2 การสังเคราะห์องค์ประกอบของคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา

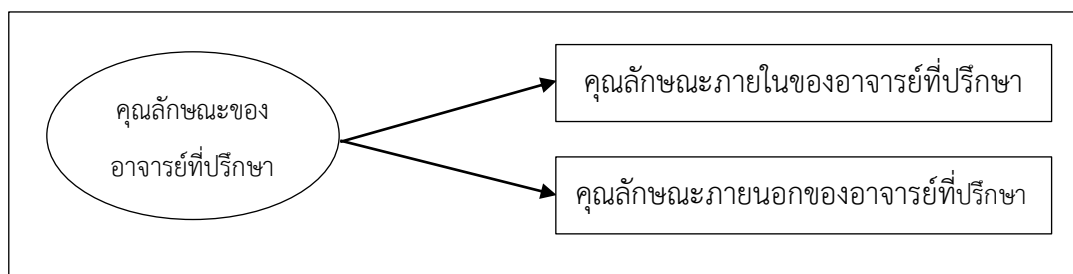
องค์ประกอบ	ผู้ศึกษา											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	
การแต่งกาย	✓	✓		✓								
อารมณ์ดี	✓											
ยิ้มแย้มแจ่มใส	✓			✓								
ความรู้ ความสามารถ	✓			✓	✓						✓	
ทักษะการสอน	✓			✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	
การวางตัว	✓			✓		✓	✓	✓				
อารมณ์ขัน		✓		✓								
อารมณ์มั่นคง		✓	✓	✓								
ซื่อสัตย์สุจริต		✓	✓									
เมตตากรุณา				✓								
รับฟังความคิดเห็น				✓	✓						✓	✓
เข้าใจและยอมรับความแตกต่าง				✓						✓	✓	✓

ตาราง 2.2 การสังเคราะห์องค์ประกอบของคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (ต่อ)

ผู้ศึกษา	องค์ประกอบ										
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
มีมนุษยสัมพันธ์					✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
กระตือรือร้นที่จะให้คำปรึกษา						✓	✓	✓			✓

หมายเหตุ เอกสารอ้างอิง มีดังนี้ [1] จีระพันธุ์ พูลพัฒน์ (2555) [2] ประพนอม พรหมแดง, สมฤทัย เพชรประยูร และวารุภรณ์ สร้อยเงิน (2558) [3] เพชรรัตน์ สายนำพามีลาภ, อ้อมจิต แป้นศรี และ สำราญ มีแจ่ง (2555) [4] สุเทพ ธรรมะตระกูล และอนุวัติ คุณแก้ว (2555) [5] กองพัฒนานักศึกษา สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี (2557) [6] Bloom, Cuevas, Hall and Evans (2007) [7] Campbell and Nutt (2008) [8] Metz and Allan (1981) [9] มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2556) [10] วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครธานี (2553) [11] Dalton State College Advisors' Handbook (2011)

จากการศึกษาการวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้วิจัยได้พิจารณาการรวมองค์ประกอบที่คล้ายกันของคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า การแต่งกาย การวางตัว ความซื่อสัตย์สุจริต การรับฟังความคิดเห็น การมีมนุษยสัมพันธ์ ความกระตือรือร้นที่จะให้คำปรึกษา สามารถจัดรวมอยู่ในกลุ่มด้านบุคลิกภาพของอาจารย์ที่ปรึกษา อารมณ์ดี อารมณ์ขัน อารมณ์มั่นคง ความเมตตากรุณา ความเข้าใจและยอมรับความแตกต่างของนิสิตนักศึกษา สามารถจัดรวมอยู่ในกลุ่มด้านอารมณ์ของอาจารย์ที่ปรึกษา และความรู้ ความสามารถ ทักษะการสอนสามารถจัดรวมอยู่ในกลุ่มด้านความรู้ความสามารถของอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งองค์ประกอบด้านความรู้ความสามารถนั้นไม่ได้ทำให้นิสิตนักศึกษามีปฏิสัมพันธ์เพิ่มขึ้นหรือลดลงกับอาจารย์ที่ปรึกษา ในทางกลับกันองค์ประกอบด้านบุคลิกภาพและด้านอารมณ์ จะทำให้นิสิตนักศึกษามีปฏิสัมพันธ์เพิ่มระหว่างกันมากขึ้น (Lampont, 1993) ดังนั้นผู้วิจัยจึงตัดออกและเลือกนำมาใช้ในการวิจัยเพียงสององค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านบุคลิกภาพ และองค์ประกอบด้านอารมณ์ และจากงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า องค์ประกอบด้านบุคลิกภาพ ก็คือ องค์ประกอบคุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา และองค์ประกอบด้านอารมณ์ คือ องค์ประกอบคุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นผู้วิจัยได้นำมาเป็นกรอบในการวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาในครั้งนี้โดยนำเสนอโมเดลการวัด ดังแผนภาพ 2.1

แผนภาพ 2.2 โมเดลการวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา

ตอน 3 ผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา พบว่า แบ่งกลุ่มตัวแปรที่เป็นผลได้ 2 กลุ่มตัวแปร ได้แก่ 1) ตัวแปรเกี่ยวกับด้านสติปัญญา เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Kim and Sax, 2009) อัตรานอกชั้นในทางวิชาการ (Kim and Sax, 2014) การพัฒนาทางสติปัญญา (Kim and Sax, 2009) และ 2) ตัวแปรเกี่ยวกับด้านจิตใจ เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง การมีสุขภาพจิตดี (Endo and Harpel, 1982) ความปรารถนาในการเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น (Kim and Sax, 2009) การเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน (Trolan et al., 2015) การมีกำลังใจ มีความพึงพอใจ และมีความสุขในการเรียน (Kim and Sax, 2014) สำหรับงานวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน และตัวแปรความสำเร็จในการเรียน เนื่องจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งแรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนมีบทบาทสำคัญในการประสบความสำเร็จในการเรียน และพัฒนานิสิตนักศึกษาให้มีคุณภาพให้เป็นทั้งคนดี คนเก่ง และมีความสุข ในส่วนนี้ผู้วิจัยขอเสนอตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา 2 ตัวแปร คือ 1) ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน และ 2) ตัวแปรความสำเร็จในการเรียน

ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน

3.1 ความหมายของแรงจูงใจในการเรียน

ในกระบวนการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียน ช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ และบางครั้งยังเป็นตัวกำหนดแนวทางการเรียน (Haider, Scott, Rehman, Velopulos, Bentley, Cornwell III and Al-Refaeie, 2013; Rehman and Haider, 2013) แรงจูงใจในการเรียน หมายถึง คุณลักษณะที่แสดงให้เห็นว่านิสิตนักศึกษามีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จในการเรียน (ลักษณะ สริวัฒน์, 2557; สุรางค์ โค้วตระกูล, 2556) และยังหมายถึงพลังที่นำไปสู่การประสบความสำเร็จด้านการเรียน โดยแรงจูงใจมีบทบาทสำคัญที่ทำให้นิสิตนักศึกษาเกิดความสนใจและความสำเร็จในการเรียน

(Martin, 2002; Rehman and Haider, 2013; Ryan and Deci, 2000) นอกจากนี้แรงจูงใจเป็นแรงขับให้บุคคลกระทำบางสิ่งที่ต้องการ คนที่มีแรงจูงใจสูง จะใช้ความพยายามในการกระทำไปสู่เป้าหมาย แต่คนที่มีแรงจูงใจต่ำจะไม่แสดงพฤติกรรมหรือไม่ก็ล้มเลิกการกระทำก่อนบรรลุเป้าหมาย (ลักขณา สิริวัฒน์, 2557; สุรางค์ โค้วตระกูล, 2556)

McDevitt and Ormrod (2004 อ้างถึงใน Rugutt and Chemosit, 2009) กล่าวว่าแรงจูงใจในการเรียน หมายถึง พลังหรือความปรารถนาที่กำหนดทิศทางของพฤติกรรมเพื่อให้บุคคลมุ่งมั่นหรือพยายามในการทำพฤติกรรมต่าง ๆ ที่นำไปสู่ความสำเร็จ

ดังนั้น แรงจูงใจในการเรียน หมายถึง พลังงานหรือแรงขับที่มาจากความต้องการและความสนใจของตนเอง หรือได้รับการเสริมแรงจากบุคคลอื่นที่ผลักดันให้แสดงพฤติกรรมที่นำไปสู่การประสบความสำเร็จด้านการเรียน

3.2 ประเภทของแรงจูงใจในการเรียน

แรงจูงใจในการเรียน สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก รายละเอียดดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (intrinsic motives) เป็นสิ่งผลักดันจากภายในตัวบุคคล เป็นความต้องการที่จะกระทำด้วยตนเอง โดยไม่มีปัจจัยภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งอาจจะเป็นความคิดเห็น ความสนใจ ความตั้งใจ เจตคติ ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมค่อนข้างถาวร (ลักขณา สิริวัฒน์, 2557; สุรางค์ โค้วตระกูล, 2556) โดยแรงจูงใจภายในเป็นสิ่งสำคัญของการประสบความสำเร็จด้านการเรียน เพราะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นและเอาใจใส่ในการเรียนอย่างต่อเนื่อง (Lepper et al., 2005; Haider et al., 2013; Ryan and Deci, 2000)

2. แรงจูงใจภายนอก (extrinsic motives) เป็นสิ่งผลักดันภายนอกตัวบุคคลที่มักกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม อาจจะเป็นการได้รับรางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง คำชม ฯลฯ แรงจูงใจภายนอกนี้ไม่คงทนถาวรต่อพฤติกรรมเท่ากับแรงจูงใจภายใน บุคคลจะแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองสิ่งจูงใจดังกล่าวเฉพาะที่ต้องการรางวัล ต้องการเกียรติ ชื่อเสียง คำชม การยกย่อง การได้รับ การยอมรับ ฯลฯ (ลักขณา สิริวัฒน์, 2557; สุรางค์ โค้วตระกูล, 2556; Rehman and Haider, 2013)

โดยสรุปแรงจูงใจภายในเป็นสิ่งที่เกิดจากภายในจิตใจ หรือความรู้สึกนึกคิดของแต่ละบุคคลที่มีความยั่งยืนและคงทน แต่แรงจูงใจภายนอกนั้นเกิดจากปัจจัยจากสภาพแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นบุคคลหรือสถานการณ์ โดยแรงจูงใจภายนอกอาจจะปรับเปลี่ยนได้ง่ายกว่าแรงจูงใจภายใน ดังนั้นการมีแรงจูงใจอย่างเพียงพอก็จะทำให้ผลของการทำกิจกรรมการเรียนรู้นั้นสำเร็จตามเป้าหมาย

3.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียน

จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยของ ลักขณา สิริวัฒน์ (2557) สุรางค์ โค้วตระกูล (2556) และ Rehman and Haider (2013) พบว่า สามารถแบ่งทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียน

ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) ทฤษฎีกลุ่มพฤติกรรมนิยม 2) ทฤษฎีกลุ่มมนุษยนิยม และ 3) ทฤษฎีกลุ่มพุทธิปัญญานิยม มีรายละเอียดดังนี้

1. ทฤษฎีกลุ่มพฤติกรรมนิยม เป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าบุคคลเกิดแรงขับหรือแรงจูงใจเมื่อพฤติกรรมนั้นได้รับการเสริมแรง รางวัล หรือสิ่งล่อใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ควบคุมการเกิดพฤติกรรมนั้น การที่พฤติกรรมจะเกิดมากน้อยเพียงใดไม่ได้ขึ้นอยู่กับความต้องการภายในตนเอง แต่ขึ้นอยู่กับความต้องการในผลตอบแทนที่ได้รับ ทฤษฎีในกลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับประสบการณ์ในอดีต (past experience) ว่ามีผลต่อแรงจูงใจของบุคคล โดยที่ประสบการณ์ในด้านดีจะกลายเป็นแรงจูงใจทางบวกที่ส่งผลให้มนุษย์มีความต้องการแสดงพฤติกรรมในทิศทางนั้นมากยิ่งขึ้น และในทางตรงข้าม ประสบการณ์ในด้านไม่ดีคือไม่ได้รับความพึงพอใจจะทำให้มนุษย์ไม่ยอมแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นอีก

2. ทฤษฎีกลุ่มมนุษยนิยม เป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าบุคคลเกิดแรงขับหรือแรงจูงใจในการทำพฤติกรรม ซึ่งพฤติกรรมนั้นเป็นแรงผลักดันจากภายในตัวบุคคลเอง การแสดงพฤติกรรมนั้นไม่ใช่เพื่อแสดงความต้องการทางด้านร่างกายเท่านั้น แต่ต้องการที่จะเจริญเติบโตและพัฒนา โดยแนวความคิดได้อธิบายถึงลำดับความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ 1) ความต้องการทางสรีระ 2) ความต้องการมั่นคงปลอดภัย 3) ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม 4) ความต้องการที่จะรู้สึกว่าคุณค่า 5) ความต้องการที่จะรู้จักตนเอง ความต้องการเหล่านี้จะเป็นตัวอยุ่กระตุ้นให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมเพื่อไปสู่ความต้องการนั้น

3. ทฤษฎีกลุ่มปัญญานิยม เป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าบุคคลเกิดแรงขับหรือแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมเป็นผลมาจากการที่บุคคลใช้ความคิด วิเคราะห์และพิจารณา ซึ่งผลจากการใช้ความคิดนั้นทำให้เกิดแรงผลักดันในการทำกิจกรรม ทฤษฎีของกลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับแรงจูงใจภายใน ให้ความสำคัญกับระดับของความมุ่งหวัง (level of aspiration) กล่าวคือ คนเรามีแนวโน้มที่จะตั้งความมุ่งหวังของตนเองให้สูงขึ้นเมื่อทำงานหนึ่งสำเร็จและตรงกันข้ามคือตั้งความมุ่งหวังของตนเองต่ำลงเมื่อทำงานหนึ่งแล้วล้มเหลว

ดังนั้น แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการผลักดันที่ทำให้เกิดความความสำเร็จ โดยอาจจะเป็นจากแรงจูงใจภายในที่เกิดจากตัวบุคคลเองหรือแรงจูงใจภายนอกที่เกิดจากการเสริมแรง รางวัล หรือสิ่งล่อใจ ทำให้เกิดพฤติกรรมที่แสดงออกมา จึงทำให้บุคคลที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูงก็จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนสูง

3.4 การวัดแรงจูงใจในการเรียน

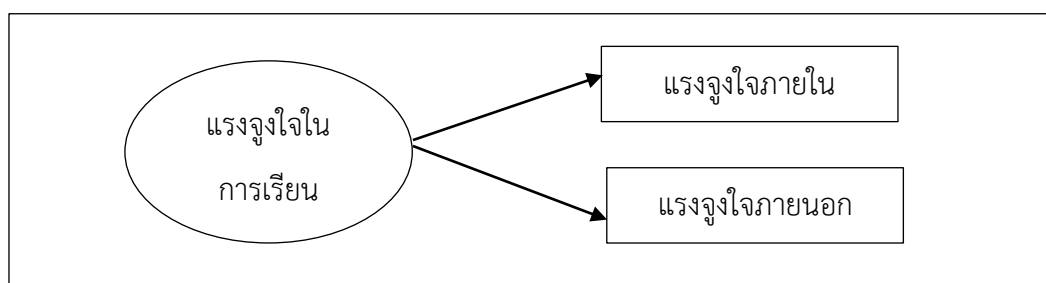
การศึกษาเกี่ยวกับการวัดแรงจูงใจในการเรียน นักวิจัยส่วนใหญ่นิยมนำมาตราวัดแรงจูงใจในการเรียนของ Vallerand et al. (1992) มาตราวัดของ Harter (1980 อ้างถึงใน Lepper et al., 2005) และมาตราวัดของ Vansteenkiste and Lens (2006) มาใช้ในการวัดแรงจูงใจ มีรายละเอียดดังนี้

Vallerand et al. (1992) พัฒนามาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนมาจากทฤษฎีการตัดสินใจด้วยตนเอง (self-determination theory) ซึ่งวัดได้ทั้งหมด 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) แรงจูงใจภายใน วัดจากความใฝ่รู้ใฝ่เรียน ความต้องการประสบความสำเร็จ 2) แรงจูงใจภายนอก วัดจากการควบคุมจากภายนอกที่เข้ามาเกี่ยวข้อง การควบคุมการเสริมแรง และ 3) การขาดแรงจูงใจ วัดจากระดับการขาดแรงจูงใจ

Harter (1980 อ้างถึงใน Lepper et al., 2005) วัดมาตรวัดแรงจูงใจในการเรียน โดยแบ่งเป็น 2 องค์ประกอบ ได้แก่ แรงจูงใจภายใน เป็นความต้องการใฝ่เรียนรู้ในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และแรงจูงใจภายนอก คือ การได้รับการเสริมแรงจากภายนอก โดยต้องพึ่งพาการเสริมแรงทางสังคมจากภายนอก

Vansteenkiste and Lens (2006) พัฒนาการวัดมาจากทฤษฎีการกำกับตนเองทางวิชาการ (academic self-regulation) เป็นมาตรวัดที่มีจำนวน 16 ข้อ วัด 4 องค์ประกอบ คือ 1) แรงจูงใจภายนอก 2) แรงจูงใจภายใน 3) แรงจูงใจจากการทำงานเพราะหวังค่าชม เป็นการได้รับปัจจัยภายนอกด้านอารมณ์ เพื่อให้บุคคลอื่นเห็นว่ามียุติกรรมที่ดี 4) แรงจูงใจจากการเห็นคุณค่าสิ่งๆ ที่ทำมีผลต่อความคิด ความเชื่อ และสามารถควบคุมได้ แรงจูงใจภายนอกบุคคลจะมีการสมัครใจทำด้วยตนเอง โดยคิดว่าตนกำลังทำความดี และเป็นประโยชน์ตามความเชื่อของตน

จากการศึกษาการวัดแรงจูงใจในการเรียน จะเห็นว่ามาตรวัดแรงจูงใจในการเรียนของ Vallerand et al. (1992) มาตรวัดของ Harter (1980 อ้างถึงใน Lepper et al., 2005) และมาตรวัดของ Vansteenkiste and Lens (2006) มีองค์ประกอบการวัดที่เหมือนกัน คือ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก นอกจากนี้ในการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจพบว่า แรงจูงใจสามารถแบ่งออกได้เป็นแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก ดังนั้นจึงนำมาใช้ในการวัดโดยโมเดลการวัดแรงจูงใจในการเรียนแสดงดังแผนภาพ 2.3

แผนภาพ 2.3 โมเดลการวัดแรงจูงใจในการเรียน

ตัวแปรความสำเร็จในการเรียน

3.5 ความหมายความสำเร็จในการเรียน

แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2552-2559 มีเจตนารมณ์มุ่งพัฒนาคนไทยเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

ในการจัดการศึกษานั้นมีสิ่งที่มุ่งหวังอย่างหนึ่ง คือ ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ ซึ่งลักษณะผู้เรียนที่พึงประสงค์นั้นต้องเป็น 1) คนเก่ง คือ คนที่มีสมรรถภาพสูงในการดำเนินชีวิต มีความสามารถในด้านใดด้านหนึ่งหรือรอบด้านหรือมีความสามารถพิเศษเฉพาะทาง เช่น ทักษะและกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ มีความสามารถด้านภาษา รู้จักตนเอง ควบคุมตนเองได้ 2) คนดี คือ คนที่ดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ มีจิตใจที่ดีงาม มีคุณธรรม จริยธรรม มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งด้านจิตใจและพฤติกรรมที่แสดงออก เช่น มีวินัย มีความเอื้อเฟื้อเกื้อกูล มีเหตุผล รู้หน้าที่ มีความเสียสละ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างสันติสุข 3) คนมีความสุข คือ คนที่มีสุขภาพดีทั้งกายและจิต เป็นคนร่าเริง แจ่มใส ร่างกายแข็งแรง จิตใจเข้มแข็ง มีมนุษยสัมพันธ์ และสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างพอเพียง

ดังนั้น ความสำเร็จในการเรียน หมายถึง การที่ได้บรรลุถึงเป้าหมายความต้องการที่ตั้งไว้แล้ว เกิดความสุข หรือการประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ ตามที่นิสิตนักศึกษาพึงปรารถนาในเรื่อง การเรียน การใช้ชีวิต การปรับตัว และการมีความสุข

3.6 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเรียนเป็นจำนวนมาก แต่มีหนึ่งทฤษฎีที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเรียน คือ ทฤษฎีการเรียนรู้มีความสุข

กิตยวดี บุญเชื้อ (2540) กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้มีความสุขสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาคุณภาพ การเรียนการสอนให้นิสิตนักศึกษามีคุณลักษณะตามเป้าหมายของการจัดการศึกษา กล่าวคือ เพื่อให้ นิสิตนักศึกษา เก่ง ดี มีสุข โดยทฤษฎีการเรียนรู้มีความสุขมี 6 ทฤษฎี รายละเอียดดังนี้

ทฤษฎีที่ 1 สร้างความรักและความศรัทธา โดยอาศัยการเรียนรู้ให้อยู่บนพื้นฐานของความรัก และศรัทธาของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อบุคคลรอบข้าง ทั้งต่ออาจารย์ ต่อเพื่อนนิสิตนักศึกษาและวิชาที่ เรียน เพื่อที่จะให้ความรักและศรัทธาเกิดขึ้น ซึ่งจะส่งเสริมให้เกิดความสนใจในการเรียนมากขึ้น

ทฤษฎีที่ 2 เห็นคุณค่าการเรียนรู้ แนวคิดนี้ช่วยให้นิสิตนักศึกษามีความตระหนักในคุณค่าของ สิ่งที่เรียน เข้าใจวัตถุประสงค์ของการเรียน และทราบผลที่ได้รับจากการเรียน เมื่อนิสิตนักศึกษาเห็นคุณค่าในสิ่งที่เรียนแล้ว ทำให้นักเรียนมีความตั้งใจและสนใจในการเรียน

ทฤษฎีที่ 3 เปิดประตูสู่ธรรมชาติ แนวคิดนี้เชื่อว่าการมีความสุขในการเรียนไม่ได้เกิดขึ้นภายในชั้นเรียนเท่านั้น ถึงแม้ว่าภายในชั้นเรียนจะมีอุปกรณ์ สื่อการเรียนที่ครบถ้วน ในทางกลับกัน หากเปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาออกมาศึกษาภายนอกชั้นเรียนก็จะทำให้นิสิตนักศึกษาเกิดความรู้สึกอิสระ สามารถเสริมสร้างความคิดใหม่ๆในตัวนิสิตนักศึกษาได้จนทำให้มีความสุขในการเรียนมากขึ้น

ทฤษฎีที่ 4 มุ่งมั่นและมั่นคง แนวคิดนี้อธิบายว่า ถ้านิสิตนักศึกษารู้จักตนเอง รู้ถึงข้อดีของตนเอง และนำข้อดีนั้นไปพัฒนาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด นอกจากนี้ยังสามารถประเมินข้อดีของตนเอง ไม่ดูถูกตนเองและพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่ผิดพลาดของตนเองโดยไม่โทษคนรอบข้าง สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้นิสิตนักศึกษาเกิดความภูมิใจและเห็นคุณค่าในตัวเอง พร้อมทั้งจะพัฒนาตนเองให้กลายเป็นบุคคลที่มีคุณภาพต่อไปได้

ทฤษฎีที่ 5 ดำรงรักษาไม่ตรีจิต แนวคิดนี้อธิบายว่าการที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขจะต้องมีความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่นเสมือนรู้สึกดีต่อตัวเอง มีความอ่อนโยนและผ่อนปรน ไม่มุ่งมั่นที่จะเอาชนะ ยอมรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน รู้จักการให้อภัยและสร้างสัมพันธภาพที่ดีดีให้เกิดขึ้นต่อกัน

ทฤษฎีที่ 6 ชีวิตที่สมดุล การรักษาสสมดุลของชีวิต คือ การปรับตัวให้อยู่ในสิ่งแวดล้อมท่ามกลางความพอเหมาะพอดีไม่มากหรือน้อยจนเกินไป รู้ขีดจำกัดของตนเอง มีการประพฤติปฏิบัติที่ตรงตามสำรวม ไม่ดูถูกตัวเองและผู้อื่น

ดังนั้นการพัฒนาให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียน จะต้องใช้แนวคิดพื้นฐานที่จะต้องสร้างความรักและความศรัทธาให้กับตัวเองเป็นอันดับแรก เพราะศรัทธาเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ การเรียนรู้ที่ดีเกิดจากการได้สัมผัสกับประสบการณ์จริงและธรรมชาติ และบุคคลรอบข้างช่วยให้เขาปรับตัวได้อย่างเหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว นิสิตนักศึกษาจึงจะสามารถพัฒนาด้านต่างๆให้ได้ตามที่พึงประสงค์

3.7 การวัดความสำเร็จในการเรียน

แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2552-2559 มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือบุคคลที่มีความ “เก่ง ดี มีสุข” จากแผนการศึกษาแห่งชาติ ผู้วิจัยวัดความสำเร็จในการเรียน ออกเป็น 3 ด้าน คือ บุคคลที่มีความเก่งวัดได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคคลที่มีความดีวัดจากการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และบุคคลที่มีความสุขวัดได้จากความสุขในการเรียน มีรายละเอียดดังนี้

ด้านที่ 1 การวัดความสำเร็จในการเรียนเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ในงานวิจัยของ Anaya and Cole (2001) วัดความสำเร็จในการเรียน โดยศึกษาจากผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา พบว่า การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิต

นักศึกษาขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของตัวบุคคลของนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียน สภาพแวดล้อม รวมทั้งความสำเร็จของของนิสิตนักศึกษา

ทัศนีย์นารถ ลิ้มสุทธิวันภูมิ (2557) ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะพึงประสงค์ของครู โดยการเปรียบเทียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่มีเพศ ระดับชั้นปีที่ศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน พบว่า ค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่มีเพศ ระดับชั้นปีที่ศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อคุณลักษณะพึงประสงค์ของครูสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

Tella (2007) วัดความสำเร็จในการเรียน โดยศึกษาจากผลของแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สถิติที่ใช้ทดสอบ คือ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ผลการศึกษา พบว่า แรงจูงใจในการเรียนของนิสิตนักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านที่ 2 การวัดความสำเร็จในการเรียนเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกที่ดีในสังคมหรือการเป็นพลเมือง มีนักวิจัยวัดองค์ประกอบของการเป็นสมาชิกที่ดีในสังคมหรือการเป็นพลเมืองแตกต่างกัน ดังนี้

ดารุณี ทิพยกุลไพโรจน์ (2557) วัดองค์ประกอบของความยึดมั่นผูกพันกับความเป็นพลเมือง วัดเป็น 4 องค์ประกอบ คือ 1) ความรู้เกี่ยวกับความเป็นพลเมือง (civic knowledge) 2) ทักษะเกี่ยวกับความเป็นพลเมือง (civic skills) 3) เจตคติต่อความเป็นพลเมือง (civic attitude) 4) พฤติกรรมเกี่ยวกับความเป็นพลเมือง (civic behaviors) และโมเดลตัวบ่งชี้ของความยึดมั่นผูกพันกับความเป็นพลเมืองสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้มีความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างนักเรียนในเขตเมืองกับนักเรียนนอกเขตเมือง แต่มีความแปรเปลี่ยนของค่าน้ำหนักองค์ประกอบของแต่ละตัวบ่งชี้และค่าน้ำหนักขององค์ประกอบหลักทุกองค์ประกอบ

รสสุคนธ์ มกรมณี และ ศุภานัน สิริธิลิต (2554) ศึกษาพฤติกรรมความเป็นพลเมืองของเยาวชนในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถามประกอบด้วย 25 ข้อ มีความเที่ยงเท่ากับ 0.736 วิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนาและสถิติอ้างอิง t-test ที่ระดับนัยสำคัญ .05 พบว่า เยาวชนมีพฤติกรรมความเป็นพลเมืองปรากฏเป็นบางครั้ง โดยเคารพความแตกต่างมากที่สุด และมีอิสรภาพพึ่งตนเองได้น้อยที่สุด และเยาวชนหญิงกับเยาวชนชายมีพฤติกรรมความเป็นพลเมืองในภาพรวมไม่แตกต่างกัน และไม่มีส่วนร่วมทำงานในองค์กรเพื่อสังคมอย่างไรก็ตามเยาวชนหญิงมีพฤติกรรมเคารพกฎกติกาเคารพกฎหมายมากกว่าเยาวชนชาย

Lawthong (2011) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูไทยที่มีต่อการเป็นพลเมืองของนักเรียน ดำเนินการระหว่างปี 2007 และปี 2008 ตัวอย่างวิจัย คือ ครูที่สอนวิชาสังคมในโรงเรียน 35 คน เครื่องมือวิจัย คือ แบบสอบถามเป็นมาตราประมาณค่า 4 ระดับ วัดเป็น 3 องค์ประกอบ คือ

ความรู้ในการเป็นพลเมือง ความรับผิดชอบ และการมีส่วนร่วม ผลการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่ครูส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับสิทธิของประชาชนและความรับผิดชอบร้อยละ 71.9 ส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับสังคมการเมืองและประชาสังคม ร้อยละ 53.1 ส่งเสริมการเคารพและปกป้องสิ่งแวดล้อมร้อยละ 37.5 ช่วยนักเรียนแก้ปัญหาความขัดแย้งในทางที่ไม่รุนแรงและช่วยให้นักเรียนได้สัมผัสกับการปฏิบัติในระบอบประชาธิปไตยในโรงเรียน ร้อยละ 31.3 นอกจากนี้จุดมุ่งหมายของการศึกษาความเป็นพลเมืองในโรงเรียนที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ ความรู้เกี่ยวกับสังคม (Mean = 3.76) การมีส่วนร่วมในชีวิตในโรงเรียน (Mean = 3.68) และการพัฒนาความสอดคล้องกับหลักการของสังคมประชาธิปไตย (M = 3.68) นอกจากนี้ยังพบว่า ความรู้ทางการเมืองของพลเมืองเป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญมากขึ้นของความเป็นพลเมืองมากกว่าการส่งเสริมการมีส่วนร่วมทั้งในโรงเรียนหรือในชุมชน

ด้านที่ 3 การวัดความสำเร็จในการเรียนเกี่ยวกับความสุขในการเรียน มีนักวิจัยวัดองค์ประกอบความสุขในการเรียนแตกต่างกัน ดังนี้

ปัทมา ทองสม (2554) วัดดัชนีชี้วัดความสำเร็จในการเรียนในเรื่องความสุขในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต สังกัดกระทรวงสาธารณสุข มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ มีทั้งสิ้น 8 ตัวแปร เช่น ความรู้สึกสนุกในการเรียน ตื่นเต้นและยินดีที่จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ 2) องค์ประกอบด้านทัศนคติต่อวิชาชีพ มีทั้งสิ้น 8 ตัวแปร เช่น ความชื่นชอบในการเรียนวิชาชีพพยาบาลที่ทำให้ได้เรียนรู้วิถีชีวิตของบุคคลในชุมชนและสังคม 3) องค์ประกอบด้านความพึงพอใจในการเรียน มีทั้งสิ้น 5 ตัวแปร เช่น ความรู้สึกเพลิดเพลินและมุ่งมั่นกับการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จแม้จะยากลำบากเพียงใด ความพึงพอใจในผลการเรียนของตนเอง 4) องค์ประกอบด้านความวิตกกังวล มีทั้งสิ้น 5 ตัวแปร เช่น ความรู้สึกว่าถูกบังคับให้เรียนหนังสือ ความรู้สึกเหงาและว่าเหว่แม้อยู่ท่ามกลางเพื่อนร่วมชั้นเรียน 5) องค์ประกอบด้านความพึงพอใจในตนเอง มีทั้งสิ้น 6 ตัวแปร เช่น อารมณ์ดีอยู่เสมอ ยอมรับในรูปร่างหน้าตาของตนเอง

บพิตร อิศระ (2550) และกานต์ฤทัย ชลวิทย์ (2553) ใช้ในการวัดการเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จอย่างมีความสุข โดยแบ่งเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความรู้สึกต่อกิจกรรมการเรียนการสอน คือ ความรู้สึกที่ดีของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจในกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกห้องเรียน 2) ความรู้สึกต่อบุคคลอื่น คือ ความรู้สึกที่ดีของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้สอนและเพื่อนนักเรียน 3) ความรู้สึกต่อสภาพแวดล้อมในโรงเรียน คือ ความรู้สึกที่ดีของนักเรียนที่แสดงออกถึงความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมทั้งในและนอกห้องเรียน

วินิตา แก้วเกื้อ (2554) ใช้ในการวัดการเรียนอย่างมีความสุข โดยแบ่งเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความรู้สึกทางบวก คือ การรับรู้ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองในแง่ดี ทั้งในปัจจุบัน อดีต และโดยภาพรวม 2) ความรู้สึกทางลบ คือ การรับรู้ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองในแง่ไม่ดีทั้งในปัจจุบัน อดีต และโดยภาพรวม 3) ความพึงพอใจในชีวิต คือ การใช้ปัญญาในการคิดพิจารณา ตัดสิน

ถึงชีวิตของตนเองที่ผ่านมาและปัจจุบันว่ามีความรู้สึกในระดับใด โดยเปรียบเทียบระหว่างเป้าหมายที่ตั้งไว้กับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ถ้าผลลัพธ์ที่ได้จากการเปรียบเทียบเกินจากมาตรฐานที่ตนตั้งไว้ บุคคลนั้น จะเกิดความพึงพอใจในชีวิต

Diener (1984 อ้างถึงในศรีรินทร์ เกรย์, วรชัย ทองไทย และเรวดี สุวรรณพเก้า, 2553) ได้ศึกษาเรื่องการประสบความสำเร็จในการเรียนอย่างมีความสุข โดยแบ่งเป็น 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่ 1 ความรู้สึกทางบวก กล่าวคือคนเรามีอารมณ์ความรู้สึกทางบวกบ่อยครั้งแค่ไหน องค์ประกอบที่ 2 เป็นความรู้สึกทางลบ กล่าวคือ คนเรามีอารมณ์ความรู้สึกทางลบบ่อยครั้งแค่ไหน องค์ประกอบที่ 3 เป็นความพึงพอใจในชีวิต กล่าวคือ การที่บุคคลประเมินความพึงพอใจในชีวิตของตนเอง ในภาพรวมอย่างไร

Andrews and Whithey (1976) เสนอว่า การประสบความสำเร็จอย่างมีความสุขในการเรียนมีองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ คือ 1) อารมณ์ทางบวก 2) ความพึงพอใจในชีวิต 3) ปราศจากอารมณ์ทางลบหรือความเศร้าโศก

Piers and Hertzberg (2002) ได้ให้ความหมายขององค์ประกอบความสุขไว้ในแบบวัดความสุขชื่อ Piers Harris Children's Self-Concept Scale, Second Edition (Piers - Harris) 6 ด้าน คือ 1) ด้านการปรับพฤติกรรม สามารถปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนได้ 2) ด้านความสามารถทางปัญญาและสถานภาพที่โรงเรียน เช่น ความรู้สึกพึงพอใจเกี่ยวกับโรงเรียน 3) ด้านลักษณะทางกายภาพและคุณสมบัติ หมายถึง การประเมินค่าลักษณะทางร่างกายของตนเองและลักษณะนิสัย เช่น ความเป็นผู้นำ ความสามารถในการแสดงความคิดเห็น 4) ด้านความเป็นอิสระจากความวิตกกังวล หมายถึง สามารถจัดการกับความวิตกกังวล หงุดหงิด กลุ้มใจ ความอาย ความหวาดกลัว และความเสียใจให้ลดลงได้ 5) ด้านความเป็นที่ชื่นชอบ หมายถึง สามารถสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ ได้รับ การยอมรับให้ร่วมในกิจกรรมต่างๆทางสังคม 6) ด้านความสุขและความพึงพอใจ หมายถึง การประเมินความรู้สึกจากเหตุการณ์ ต่าง ๆ เป็นไปในทางบวกเสมอ

อภิชัย มงคลและคณะ (2552) ได้วัดการประสบความสำเร็จในการเรียนโดยวัดผ่านความสุขในการเรียนพบว่ามี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) สภาพจิตใจ หมายถึง สภาพจิตใจที่เป็นสุขหรือทุกข์ การรับรู้สภาวะของสุขภาพ ตนเอง ความเจ็บป่วยทางด้านร่างกาย ที่ส่งผลกระทบต่อทางด้านจิตใจ และความเจ็บป่วยทางจิต 2) สมรรถภาพของจิตใจ หมายถึง ความสามารถของจิตใจในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น และการจัดการกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อการดำเนินชีวิตอย่างเป็นปกติสุข 3) คุณภาพของจิตใจ หมายถึง คุณลักษณะที่ดีงาม ของจิตใจในการดำเนินชีวิต อย่างก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม 4) ปัจจัยสนับสนุน หมายถึง ปัจจัยที่สนับสนุนให้บุคคลมีสุขภาพจิตที่ดี ซึ่งเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับคนในครอบครัว ชุมชน การทำงาน รายได้ ศาสนาความเชื่อของแต่ละบุคคล

ความสามารถในการทำงาน ตลอดจนสิ่งแวดล้อม และความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รายละเอียดดังตาราง 2.3

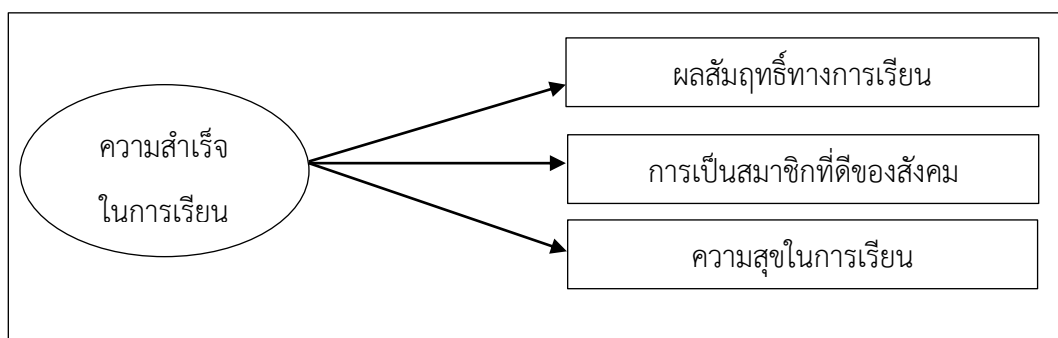
ตาราง 2.3 การสังเคราะห์องค์ประกอบของความสำเร็จในการเรียน

องค์ประกอบ	ผู้ศึกษา													
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	✓	✓	✓											
ความรู้เกี่ยวกับความเป็นพลเมือง				✓		✓								
ทักษะเกี่ยวกับความเป็นพลเมือง				✓										
เจตคติต่อความเป็นพลเมือง				✓										
พฤติกรรมเกี่ยวกับความเป็นพลเมือง				✓	✓									
ความรับผิดชอบในการเป็นพลเมือง						✓								
การมีส่วนร่วมในการเป็นพลเมือง						✓								
ความสนใจใฝ่เรียนรู้							✓						✓	
ความชื่นชอบในการเรียน							✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ความพึงพอใจในการเรียน							✓	✓	✓				✓	✓
ความวิตกกังวล							✓			✓	✓	✓	✓	✓
ความพึงพอใจในตนเอง							✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

หมายเหตุ เอกสารอ้างอิง มีดังนี้ [1] Anaya and Cole (2001) [2] ทศนีย์นารถ ลิ้มสุทธิวันภูมิ (2557) [3] Tella (2007) [4] ดารุณี ทิพยกุลไพโรจน์ (2557) [5] รสสุคนธ์ มกรมณี และ ศุภานัน สิริเลิศ (2554) [6] Lawthong (2011) [7] ปัทมา ทองสม (2554) [8] บพิตร อิศระ (2550) [9] กานต์ฤทัย ชลวิทย์ (2553) [10] วินิตา แก้วแก้ว (2554) [11] รศ.รินทร เกรย์, วรชัย ทองไทย และเรวดี สุวรรณพเก้า (2553) [12] Andrews and Whitley (1976) [13] Piers and Hertzberg (2002) [14] อภิชัย มงคลและคณะ (2552)

จากการศึกษาการวัดความสำเร็จในการเรียน ผู้วิจัยได้พิจารณาการรวมองค์ประกอบที่คล้ายกันของความสำเร็จในการเรียน พบว่า ความรู้เกี่ยวกับความเป็นพลเมือง ทักษะเกี่ยวกับความเป็นพลเมือง เจตคติต่อความเป็นพลเมือง พฤติกรรมเกี่ยวกับความเป็นพลเมือง ความรับผิดชอบในการเป็นพลเมือง และการมีส่วนร่วมในการเป็นพลเมือง สามารถจัดรวมอยู่ในด้านความเป็นพลเมือง หรือการเป็นสมาชิกที่ดีในสังคม ความสนใจใฝ่เรียนรู้ ความชื่นชอบในการเรียน ความพึงพอใจในการเรียน และความพึงพอใจในตนเองสามารถจัดรวมอยู่ในด้านความสุขในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อยู่ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจากแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2552-2559 มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และ

คุณธรรม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือบุคคลที่มีความ “เก่ง ดี มีสุข” จากแผนการศึกษาแห่งชาติและการสังเคราะห์องค์ประกอบของความสำเร็จในการเรียน ผู้วิจัยวัดความสำเร็จในการเรียน ออกเป็น 3 ด้าน คือ บุคคลที่มีความเก่งวัดได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคคลที่มีความดีวัดจากการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และบุคคลที่มีความสุขวัดได้จากความสุขในการเรียน จากนั้นผู้วิจัยได้นำมาประกอบในการวัดความสำเร็จในการเรียนในครั้งนี้ โดยนำเสนอโมเดลการวัด ดังแผนภาพ 2.4

แผนภาพ 2.4 โมเดลการวัดความสำเร็จในการเรียน

ตอน 4 ความสัมพันธ์ของตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษากับตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

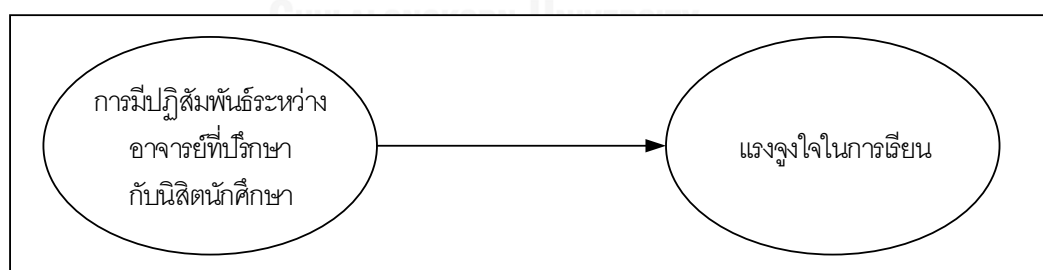
การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาส่งผลต่อตัวแปรมากมาย ตัวแปรที่เป็นผลกระทบที่สำคัญ คือ ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนและตัวแปรความสำเร็จในการเรียน ที่มีอิทธิพลสำคัญในการเรียน และพัฒนานิสิตนักศึกษาให้มีคุณภาพให้เป็นทั้งคนเก่ง คนดี คนมีความสุข นอกจากนี้ตัวแปรที่เป็นปัจจัยสาเหตุที่ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตศึกษามากขึ้นหรือน้อยลงขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนั้น ความสัมพันธ์ของตัวแปรปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาในตัวแปรที่เกี่ยวข้องจึงแตกต่างกัน มีรายละเอียดดังนี้

4.1 ความสัมพันธ์ของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษากับแรงจูงใจในการเรียน

ความสัมพันธ์ของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษากับแรงจูงใจในการเรียน พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียน ดังในงานวิจัยของ Komarraju, Musulkin and Bhattacharya (2010) ได้ศึกษาความสัมพันธ์และทำนายบทบาทของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาในด้านต่าง ๆ เช่น ในด้านการเรียน ด้านการแนะแนวอาชีพ การติดต่อนอกชั้นเรียน ที่มีต่อแรงจูงใจในการเรียน พบว่า แรงจูงใจในการเรียนโดยเฉพาะแรงจูงใจภายในมีความสำคัญ

และความสัมพันธ์เชิงบวกกับการมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษา ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่เกิดขึ้นมีความแตกต่างกันในเพศ โดยนิสิตนักศึกษาเพศหญิงมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่าเพศชาย และ Trolan et al. (2015) ได้ศึกษาบทบาทและอิทธิพลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มีต่อแรงจูงใจในการเรียน พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่เกิดขึ้นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนและมีความสัมพันธ์เชิงบวกในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตนักศึกษา

นอกจากนี้ Jaasma and Koper (1999) ได้มีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตศึกษานอกชั้นเรียนกับแรงจูงใจในการเรียน พบว่าแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตศึกษานอกชั้นเรียน กล่าวคือ หากนิสิตศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษามีปฏิสัมพันธ์กันนอกชั้นเรียนจะทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น ในทางตรงข้ามหากนิสิตศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษามีปฏิสัมพันธ์กันนอกชั้นเรียนน้อยหรือไม่มีปฏิสัมพันธ์กันนอกชั้นเรียนจะทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนน้อย รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์กันนอกชั้นเรียนยังมีความสำคัญต่อนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เนื่องจากจะช่วยตัดสินใจในการเรียน การถอนรายวิชาเรียน การแก้อุปสรรคทางเรียน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการเรียนของนิสิตนักศึกษา ถ้าความสัมพันธ์ของนักเรียนกับอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นไปในทางบวกจะทำให้เกิดผลกระทบทางบวกต่อแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Pascarella and Tarenzini, 1980)

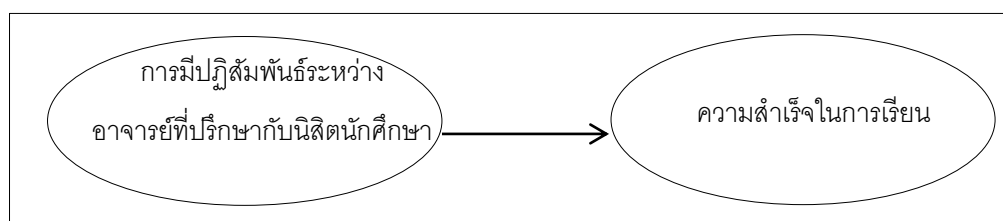

แผนภาพ 2.5 ความสัมพันธ์ของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตศึกษากับแรงจูงใจในการเรียน

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา กับความสำเร็จในการเรียน

งานวิจัยของ Umbach and Wawrzynski (2005) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา กับความสำเร็จในการเรียน โดยศึกษาความสำเร็จในการเรียนในตัวแปรความสุขในการเรียน พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขในการเรียน เพราะมีการนำเทคนิคการเรียนรู้ออกมาทำงานร่วมกันและประสบการณ์ของนิสิตนักศึกษามาใช้ในการจัดการเรียนในชั้นเรียน และถ้ามีปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษานอกชั้นเรียนมีผลกระทบในเรื่องความสุขในการเรียนน้อยกว่าการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาในชั้นเรียน เนื่องจากในชั้นเรียนจะมีปฏิสัมพันธ์มากกว่านอกชั้นเรียนเพราะมีการทำงานและกิจกรรมร่วมกัน และในงานวิจัยของ Cardoso et al. (2011) พบว่าการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีอิทธิพลทางตรงและทางบวกค่อนข้างต่ำต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีความสุขในการเรียน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่เหมาะสมในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มมากขึ้นรวมทั้งมีความสุขในการเรียนเพิ่มขึ้นเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Lundberg and Schreiner (2004) ที่พบว่าการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขในการเรียน และงานวิจัยของ Micari and Pazos (2012) และ Anaya and Cole (2001) พบว่า การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษามีอิทธิพลทางตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

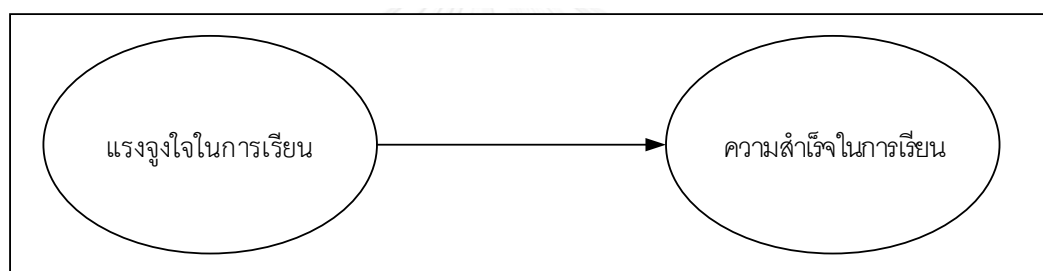
นอกจากนี้ Kim and Lundberg (2015) ศึกษาอิทธิพลระหว่างการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา กับความสำเร็จในการเรียน พบว่า การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการเรียนของนิสิตนักศึกษาโดยส่งผ่านความยึดมั่นผูกพันในห้องเรียน เนื่องจากนิสิตนักศึกษาจะประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น นิสิตนักศึกษาต้องมีพฤติกรรมและความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อน ต่ออาจารย์ที่ปรึกษา แล้วจึงจะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ตั้งใจเรียน ขยันเรียน แล้วจะประสบความสำเร็จในการเรียน

แผนภาพ 2.6 ความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา กับความสำเร็จในการเรียน

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนกับความสำเร็จในการเรียน

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนกับความสำเร็จในการเรียน พบว่าแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียน (Amrai, et al., 2011; Omar, Jain and Noordin, 2013; Waterman, Schwartz and Conti, 2008) และแรงจูงใจในการเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการเรียน (ณัฐติยาภรณ์ หยกอุบล, 2555) โดยนิสิตนักศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูงจะมีความสำเร็จในการเรียนสูง เนื่องจากแรงจูงใจในการเรียนทำให้นิสิตนักศึกษาตั้งใจเรียน สนใจเรียนและพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้น (Amrai et al., 2011) และงานวิจัยของ Rehman and Haider (2013) พบว่าแรงจูงใจในการเรียนโดยเฉพาะแรงจูงใจภายในมีความสัมพันธ์มากกว่าแรงจูงใจภายนอก กล่าวคือ หากอาจารย์ใช้วิธีการสอนและเนื้อหาการสอนตามความสนใจของนิสิตนักศึกษารวมทั้งมีกิจกรรมในการเรียนการสอนจะกระตุ้นให้นิสิตนักศึกษาเกิดการเรียนรู้นอกจากนี้ Singh (2011) พบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูงจะมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ความสุขในการเรียนสูง และมีอัตราการออกกลางคันลดลง

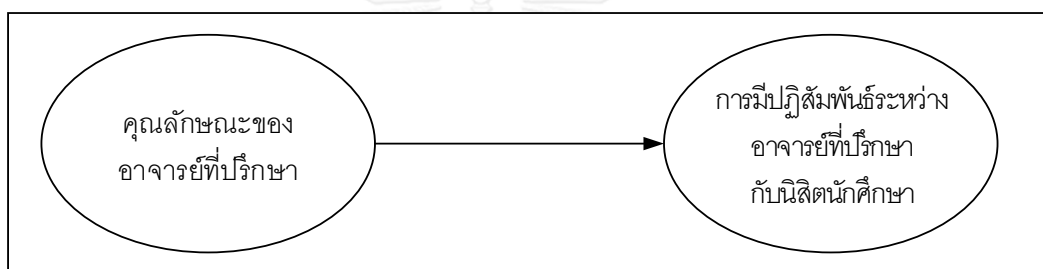
แผนภาพ 2.7 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนกับความสำเร็จในการเรียน

4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

ในงานวิจัยของ Balaji and Chakrabarti (2010) และ Wang, BrckaLorenz and Chiang (2015) และ พบว่า การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษานั้นเพิ่มขึ้นหรือลดลงขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา เช่น ลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกความรู้ให้แก่ นิสิตนักศึกษา หรือมีบุคลิกภาพที่เข้ากับคนง่าย เป็นมิตร อ่อนน้อม ยืดหยุ่น พร้อมทั้งจะให้ความเข้าใจ จะทำให้นิสิตนักศึกษากล้าที่จะเข้าไปพบอาจารย์ที่ปรึกษาเพิ่มมากขึ้นหรือมีปฏิสัมพันธ์เพิ่มระหว่างกันมากขึ้นนั่นเอง รวมทั้งควรให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวหรือเวลาที่เหมาะสมที่จะสนับสนุนให้อาจารย์ที่ปรึกษามีปฏิสัมพันธ์กับนิสิตนักศึกษาบ่อยครั้งมากยิ่งขึ้น และในงานวิจัยของ Faranda (2015) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษานั้น พบว่า คุณลักษณะของอาจารย์มีผลทำให้บรรยากาศในห้องเรียนเกิดการเรียนรู้อวมถึงเกิดปฏิสัมพันธ์แบบไม่เป็นทางการและปฏิสัมพันธ์

นอกชั้นเรียนเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับ Lamport (1993) พบว่าคุณลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาจะทำให้ นิสิตนักศึกษากล้าเข้าพบอาจารย์หรือห่างเหินออกไป และถ้าอาจารย์มีข้อเสนอแนะหรือข้อคิดเห็น เพิ่มเติมในห้องเรียนจะทำให้ นิสิตนักศึกษากล้าไปเข้าพบอาจารย์นอกชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น

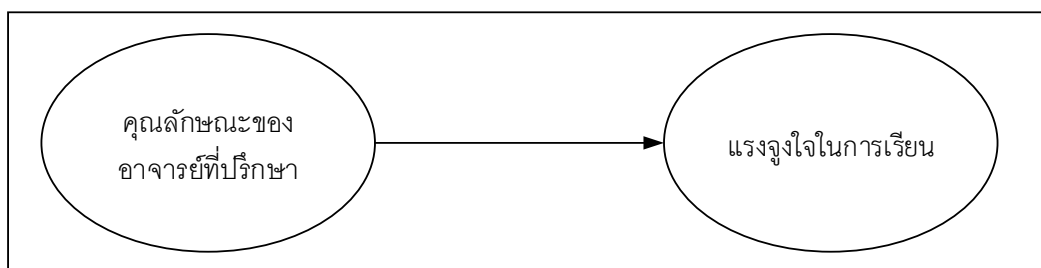
Shagrir (2015) พบว่า คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ทำให้ นิสิตนักศึกษากล้าเข้าไปพบ ไปขอคำแนะนำหรือความช่วยเหลือ คือ อาจารย์ที่ปรึกษาต้องมีความคิดบวกหรือเข้าใจในตัว นิสิต นักศึกษา จะทำให้ นิสิตนักศึกษากล้าไปมีปฏิสัมพันธ์มากยิ่งขึ้น และการไปหาอาจารย์นอกเวลาเรียน จะทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับ นิสิตนักศึกษา และ Roberts (2014) ได้ศึกษาอุปสรรคของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับ นิสิตนักศึกษา พบว่า คุณลักษณะลักษณะ ของอาจารย์เป็นอุปสรรคของการมีปฏิสัมพันธ์ รวมทั้งภาระงานอื่นและไม่ค่อยเห็นอาจารย์ที่ปรึกษา นอกชั้นเรียน รวมทั้งพบข้อจำกัดในด้านเวลาที่มีผลกระทบต่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับ นิสิตนักศึกษา

แผนภาพ 2.8 ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากับปฏิสัมพันธ์ระหว่าง อาจารย์ที่ปรึกษากับ นิสิตนักศึกษา

4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากับแรงจูงใจในการเรียน

ในงานวิจัยของ Urdan and Schoenfelder (2006) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากับแรงจูงใจในการเรียน พบว่า ลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา ลักษณะห้องเรียน และสภาพแวดล้อมมีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนของ นิสิตนักศึกษา โดยพิจารณา จากวิธีการที่อาจารย์สอนในชั้นเรียนหรือวิธีการที่อาจารย์นำเสนอความรู้ในห้องเรียนจะทำให้ นิสิต นักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียน และในงานวิจัยของ Rugutt and Chemosit (2009) พบว่า อาจารย์ ที่ปรึกษามีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนของ นิสิตนักศึกษา กล่าวคือ หากอาจารย์มีคุณลักษณะที่ ให้ นิสิตนักศึกษาแสวงหาความรู้ด้วยตนเองโดยการค้นคว้าจากห้องสมุดหรือจากอินเทอร์เน็ตก็จะทำให้ นิสิต นักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนหากในห้องเรียนมีการเรียนและการมีส่วนร่วม ระหว่างอาจารย์กับ นิสิตนักศึกษา ให้นิสิตนักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติ ก็จะกระตุ้นความกระตือรือร้น ของ นิสิตนักศึกษา ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนของ นิสิตนักศึกษา

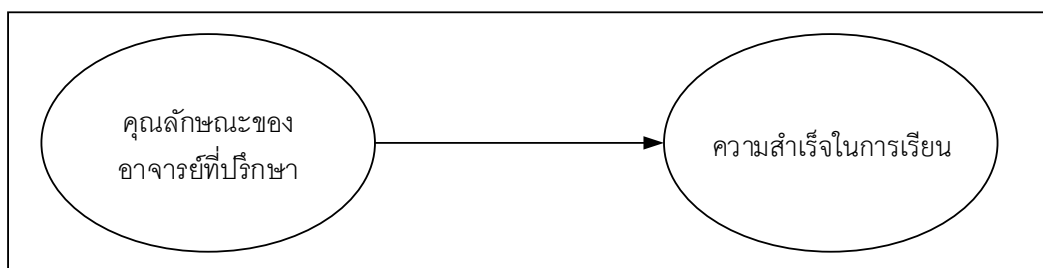

แผนภาพ 2.9 ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของอาจารย์กับแรงจูงใจในการเรียน

4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากับความสำเร็จในการเรียน

ในงานวิจัยของ O'Rourke and Cooper (2010) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากับความสำเร็จในการเรียน พบว่า คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา มีความสัมพันธ์และอิทธิพลทางตรงค่อนข้างต่ำกับความสำเร็จในการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ วินิตา แก้วเกื้อ (2554) พบว่า คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้นิสิตนักศึกษา ประสบความสำเร็จในการเรียน โดยเฉพาะ ความสุขในการเรียนของนิสิตนักศึกษา หากอาจารย์ที่ปรึกษามีคุณลักษณะที่ดูแลเอาใจใส่ ให้ความเมตตา มีอารมณ์มั่นคง มีความยุติธรรม คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาดังกล่าวนี้จะช่วยให้นิสิตนักศึกษาเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข และเมื่อนิสิตนักศึกษามีความสุขในการเรียน ก็จะมีแรงจูงใจในการเรียนก็จะประสบผลสำเร็จในด้านการเรียน (บพิตร อิศระ, 2550) และ Museus and Ravello (2010) พบว่า คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษามีอิทธิพลทางบวกต่อความสำเร็จของนิสิตนักศึกษาผิวสี กล่าวคือ อาจารย์ที่ปรึกษา ที่มีคุณลักษณะให้คำปรึกษาและให้ความสนใจ มีความมุ่งมั่นเพื่อที่จะให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จ จะทำให้นิสิตนักศึกษาเข้าพบเพื่อขอรับฟังคำชี้แนะ ตลอดจนช่วยแก้ไขปัญหอุปสรรคทางการเรียน ก็จะช่วยให้นิสิตประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น

Phelan (1999) พบว่า อาจารย์ที่ปรึกษาหรืออาจารย์ประจำรายวิชามีส่วนช่วยให้บรรยากาศแห่งการเรียนรู้ในห้องเรียนของนิสิตนักศึกษาเกิดการเรียนรู้ที่สนุก ทำให้นิสิตนักศึกษาเกิดแรงจูงใจในการเรียนตามมา และเมื่อนิสิตนักศึกษาเกิดแรงจูงใจในการเรียนก็จะประสบความสำเร็จในการเรียนมากยิ่งขึ้น รวมทั้งหากอาจารย์ที่ปรึกษามีความกระตือรือร้น เป็นมิตร สนใจและดูแลนิสิตนักศึกษาก็จะทำให้นิสิตนักศึกษารักการเรียนและสนุกกับการเรียนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ในงานวิจัยของ ปัทมา ทองสม (2553) พบว่า คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษามีความสัมพันธ์ทางตรงต่อความสุขในการเรียนของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์บัณฑิต อาจารย์ควรเอาใจใส่และให้คำแนะนำที่ดีกับนิสิตจะช่วยให้เกิดความสำเร็จในการเรียนมากยิ่งขึ้น

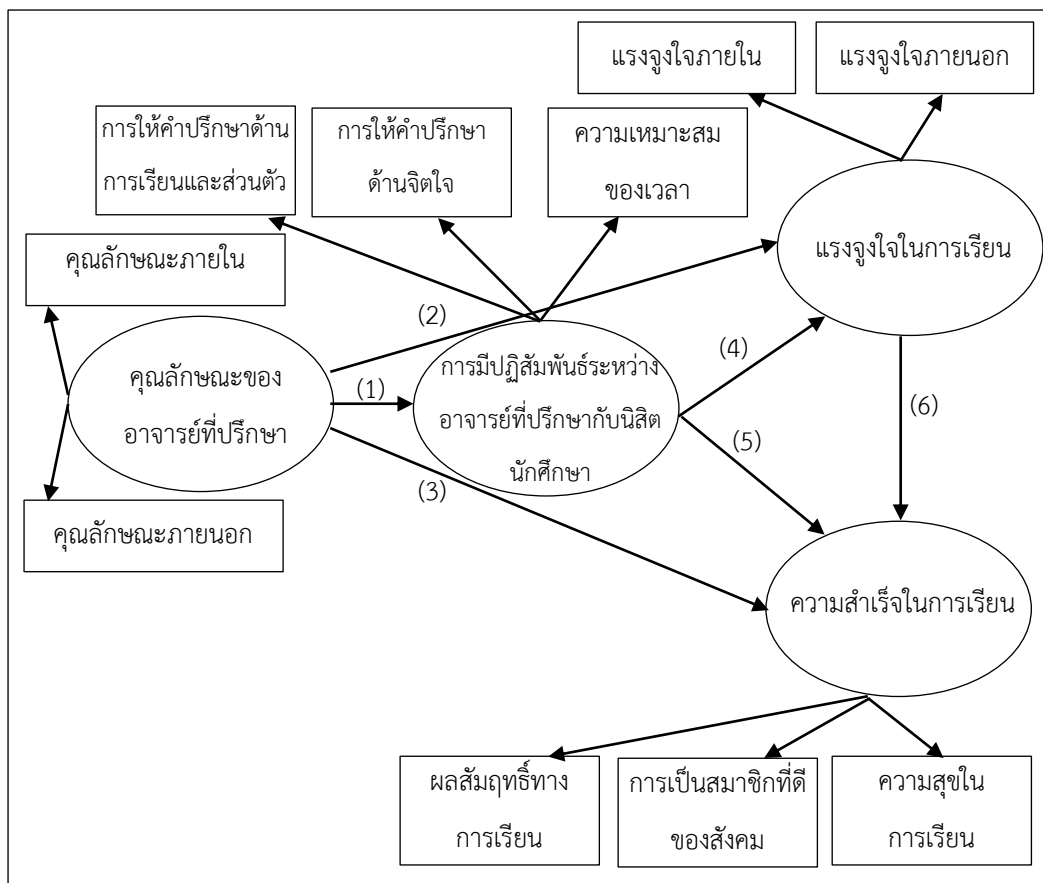
แผนภาพ 2.10 ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากับความสำเร็จในการเรียน

ตอน 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา และผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มีต่อนิสิตนักศึกษา โดยการวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาเป็น 3 องค์ประกอบ คือ การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ ความเหมาะสมของเวลา และจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา พบว่า ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาน่าจะมีอิทธิพลทางตรงต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (Balaji and Chakrabarti, 2010; Faranda, 2015; Lamport, 1993; Roberts, 2014; Shagrir, 2015; Wang, BrckaLorenz and Chiang, 2015) แรงจูงใจในการเรียน (Rugutt and Chemosit, 2009; Urdan and Schoenfelder, 2006) และความสำเร็จในการเรียน (บพิตร อิศระ, 2550; ปัทมา ทองสม, 2553; O'Rourke and Cooper, 2010) และผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีอิทธิพลทางตรงต่อ แรงจูงใจในการเรียน (Jaasma and Koper, 1999; Komarraju, Musulkin and Bhattacharya, 2010; Pascarella and Tarenzini, 1980; Trolan et al., 2015) และความสำเร็จในการเรียน (Anaya and Cole, 2001; Cardoso et al., 2011; Kim and Lundberg, 2015; Lundberg and Schreiner, 2004; Micari and Pazos, 2012; Umbach and Wawrzynski, 2005) และแรงจูงใจในการเรียนส่งผลทางตรงต่อความสำเร็จในการเรียน (Amrai et al., 2011; Omar, Jain and Noordin, 2013; Waterman, Schwartz and Conti, 2008) จะพบว่าเมื่อนิสิตนักศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ความสุขในการเรียนสูง (Singh, 2011) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาส่งผ่านแรงจูงใจในการเรียนไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (Nugent, 2009)

โมเดลที่พัฒนาขึ้นสะท้อนให้เห็นว่าการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษาขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา นอกจากนี้ยังพบว่าผลของ

การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษามีความสำคัญและมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับแรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนด้วยเช่นกัน สามารถสรุปเป็นแผนภาพ 2.11 ได้ดังนี้

แผนภาพ 2.11 กรอบแนวคิดในการวิจัย

หมายเหตุ เอกสารอ้างอิง มีดังนี้

- (1) Balaji and Chakrabarti, 2010; Faranda, 2015; Shagir, 2015; Wang, BrckaLorenz and Chiang, 2015
- (2) Rugutt and Chemosit, 2009; Urdan and Schoenfelder, 2006
- (3) บพิตร อิศระ, 2550; ปัทมา ทองสม, 2553; O'Rourke and Cooper, 2010
- (4) Jaasma and Koper, 1999; Komarraju, Musulkin and Bhattacharya, 2010; Pasarella and Tarenzini, 1980; Trolian et al., 2015
- (5) Anaya and Cole, 2001; Cardoso et al., 2011; Lundberg and Schreiner, 2004; Micari and Pazos, 2012; Umbach and Wawrzynski, 2005
- (6) ณีภูติยาภรณ์ หยกอุบล, 2555; Amrai et al., 2011; Omar, Jain and Noordin, 2013; Waterman, Schwartz and Conti, 2008

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ในลักษณะความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (causal relationship research) มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามภูมิภาค 2) เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน 3) เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา มีรายละเอียดของขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ตัวอย่างวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

ประชากรและตัวอย่าง

ประชากร คือ นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่กำลังศึกษาในระดับชั้นปี 1 ถึงปีสุดท้ายของแต่ละคณะของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในปีการศึกษา 2558

ตัวอย่าง คือ นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่กำลังศึกษาในระดับชั้นปี 1 ถึงปีสุดท้ายของแต่ละคณะของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในปีการศึกษา 2558 ผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่างตามแนวคิดในการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง (structural equation modeling: SEM) กำหนดให้มีตัวอย่างวิจัย 10 - 20 เท่าของจำนวนพารามิเตอร์ที่ปรากฏในโมเดล (Hair, Black, Babin and Anderson, 2010) และมีพารามิเตอร์ที่ต้องประมาณค่า 29 ค่า ดังนั้นตัวอย่างที่เหมาะสมควรมีอย่างน้อย 580 คน และเพื่อชดเชยอัตราการตอบกลับของผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดตัวอย่างจำนวน 960 คน โดยมีสัดส่วนของแต่ละมหาวิทยาลัย สาขาการศึกษา และระดับชั้นปีเท่า ๆ กัน ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นหลายขั้นตอน (multi-stage random sampling) มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) โดยหน่วยการสุ่ม คือ สังกัดของมหาวิทยาลัย สุ่มมหาวิทยาลัยในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ทั้งที่เป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐและมหาวิทยาลัยเอกชน สุ่มได้มหาวิทยาลัยละ 2 แห่ง รวมทั้งสิ้น 4 มหาวิทยาลัย

ขั้นที่ 2 ใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) โดยหน่วยการสุ่ม คือ ศาสตราจารย์ การศึกษา สุ่มศาสตราจารย์การศึกษาจากมหาวิทยาลัยที่สุ่มได้ในขั้นตอนแรก แบ่งศาสตราจารย์การศึกษาได้ 3 แบบ คือ ศาสตราจารย์สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ศาสตราจารย์สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และศาสตราจารย์ สาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ เมื่อพิจารณาในแต่ละศาสตราจารย์การศึกษาประกอบด้วยคณะที่เป็นตัวอย่าง ดังนี้ 1) ศาสตราจารย์สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ประกอบด้วย คณะเภสัชศาสตร์ และคณะสหเวชศาสตร์ 2) ศาสตราจารย์สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประกอบด้วย คณะวิทยาศาสตร์และคณะวิศวกรรมศาสตร์ และ 3) ศาสตราจารย์สาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ประกอบด้วย คณะนิติศาสตร์และคณะอักษรศาสตร์ ดังนั้นแต่ละศาสตราจารย์การศึกษามีสมาศาสตราจารย์การศึกษาละ 80 คน รวมทั้งสิ้น 240 คน

ขั้นที่ 3 ใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) โดยหน่วยการสุ่ม คือ นิสิต นักศึกษา สุ่มนิสิตนักศึกษาจากศาสตราจารย์การศึกษาที่สุ่มได้ในขั้นตอนที่ 2 ในแต่ละศาสตราจารย์การศึกษาผู้วิจัย สุ่มตัวอย่างแยกตามชั้นปี ชั้นปีละ 20 คน รวมทั้งสิ้น 960 คน รายละเอียดดังตาราง 3.1

ตาราง 3.1 จำนวนตัวอย่างนิสิตนักศึกษา จำแนกตามสังกัด ศาสตราจารย์การศึกษา คณะและชั้นปี

มหาวิทยาลัย	สังกัดของมหาวิทยาลัย	ศาสตราจารย์การศึกษา	คณะ	จำนวนนิสิตนักศึกษาแต่ละชั้นปี (คน)			
				ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4
1	รัฐบาล	วิทยาศาสตร์	เภสัชศาสตร์	10	10	10	10
		สุขภาพ	สหเวชศาสตร์	10	10	10	10
		วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	วิทยาศาสตร์	10	10	10	10
			วิศวกรรมศาสตร์	10	10	10	10
		สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์	นิติศาสตร์	10	10	10	10
			อักษรศาสตร์	10	10	10	10
รวม				240			
2	รัฐบาล	วิทยาศาสตร์	เภสัชศาสตร์	10	10	10	10
		สุขภาพ	สหเวชศาสตร์	10	10	10	10
		วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	วิทยาศาสตร์	10	10	10	10
			วิศวกรรมศาสตร์	10	10	10	10
		สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์	นิติศาสตร์	10	10	10	10
			อักษรศาสตร์	10	10	10	10
รวม				240			

ตาราง 3.1 จำนวนตัวอย่างนิสิตนักศึกษา จำแนกตามสังกัด ศาสตร์การศึกษา คณะและชั้นปี (ต่อ)

มหาวิทยาลัย	สังกัดของ มหาวิทยาลัย	ศาสตร์การศึกษา	คณะ	จำนวนนิสิตนักศึกษา แต่ละชั้นปี (คน)			
				ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4
3	เอกชน	วิทยาศาสตร์ สุขภาพ	เภสัชศาสตร์	10	10	10	10
			สหเวชศาสตร์	10	10	10	10
		วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	วิทยาศาสตร์	10	10	10	10
			วิศวกรรมศาสตร์	10	10	10	10
		สังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์	นิติศาสตร์	10	10	10	10
			อักษรศาสตร์	10	10	10	10
รวม				240			
4	เอกชน	วิทยาศาสตร์ สุขภาพ	เภสัชศาสตร์	10	10	10	10
			สหเวชศาสตร์	10	10	10	10
		วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	วิทยาศาสตร์	10	10	10	10
			วิศวกรรมศาสตร์	10	10	10	10
		สังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์	นิติศาสตร์	10	10	10	10
			อักษรศาสตร์	10	10	10	10
รวม				240			
รวมทั้งสิ้น				960			

ตัวแปรและนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยตัวแปรแฝงทั้งหมด 4 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน และตัวแปรความสำเร็จในการเรียน โดยตัวแปรที่เป็นสาเหตุของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ประกอบด้วยตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา วัตถุประสงค์ 2 ตัวแปรสังเกตได้ คือ 1) คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา 2) คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา ส่วนตัวแปรผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ประกอบด้วยตัวแปรแฝง 2 ตัวแปร คือ 1) ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน วัตถุประสงค์ 2 ตัวแปรสังเกตได้ คือ แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก และ 2) ตัวแปรความสำเร็จในการเรียน วัตถุประสงค์ 3 ตัวแปรสังเกตได้ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และความสุขในการเรียน

นิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรในการวิจัย

จากการรวบรวมเอกสารและงานวิจัย ผู้วิจัยได้สังเคราะห์นิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง การปฏิบัติหรือการแสดงออกถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา วัดจากตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัวแปร ได้แก่ คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา และคุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.1 คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง ระดับการแสดงออกพฤติกรรมต่าง ๆ ของอาจารย์ที่ปรึกษาที่แสดงออกทางอารมณ์และจิตใจตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา

1.2 คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง ระดับการปฏิบัติหรือการแสดงออกพฤติกรรมต่าง ๆ ของอาจารย์ที่ปรึกษาที่แสดงออกทางกายและวาจาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา

2. การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา หมายถึง พฤติกรรมระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาในการสื่อสารหรือตอบสนองต่อกัน มีการแสดงความห่วงใย เห็นอกเห็นใจ ให้คำแนะนำ ชี้แนะ ในด้านต่างๆ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยวัดจากการให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ และความเหมาะสมของเวลา

2.1 การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว หมายถึง ระดับพฤติกรรมระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มีการสื่อสารหรือตอบสนองต่อกันในการให้คำปรึกษาแนะนำ เกี่ยวกับการลงทะเบียนเรียน การวางแผนการเรียน การทำกิจกรรมทางวิชาการ ตลอดจนให้คำปรึกษาปัญหาส่วนตัวและปัญหาสังคม

2.2 การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ หมายถึง ระดับพฤติกรรมระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มีการสื่อสารหรือตอบสนองต่อกัน โดยอาจารย์ที่ปรึกษาแสดงความห่วงใย เห็นอกเห็นใจ คอยเป็นห่วง ให้กำลังใจต่อนิสิตนักศึกษา

2.3 ความเหมาะสมของเวลา หมายถึง ระดับความเหมาะสมและเพียงพอของระยะเวลาที่อาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีการสื่อสารหรือตอบสนองต่อกัน

3. แรงจูงใจในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกของนิสิตนักศึกษาที่แสดงออกถึงความมุ่งมั่น และพยายามในการเรียนรู้ เพื่อนำไปสู่การประสบความสำเร็จด้านการเรียนและเรียนอย่างมีความสุข โดยมีพลังหรือแรงขับภายในที่ถูกกระตุ้นทั้งจากตนเองและบุคคลรอบข้าง วัดได้จากแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก

3.1 แรงจูงใจภายใน หมายถึง ระดับพฤติกรรมและความรู้สึกในการเรียนและการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของนิสิตนักศึกษาที่มาจากสิ่งเร้าภายในตนเอง โดยแสดงให้เห็นถึงความกระตือรือร้น ความเอาใจใส่ในเนื้อหาวิชา และความต้องการในการแสวงหาความรู้เพื่อนำมาใช้ในการเรียน

3.2 แรงจูงใจภายนอก หมายถึง ระดับพฤติกรรมหรือความรู้สึกของนิสิตนักศึกษาที่นำไปสู่ความสำเร็จทางการเรียน โดยได้รับอิทธิพลจากปัจจัยภายนอก เช่น ความคาดหวัง การได้รับ คำชมหรือรางวัลจากพ่อแม่ ครู หรือเพื่อน

4. ความสำเร็จในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมและความรู้สึกของนิสิตนักศึกษาที่ได้บรรลุถึงเป้าหมายความต้องการที่ตั้งไว้ วัดได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และความสุขในการเรียน

4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนของนิสิตนักศึกษาปริญญาบัณฑิต วัดได้จากเกรดเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ระดับชั้นปี 1 จนถึงปีการศึกษาล่าสุดที่กำลังศึกษา

4.2 การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม หมายถึง ระดับพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการประพฤติและปฏิบัติตนในทางที่ดีในฐานะสมาชิกของสังคมในมหาวิทยาลัย พิจารณาได้จากการมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาสังคม การใช้สิทธิและปฏิบัติตามหน้าที่ของตนเองที่มีต่อสังคม ความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

4.3 ความสุขในการเรียน หมายถึง ระดับพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาที่แสดงออกถึงความรู้สึกสบายใจ พึงพอใจ และสนุกสนานในการเรียน

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามสำหรับนิสิตนักศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) แบบสอบถามพฤติกรรมของอาจารย์ที่ปรึกษา และ 3) แบบสอบถามพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถาบันการศึกษา ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม จำนวนครั้งที่พบอาจารย์ที่ปรึกษาในหนึ่งภาคเรียน เพศของอาจารย์ที่ปรึกษา อายุของอาจารย์ที่ปรึกษา สาเหตุของการพบปะระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับท่าน โดยแบบสอบถามในส่วนนี้เป็นแบบเติมคำตอบและแบบตรวจสอบรายการ (checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิต นักศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับ นิสิตนักศึกษา โดยการวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา ประกอบด้วยข้อคำถามที่วัดคุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษาและคุณลักษณะภายนอกของ อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้วิจัยพัฒนาข้อคำถามขึ้นมาจากการวัดองค์ประกอบที่ได้จากการสังเคราะห์ งานวิจัยของ จีระพันธ์ พูลพัฒน์ (2555); ประนอม พรหมแดง, สมฤทัย เพชรประยูร และวราภรณ์ สร้อยเงิน (2558); เพชรรัตน์ สายนำพามีลาภ, อ้อมจิต แป้นศรี และ สำราญ มีแจ่ม (2555); สุเทพ ธรรมะตระกูล และ อนุวัติ คุณแก้ว (2555); Bloom, Cuevas, Hall and Evans (2007); Metz and Allan (1981); Campbell and Nutt (2008) มี 13 ข้อคำถาม ส่วนการมีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ประกอบด้วยข้อคำถามการให้คำปรึกษาด้านการเรียนและ ส่วนตัว การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ และความเหมาะสมของเวลา ผู้วิจัยพัฒนาข้อคำถามขึ้นมาจาก การวัดองค์ประกอบที่ได้จากการสังเคราะห์งานวิจัยของ Anaya and Cole (2001); Endo and Harpel (1982); Kim and Sax (2014); Kuh and Hu (2001); Roberts (2014); Terenzini and Pascarella (1980) รวมทั้งพัฒนาข้อคำถามเพิ่มเติมอีกส่วนหนึ่งเพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับ ตัวอย่างวิจัย มี 20 ข้อคำถาม รวมทั้งสิ้นมีข้อคำถาม 33 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนและ ความสำเร็จในการเรียน โดยการวัดแรงจูงใจในการเรียนประกอบด้วยข้อคำถามที่วัดแรงจูงใจภายในและ แรงจูงใจภายนอก ผู้วิจัยได้พัฒนาข้อคำถามมาจากมาตรวัดแรงจูงใจในการเรียน Lepper et al. (2005) Vallerand et al. (1992) Vansteenkiste and Lens (2006) มี 10 ข้อคำถาม ส่วนความสำเร็จในการ เรียน ประกอบด้วยข้อคำถามการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และความสุขในการเรียน ผู้วิจัยพัฒนาข้อ คำถามขึ้นมาจากมาตรวัด Piers and Hertzberg (2002) และงานวิจัยของดารุณี ทิพยกุลไพโรจน์ (2557) รสสุคนธ์ มกรมณี และ ศุภานัน สิริเลิศ (2554) ถวิลวดี บุรีกุล, รัชวดี แสงมหะหมัด และเออเจนี เมริโอ (2555) ปัทมา ทองสม (2554) บพิตร อิศระ (2550) วินิตา แก้วเกื้อ (2554) Lawthong (2011) รวมทั้งพัฒนาข้อคำถามเพิ่มเติมอีกส่วนหนึ่งเพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับตัวอย่างวิจัย มี 12 ข้อ คำถาม รวมทั้งสิ้นมีข้อคำถาม 22 ข้อ

ลักษณะข้อคำถามในตอนที่ 2 และ 3 เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ให้คะแนนแบบ 1, 2, 3, 4 และ 5 เพื่อวัดระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม มีความหมายของคะแนน คือ ข้อคำถามที่ตรง

กับระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรมของผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดได้ 5 คะแนน และข้อคำถามที่ตรงกับระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรมของผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุดได้ 1 คะแนน

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาและดัดแปลงข้อคำถามที่ใช้ในงานวิจัยต่างประเทศและงานวิจัยในประเทศ รวมทั้งสร้างขึ้นด้วยตนเอง มีขั้นตอนรายละเอียดการสร้างข้อคำถามและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการ

ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน แล้วจึงกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรที่ต้องการวัด

ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดโครงสร้างข้อคำถาม

ผู้วิจัยนำนิยามเชิงปฏิบัติการที่กำหนดมาสร้างตารางกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการวัดและจำนวนข้อคำถาม กำหนดโครงสร้างและตัวแปรที่ต้องการจะวัด โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับโครงสร้างและจำนวนข้อคำถาม ดังตาราง 3.2

ตาราง 3.2 โครงสร้างจำนวนข้อคำถามของแบบวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน

ลำดับ	ตัวแปร	องค์ประกอบ	จำนวนข้อ
1	คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา	1.1 คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา	7
		1.2 คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา	6
		รวม	13
2	การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา	2.1 การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว	9
		2.2 การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ	6
		2.3 ความเหมาะสมของเวลา	5
รวม	20		
3	แรงจูงใจในการเรียน	3.1 แรงจูงใจภายใน	5
		3.2 แรงจูงใจภายนอก	5
		รวม	10

ตาราง 3.2 โครงสร้างจำนวนข้อคำถามของแบบวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน (ต่อ)

ลำดับ	ตัวแปร	องค์ประกอบ	จำนวนข้อ
4	ความสำเร็จในการเรียน	4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-
		4.2 การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม	7
		4.3 ความสุขในการเรียน	5
		รวม	12
		รวมข้อคำถามทั้งหมด	55

จากตาราง 3.2 โครงสร้างของแบบวัดการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน ทั้งฉบับมีข้อคำถาม 55 ข้อ โดยสัดส่วนข้อคำถามของตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา มีข้อคำถาม 13 ข้อ ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา มีข้อคำถาม 20 ข้อ ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน มีข้อคำถาม 10 ข้อ และตัวแปรความสำเร็จในการเรียน มีข้อคำถาม 10 ข้อ สำหรับเกณฑ์การให้คะแนนข้อคำถามวัดการรับรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน มีรายละเอียด ดังตาราง 3.3

ตาราง 3.3 เกณฑ์การให้คะแนนข้อคำถามวัดการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน

คะแนน	ระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม
1	มีการปฏิบัติ/พฤติกรรมตามข้อรายการนั้น ๆ น้อยมากหรือไม่มีเลย (0-20%)
2	มีการปฏิบัติ/พฤติกรรมตามข้อรายการนั้น ๆ ค่อนข้างน้อย (21-40%)
3	มีการปฏิบัติ/พฤติกรรมตามข้อรายการนั้น ๆ ปานกลาง (41-60%)
4	มีการปฏิบัติ/พฤติกรรมตามข้อรายการนั้น ๆ ค่อนข้างมาก (61-80%)
5	มีการปฏิบัติ/พฤติกรรมตามข้อรายการนั้น ๆ มากที่สุด (81-100%)

ขั้นตอนที่ 3 ดำเนินการสร้างร่างข้อคำถาม

ผู้วิจัยจัดทำร่างข้อคำถามการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จากนั้นนำข้อคำถามที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของข้อคำถาม รวมถึงการขอคำแนะนำและข้อเสนอแนะ เพื่อปรับปรุงแก้ไข

ขั้นตอนที่ 4 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความตรงเชิงโครงสร้าง และความเที่ยง รายละเอียดมีดังนี้

4.1 การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น พร้อมทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับหัวข้อวิจัย วัตถุประสงค์ กรอบแนวคิด นิยามเชิงปฏิบัติการ และตารางกำหนดโครงสร้างเนื้อหาที่ต้องการวัด พร้อมด้วยแบบตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัยให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 7 ท่านพิจารณา โดยเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา 1 ท่าน ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวัดและการประเมินผล 1 ท่าน ผู้ทรงคุณวุฒิด้านตัวแปรจิตวิทยา 2 ท่าน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการให้คำปรึกษาดูแลนิสิตนักศึกษา 3 ท่าน เกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิ คือ เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงานไม่น้อยกว่า 4 ปี และมีความเชี่ยวชาญในด้านนั้น ๆ ได้แก่ ด้านวิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา ด้านการวัดและการประเมินผล ด้านจิตวิทยา และด้านการให้คำปรึกษาดูแลนิสิตนักศึกษา (รายนามผู้ทรงคุณวุฒินำเสนอไว้ในภาคผนวก ก)

ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและนิยามเชิงปฏิบัติการ รวมถึงการใช้ภาษา การตรวจสอบผู้เชี่ยวชาญใช้เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

+1	หมายถึง	ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ
-1	หมายถึง	ข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ

เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินความตรงเชิงเนื้อหา คือ ค่าดัชนี IOC โดยต้องมีค่ามากกว่า 0.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามนิยามที่ต้องการวัด ใช้ภาษาถูกต้องชัดเจน และมีความเหมาะสมที่จะนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552)

ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้านความตรงเชิงเนื้อหา พบว่าค่าดัชนี IOC ของแบบวัด ทั้งฉบับมีค่าอยู่ระหว่าง 0.50 ถึง 1.00 โดยข้อคำถามที่มีค่าดัชนี IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป มีจำนวน 55 ข้อ โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.50 ถึง 1.00 ถือเป็นข้อคำถามที่สามารถนำไปใช้ในการวัดได้ เพราะสามารถวัด ได้ตรงกับนิยามที่ต้องการวัด และจากการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหานี้พบว่ามีข้อคำถามที่มี ค่าดัชนี IOC ระหว่าง 0.50-0.70 มีจำนวน 4 ข้อ ค่าดัชนี IOC ระหว่าง 0.71-0.90 มีจำนวน 6 ข้อ และค่าดัชนี IOC ระหว่าง 0.91-1.00 มีจำนวน 45 ข้อ สรุปได้ดังตาราง 3.4 และแสดงรายละเอียด ของค่า IOC พร้อมข้อเสนอแนะ เพื่อปรับแก้ของผู้ทรงคุณวุฒิในภาคผนวก ค

ตาราง 3.4 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

ตัวแปร	จำนวนข้อทั้งหมด	จำนวนข้อคำถามที่มีค่า IOC อยู่ ในพิสัยต่าง ๆ			สรุปข้อเสนอแนะ
		0.50- 0.70	0.71- 0.90	0.91- 1.00	
1. การรับรู้คุณลักษณะ ของอาจารย์ที่ปรึกษา	13	0	1	12	-
2. การมีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา	20	2	3	15	แก้ไขข้อความที่มีความหมายไม่ชัดเจนและเรียบเรียงภาษาให้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น
3. แรงจูงใจในการเรียน	10	1	1	8	ปรับภาษาให้เข้าใจง่าย
4. ความสำเร็จในการเรียน	12	1	1	10	แก้ไขคำและปรับภาษาของข้อความให้ชัดเจนขึ้น

ผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงและแก้ไขข้อคำถามตามที่คุณวุฒิเสนอแนะ และนำแบบวัดไปให้ อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบอีกครั้ง จนได้แบบวัดที่มีความสมบูรณ์สามารถนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริงได้

4.2 การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง

การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียน และความสำเร็จในการเรียน ด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor

analysis) ด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL 8.72) การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง มีทั้งหมด 4 ตัวแปร มีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 ความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่า องค์ประกอบของตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.786 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาค่า Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีค่าเท่ากับ 728.950 ($p < .000$) แสดงว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร แตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการวิเคราะห์ค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-ออลคิน (KMO) มีค่าเท่ากับ .500 ซึ่งเข้าใกล้ 1 แสดงว่าผลการทดสอบตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษาและการรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษามีความสัมพันธ์กันมากพอและมีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ รายละเอียดดังตาราง 3.5

ตาราง 3.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันขององค์ประกอบการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา

องค์ประกอบ	CHARAC_IN	CHARAC_OUT
CHARAC_IN	1.000	
CHARAC_OUT	0.786**	1.000
Mean	4.056	4.163
SD	0.676	0.716
Bartlett's Test of Sphericity = 728.950 df = 1 p = .000 KMO = .500		
CHARAC_IN	=	การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา
CHARAC_OUT	=	การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา

หมายเหตุ ** $p < .01$

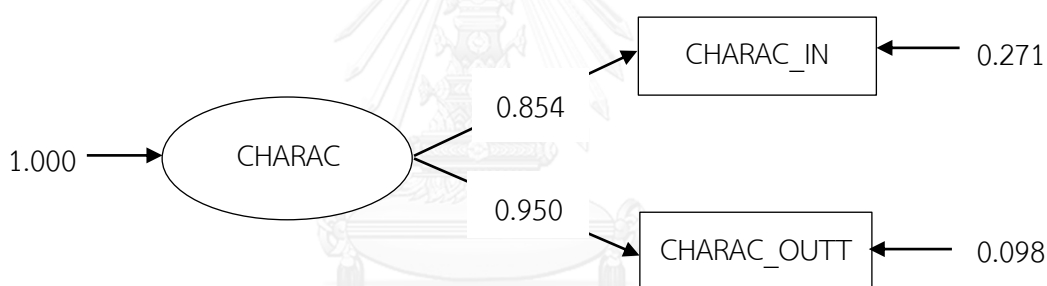
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (Chi-square) มีค่าเท่ากับ 1.260 มีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ 0.262 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 และมีค่า χ^2/df เท่ากับ 1.260 แสดงว่าค่าไค-สแควร์ไม่แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ โมเดลการวัดการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษามีความสอดคล้อง

กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.990 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.969 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ (RMR) เท่ากับ 0.008 ดังรายละเอียดผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 3.6 และแผนภาพ 3.1

ตาราง 3.6 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา

องค์ประกอบ	น้ำหนักองค์ประกอบ		t	R ²	สปส.คะแนน องค์ประกอบ
	b(SE)	β			
1. การรับรู้คุณลักษณะภายในของ อาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC_IN)	0.568 (0.053)	0.854	10.699**	0.729	0.367
2. การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของ อาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC_OUT)	0.679 (0.052)	0.950	12.951**	0.902	1.052
Chi-square = 1.260	df = 1	p-value = 0.262	X ² /df = 1.260		
GFI = 0.990	AGFI = 0.969	RMR = 0.008	RMSEA = 0.050		

หมายเหตุ ** p < .01

Chi-Square = 1.26, df = 1, p-value = 0.262, RMSEA = 0.050

แผนภาพ 3.1 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา

จากตาราง 3.6 เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบคะแนนมาตรฐาน (β) ขององค์ประกอบ การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า ทุกองค์ประกอบมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเป็นบวก ขนาดตั้งแต่ 0.854 ถึง 0.950 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) สามารถเรียงน้ำหนัก องค์ประกอบจากมากไปน้อยได้ดังนี้ การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC_OUT; $\beta = 0.950$) และการรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC_IN; $\beta = 0.854$) ตามลำดับ และมีสัดส่วนความแปรปรวนที่อธิบายได้ด้วยการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา ร้อยละ 90.2 และ 72.9 ตามลำดับ

4.2.2 ความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่า องค์ประกอบของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ 0.651 ถึง 0.750 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกคู่ ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลาง โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันสูงที่สุด คือ การให้คำปรึกษาด้านการเรียนกับการให้คำปรึกษาด้านจิตใจ มีค่าเท่ากับ 0.750 รองลงมาการให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัวกับความเหมาะสมของเวลา มีค่าเท่ากับ 0.738 ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันต่ำที่สุด คือ การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัวกับความเหมาะสมของเวลา มีค่าเท่ากับ 0.650 เมื่อพิจารณาค่า Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีค่าเท่ากับ 1255.439 ($p < .000$) แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการวิเคราะห์ค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-ออลคิน (KMO) มีค่าเท่ากับ 0.728 ซึ่งเข้าใกล้ 1 แสดงว่าผลการทดสอบตัวแปรการให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ และความเหมาะสมของเวลามีความสัมพันธ์กันมากพอและมีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ รายละเอียดดังตาราง 3.7

ตาราง 3.7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันขององค์ประกอบการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

องค์ประกอบ	STUDY	MENTAL	TIME
STUDY	1.000		
MENTAL	0.750**	1.000	
TIME	0.651**	0.738**	1.000
Mean	3.741	3.702	3.801
SD	0.711	0.807	0.767
Bartlett's Test of Sphericity = 1255.439 df = 3 p = .000 KMO = .728			
STUDY_PER	=	การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว	
MENTAL	=	การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ	
TIMELI	=	ความเหมาะสมของเวลา	

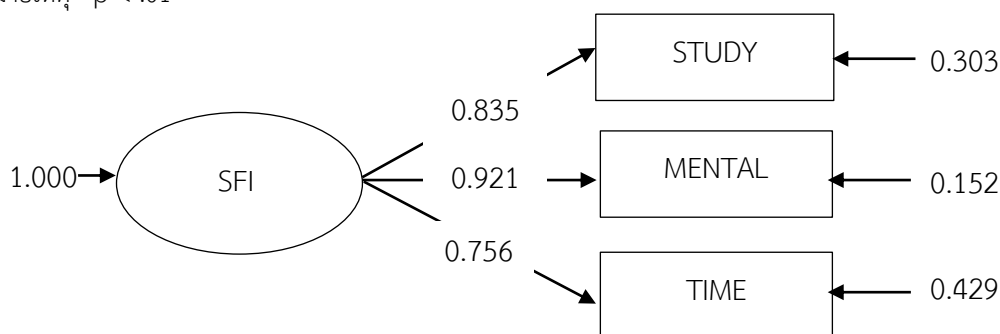
หมายเหตุ ** $p < .01$

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (Chi-square) มีค่าเท่ากับ 2.22 มีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ 0.329 ที่องศาอิสระเท่ากับ 2 และมีค่า X^2/df เท่ากับ 1.11 แสดงว่าค่าไค-สแควร์ไม่แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ โมเดลการวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.985 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.955 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ (RMR) เท่ากับ 0.019 ดังรายละเอียดผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 3.8 และแผนภาพ 3.2

ตาราง 3.8 ค่าสถิติผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

องค์ประกอบ	น้ำหนักองค์ประกอบ		t	R ²	สปส.คะแนน องค์ประกอบ
	b(SE)	β			
1. การให้คำปรึกษาด้านการ เรียนและส่วนตัว (STUDY)	0.587 (0.058)	0.835	10.201**	0.697	0.383
2. การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL)	0.743 (0.064)	0.921	11.593**	0.848	0.735
3. ความเหมาะสมของเวลา (TIME)	0.600 (0.068)	0.756	8.769**	0.571	0.218
Chi-square = 2.22	df = 2	p-value = 0.329			$X^2/df = 1.11$
GFI = 0.985	AGFI = 0.955	RMR = 0.019			RMSEA = 0.033

หมายเหตุ ** p < .01

Chi-Square = 2.22, df = 2, p-value = 0.329, RMSEA = 0.033

แผนภาพ 3.2 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

จากตาราง 3.8 เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบคะแนนมาตรฐาน (β) ขององค์ประกอบ การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา พบว่า ทุกองค์ประกอบมีค่าน้ำหนัก องค์ประกอบเป็นบวกขนาดตั้งแต่ 0.756 ถึง 0.921 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) สามารถเรียงน้ำหนักองค์ประกอบจากมากไปน้อยได้ดังนี้ การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL; $\beta = 0.921$) การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว (STUDY; $\beta = 0.835$) และความเหมาะสม ของเวลา (TIME; $\beta = 0.756$) ตามลำดับ และมีสัดส่วนความแปรปรวนที่อธิบายได้ด้วยการมี ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาร้อยละ 84.8, 69.7 และ 57.1 ตามลำดับ

4.2.3 ความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่า องค์ประกอบของแรงจูงใจในการเรียนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.542 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็น ความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาค่า Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีค่า เท่ากับ 263.214 ($p < .000$) แสดงว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแตกต่างจากเมทริกซ์ เอกลักษณะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการวิเคราะห์ค่าดัชนีไคเซอร์-เมเยอร์-ออลคิน (KMO) มีค่าเท่ากับ .500 ซึ่งเข้าใกล้ 1 แสดงว่าผลการทดสอบตัวแปรแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจ ภายนอกมีความสัมพันธ์กันมากพอและมีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ รายละเอียดดังตาราง 3.9

ตาราง 3.9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของ องค์ประกอบแรงจูงใจในการเรียน

องค์ประกอบ	MO_IN	MO_OUT
MO_IN	1.000	
MO_OUT	0.542**	1.000
Mean	3.808	3.400
SD	0.630	0.750
Bartlett's Test of Sphericity = 263.214 df = 1 p = .000 KMO = .500		
MO_IN	=	แรงจูงใจภายใน
MO_OUT	=	แรงจูงใจภายนอก

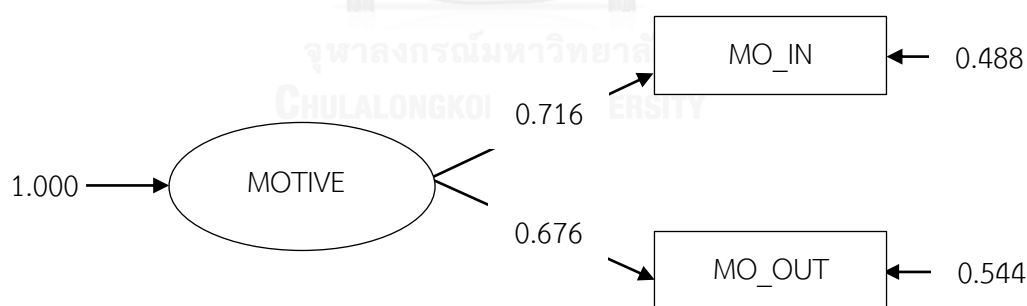
หมายเหตุ ** $p < .01$

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดแรงจูงใจในการเรียน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (Chi-square) มีค่าเท่ากับ 1.12 มีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ 0.290 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 และมีค่า X^2/df เท่ากับ 1.12 แสดงว่าค่าไค-สแควร์ไม่แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ โมเดลการวัดแรงจูงใจในการเรียนมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.987 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.962 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ (RMR) เท่ากับ 0.020 ดังรายละเอียดผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 3.10 และแผนภาพ 3.3

ตาราง 3.10 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดแรงจูงใจในการเรียน

องค์ประกอบ	น้ำหนักองค์ประกอบ		t	R ²	สปส.คะแนน องค์ประกอบ
	b(SE)	β			
1. แรงจูงใจภายใน (MO_IN)	0.458 (0.061)	0.716	7.531**	0.512	0.793
2. แรงจูงใจภายนอก (MO_OUT)	0.518 (0.075)	0.676	6.872**	0.456	0.561
Chi-square = 1.12	df = 1	p-value = 0.290		$X^2/df = 1.12$	
GFI = 0.987	AGFI = 0.962	RMR = 0.020		RMSEA = 0.034	

หมายเหตุ ** p < .01

Chi-Square = 1.12, df = 1, p-value = 0.290, RMSEA = 0.034

แผนภาพ 3.3 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดแรงจูงใจในการเรียน

จากตาราง 3.10 เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบคะแนนมาตรฐาน (β) ขององค์ประกอบแรงจูงใจในการเรียน พบว่า ทุกองค์ประกอบมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเป็นบวกขนาดตั้งแต่ 0.676 ถึง 0.716 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) สามารถเรียงน้ำหนัก

องค์ประกอบจากมากไปน้อยได้ดังนี้ แรงจูงใจภายใน (MO_IN; $\beta = 0.716$) และ แรงจูงใจภายนอก (MO_OUT; $\beta = 0.676$) ตามลำดับ และมีสัดส่วนความแปรปรวนที่อธิบายได้ด้วยแรงจูงใจในการเรียนร้อยละ 51.2 และ 45.6 ตามลำดับ

4.2.4 ความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรความสำเร็จในการเรียน

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่า องค์ประกอบของความสำเร็จในการเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ในด้านการเป็นสมาชิกที่ดีและความสุขในการเรียนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.655 ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลาง และด้านที่ไม่มีความสัมพันธ์กัน คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.003 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสุขในการเรียนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.036 เมื่อพิจารณาค่า Bartlett's Test of Sphericity พบว่ามีค่าเท่ากับ 425.120 ($p < .000$) แสดงว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการวิเคราะห์ค่าดัชนีไกเซอร์-เมเยอร์-ออลคิน (KMO) มีค่าเท่ากับ .500 ซึ่งเข้าใกล้ 1 แสดงว่าผลการทดสอบตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ความสุขในการเรียน มีความสัมพันธ์กันมากพอและมีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ รายละเอียดดังตาราง 3.11

ตาราง 3.11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันขององค์ประกอบความสำเร็จในการเรียน

องค์ประกอบ	GPAX	CITIZEN	HAPPY
GPAX	1.000		
CITIZEN	-0.003	1.000	
HAPPY	0.036	0.655**	1.000
Mean	3.030	3.563	3.683
SD	0.511	0.700	0.691
Bartlett's Test of Sphericity = 425.120 df = 3 p = .000 KMO = .498			
GPAX	=	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	
CITIZEN	=	การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม	
HAPPY	=	ความสุขในการเรียน	

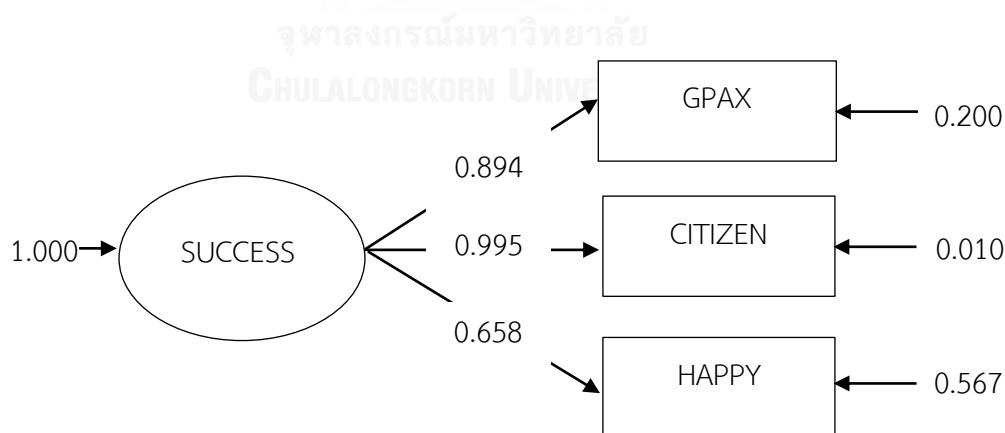
หมายเหตุ ** $p < .01$

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลความสำเร็จในการเรียน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (Chi-square) มีค่าเท่ากับ 0.10 มีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ 0.750 ที่องศาอิสระเท่ากับ 1 และมีค่า X^2/df เท่ากับ 0.10 แสดงว่าค่าไค-สแควร์ไม่แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ โมเดลความสำเร็จในการเรียนมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.999 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.996 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ (RMR) เท่ากับ 0.004 ดังรายละเอียดผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 3.12 และแผนภาพ 3.4

ตาราง 3.12 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสำเร็จในการเรียน

องค์ประกอบ	น้ำหนักองค์ประกอบ		t	R ²	สปส.คะแนน องค์ประกอบ
	b(SE)	β			
1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPAX)	1.000	0.894	-	0.800	0.804
2. การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม (CITIZEN)	1.557 (0.110)	0.995	14.206**	0.990	0.657
3. ความสุขในการเรียน (HAPPY)	1.017 (0.135)	0.658	7.522**	0.433	-0.030
Chi-square = 0.10	df = 1	p-value = 0.750		$X^2/df = 0.10$	
GFI = 0.999	AGFI = 0.996	RMR = 0.004		RMSEA=0.000	

หมายเหตุ ** p < .01

Chi-Square=0.10, df=1, p-value=0.760, RMSEA=0.000

แผนภาพ 3.4 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสำเร็จในการเรียน

จากตาราง 3.7 เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบคะแนนมาตรฐาน (β) ขององค์ประกอบความสำเร็จในการเรียน พบว่า ทุกองค์ประกอบมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเป็นบวกขนาดตั้งแต่ 0.658 ถึง 0.995 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) สามารถเรียงน้ำหนักองค์ประกอบจากมากไปน้อยได้ดังนี้ การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม (CITIZEN; $\beta = 0.995$) รองลงมา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPAX; $\beta = 0.894$) และความสุขในการเรียน (HAPPY; $\beta = 0.658$) ตามลำดับ และมีสัดส่วนความแปรปรวนที่อธิบายได้ด้วยความสำเร็จในการเรียนร้อยละ 99.0, 80.0 และ 43.3 ตามลำดับ

สรุปผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของตัวแปรการรับรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่า โมเดลการวัดตัวแปรดังกล่าวที่พัฒนาขึ้นจากแนวคิดและทฤษฎีมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรทุกตัวแปรในโมเดลมีความตรงเชิงโครงสร้าง สามารถนำไปใช้ได้

4.3 การตรวจสอบความเที่ยง

ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่มีลักษณะคล้ายกับตัวอย่างวิจัย จำนวน 104 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด โดยการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (internal consistency) ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟา (Cronbach's alpha coefficient) พบว่า ตัวแปรแต่ละตัวมีค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.824 ถึง 0.956 โดยตัวแปรการรับรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาองค์ประกอบมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.914 และ 0.938 การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาองค์ประกอบมีค่าความเที่ยงตั้งแต่ 0.867 ถึง 0.945 แรงจูงใจในการเรียน องค์ประกอบมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.780 และ 0.824 และความสำเร็จในการเรียน องค์ประกอบมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.835 และ 0.862 แสดงว่าข้อคำถามที่พัฒนาขึ้นมาและสร้างขึ้นเองทั้งหมดมีคุณภาพและมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในลำดับต่อไป รายละเอียดแสดงดังตาราง 3.13

ตาราง 3.13 จำนวนข้อและค่าความเที่ยงของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลำดับ	ตัวแปร	จำนวน ข้อ	ความ เที่ยง
1	การรับรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา	13	0.953
	1.1 การรับรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา	7	0.914
	1.2 การรับรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา	6	0.938
2	การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา	20	0.956
	2.1 การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว	9	0.945
	2.2 การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ	6	0.867
	2.3 ความเหมาะสมของเวลา	5	0.911
3	แรงจูงใจในการเรียน	10	0.847
	3.1 แรงจูงใจภายใน	5	0.780
	3.2 แรงจูงใจภายนอก	5	0.824
4	ความสำเร็จในการเรียน	12	0.890
	4.1 การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม	7	0.836
	4.2 ความสุขในการเรียน	5	0.862

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ด้วยตนเอง โดยติดต่อประสานงานและทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เสนอไปยังคณบดีหรือผู้บริหารที่เกี่ยวข้องของแต่ละคณะที่เป็นตัวอย่างวิจัย ช่วงระยะเวลาในการเก็บข้อมูลประมาณ 7 สัปดาห์ ระหว่างวันที่ 10 มีนาคม ถึง 22 เมษายน พ.ศ. 2559 โดยมีการติดต่อกับอาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายกิจการนิสิตนักศึกษาและฝ่ายสารบรรณของคณะต่างๆ โดยตรง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ระยะเวลาในการดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัยและขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์ฝ่ายกิจการนิสิตนักศึกษาในการดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัยในครั้งนี้

หลังจากที่ดำเนินการส่งแบบสอบถามและเก็บข้อมูลจากตัวอย่างด้วยตนเองจำนวนทั้งสิ้น 960 ฉบับ กับคณะและมหาวิทยาลัยที่เป็นตัวอย่างวิจัยแล้วเป็นระยะเวลา 7 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนจากคณะและมหาวิทยาลัยที่เป็นตัวอย่างวิจัยจำนวน 896 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 93.333 ของแบบสอบถามทั้งหมด ผู้วิจัยจึงคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาใช้ในการวิจัยพบว่า มี

แบบสอบถามที่สมบูรณ์ จำนวน 759 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 79.063 ของแบบสอบถามทั้งหมด รายละเอียดดังตาราง 3.14

ตาราง 3.14 จำนวนแบบสอบถามและอัตราการตอบกลับของแบบสอบถาม จำแนกตามมหาวิทยาลัย และศาสตร์การศึกษา

มหาวิทยาลัย	ศาสตร์การศึกษา	จำนวนแบบ สอบที่ส่งไป (ฉบับ)	อัตราการ ตอบกลับ		แบบสอบถามที่ สมบูรณ์	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มหาวิทยาลัย ที่ 1	สาขาวิทยาศาสตร์ สุขภาพ	80	80	100.000	68	85.000
	สาขาวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	80	71	88.750	63	78.750
	สาขาสังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์	80	80	100.000	66	82.500
รวม		240	231	96.250	197	82.083
มหาวิทยาลัย ที่ 2	สาขาวิทยาศาสตร์ สุขภาพ	80	80	100.000	76	95.000
	สาขาวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	80	67	83.750	61	76.250
	สาขาสังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์	80	76	95.000	60	75.000
รวม		240	223	92.917	197	82.083
มหาวิทยาลัย ที่ 3	สาขาวิทยาศาสตร์ สุขภาพ	80	76	95.000	60	75.000
	สาขาวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	80	80	100.000	64	80.000
	สาขาสังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์	80	70	87.500	60	75.000
รวม		240	226	94.167	184	76.667
มหาวิทยาลัย ที่ 4	สาขาวิทยาศาสตร์ สุขภาพ	80	70	87.500	60	75.000
	สาขาวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	80	68	85.000	60	75.000
	สาขาสังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์	80	78	97.500	61	76.250
รวม		240	216	90	181	75.417
รวมทั้งสิ้น		960	896	93.333	759	79.063

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยโดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น และตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้สถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) สัมประสิทธิ์การกระจาย (coefficient of variation) ค่าความเบ้ (skewness) และค่าความโด่ง (kurtosis) ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Windows

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

2.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Windows โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน ดังตาราง 3.15

ตาราง 3.15 เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน

ระดับคะแนน	ความหมาย
1.00 – 1.49	ตัวแปรนั้น ๆ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระดับน้อยที่สุด (0-20%)
1.50 – 2.49	ตัวแปรนั้น ๆ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระดับน้อย (21-40%)
2.50 – 3.49	ตัวแปรนั้น ๆ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง (41-60%)
3.50 – 4.49	ตัวแปรนั้น ๆ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระดับมาก (61-80%)
4.50 – 5.00	ตัวแปรนั้น ๆ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระดับมากที่สุด (81-100%)

2.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ประกอบด้วย (1) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient) เพื่อใช้เป็น

ข้อมูลในการวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุ ด้วยโปรแกรม SPSS for windows (2) การวิเคราะห์และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา ด้วยการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง โดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL)

2.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 3 เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน ด้วยการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างโดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลต่อบัณฑิตผู้ประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและเปรียบเทียบระดับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามภูมิหลังของนิสิตนักศึกษา 2) พัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน 3) วิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นและการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน ได้แก่

1.1 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับตัวอย่าง

1.2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

1.3 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของการรับรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามภูมิหลังของนิสิตนักศึกษา ประกอบด้วย เพศ ระดับชั้นปี ศาสตร์ วิชาการศึกษาและสังกัดมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา

ตอนที่ 2 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

2.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดล (correlation)

2.2 ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดล

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี

สำหรับการวิเคราะห์และแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์และความหมายที่ใช้แทนตัวแปรต่าง ๆ เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความสะดวกและเข้าใจเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์มากขึ้น ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ

M	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Sk	หมายถึง	ค่าความเบ้
Ku	หมายถึง	ค่าความโด่ง
CV	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย
χ^2	หมายถึง	ดัชนีการตรวจสอบความกลมกลืนประเภทค่าสถิติไค-สแควร์
GFI	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน
$AGFI$	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว
RMR	หมายถึง	ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือ
$RMSEA$	หมายถึง	ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของสมการประมาณค่า
df	หมายถึง	องศาอิสระ
P	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
R^2	หมายถึง	สัมประสิทธิ์การทำนาย

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปรแฝง

$CHARAC$	หมายถึง	การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา
SFI	หมายถึง	การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา
$MOTIVE$	หมายถึง	แรงจูงใจในการเรียน
$SUCCESS$	หมายถึง	ความสำเร็จในการเรียน

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปรสังเกตได้

$CHARAC_IN$	หมายถึง	การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา
$CHARAC_OUT$	หมายถึง	การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา
$STUDY$	หมายถึง	การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว

MENTAL	หมายถึง	การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ
TIME	หมายถึง	ความเหมาะสมของเวลา
MO_IN	หมายถึง	แรงจูงใจภายใน
MO_OUT	หมายถึง	แรงจูงใจภายนอก
ACH	หมายถึง	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
CITIZEN	หมายถึง	การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม
HAPPY	หมายถึง	ความสุขในการเรียน

ตอน 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นและการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้แบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ 1.1 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง 1.2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน และ 1.3 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียน และความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามเพศ ระดับชั้น ศาสตร์การศึกษาและสังกัดของมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา

1.1 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับตัวอย่าง

ตัวอย่าง คือ นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตจำนวน 759 คน แบ่งเป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชน ซึ่งตัวอย่างในแต่ละมหาวิทยาลัยมีจำนวนใกล้เคียงกัน โดยเป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลจำนวน 394 คน และนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชน จำนวน 365 คน

เมื่อพิจารณาในภาพรวมพบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 506 คน (ร้อยละ 66.667) และเป็นเพศชายจำนวน 253 คน (ร้อยละ 33.333) นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 จำนวน 207 คน (ร้อยละ 27.273) รองลงมาศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 202 คน (ร้อยละ 26.614) และศึกษาชั้นปีที่ 4 น้อยที่สุด จำนวน 169 คน (ร้อยละ 22.266) เมื่อพิจารณาตามศาสตร์การศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่นิสิตนักศึกษาศึกษาศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน

264 คน (ร้อยละ 34.783) และรองลงมาเรียนศาสตรศึกษาศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและเรียน ศาสตรศึกษาศึกษาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ในจำนวนใกล้เคียงกัน จำนวน 248 คน และ 247 คน (ร้อยละ 32.675 และ 32.543) นิสิตนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 3.01-3.50 มากที่สุด จำนวน 253 คน (ร้อยละ 33.333) รองลงมามีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 2.51-3.00 จำนวน 222 คน (ร้อยละ 29.249) และมีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 จำนวน 18 คน (ร้อยละ 2.372) น้อยที่สุด เมื่อพิจารณาตามเพศของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า ส่วนใหญ่นิสิตนักศึกษามีอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นเพศหญิง จำนวน 458 คน (ร้อยละ 60.343) และอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นเพศชาย จำนวน 301 คน (ร้อยละ 39.657) เมื่อพิจารณาตามอายุของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า ส่วนใหญ่นิสิตนักศึกษามีอาจารย์ ที่ปรึกษามีอายุ 30-39 ปี จำนวน 301 คน (ร้อยละ 39.973) รองลงมามีอายุ 40-49 ปี จำนวน 243 คน (ร้อยละ 32.271) และมีอายุมากกว่า 60 ปี จำนวน 13 คน (ร้อยละ 1.726) น้อยที่สุด

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาแยกตามสังกัดมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่นิสิต นักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลเป็นเพศหญิง จำนวน 267 คน (ร้อยละ 67.766) และ เป็นเพศชาย จำนวน 127 คน (32.234) นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 จำนวน 109 คน (ร้อยละ 27.665) รองลงมาศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 จำนวน 105 คน (ร้อยละ 26.650) และศึกษาชั้นปีที่ 4 น้อยที่สุด จำนวน 75 คน (ร้อยละ 19.036) เมื่อพิจารณาตามศาสตรศึกษาศึกษา พบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่เรียนศาสตรศึกษาศึกษาวิทยาศาสตร์และสุขภาพ จำนวน 144 คน (ร้อยละ 36.548) และเรียนศาสตรศึกษาศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีน้อยที่สุด จำนวน 124 คน (ร้อยละ 31.472) นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 3.01 – 3.50 จำนวน 143 คน (ร้อยละ 36.294) รองลงมามีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 2.51 – 3.00 จำนวน 118 คน (ร้อยละ 29.949) และมีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 น้อยที่สุด จำนวน 9 คน (ร้อยละ 2.284) เมื่อ พิจารณาตามเพศของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า ส่วนใหญ่นิสิตนักศึกษามีอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นเพศหญิง จำนวน 231 คน (ร้อยละ 58.629) และอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นเพศชาย จำนวน 163 คน (ร้อยละ 41.371) เมื่อพิจารณาตามอายุของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า ส่วนใหญ่นิสิตนักศึกษามีอาจารย์ ที่ปรึกษามีอายุ 30-39 ปี จำนวน 148 คน (ร้อยละ 37.949) รองลงมามีอายุ 40-49 ปี จำนวน 139 คน (ร้อยละ 35.641) และมีอายุมากกว่า 60 ปี จำนวน 12 คน (ร้อยละ 3.077) น้อยที่สุด แต่นิสิต นักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนเป็นเพศหญิง จำนวน 239 คน (ร้อยละ 65.479) และ เป็นเพศชาย จำนวน 126 คน (34.521) นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 จำนวน

109 คน (ร้อยละ 27.945) รองลงมาศึกษาชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 1 ในจำนวนใกล้เคียงกัน จำนวน 94 คน และ 93 คน (ร้อยละ 25.753 และร้อยละ 25.479) และศึกษาชั้นปีที่ 3 น้อยที่สุด จำนวน 76 คน (ร้อยละ 20.822) เมื่อพิจารณาตามศาสตร์การศึกษา พบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่เรียนศาสตร์ การศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 124 คน (ร้อยละ 33.973) และเรียนศาสตร์การศึกษา วิทยาศาสตร์สุขภาพน้อยที่สุด จำนวน 120 คน (ร้อยละ 32.877) นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ย สะสมอยู่ระหว่าง 3.01 – 3.50 จำนวน 110 คน (ร้อยละ 30.137) รองลงมามีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ ระหว่าง 2.51 – 3.00 จำนวน 104 คน (ร้อยละ 28.493) และมีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 น้อยที่สุด จำนวน 9 คน (ร้อยละ 2.284) เมื่อพิจารณาตามเพศของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า ส่วนใหญ่นิสิต นักศึกษามีอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นเพศหญิง จำนวน 227 คน (ร้อยละ 62.192) และอาจารย์ที่ปรึกษา เป็นเพศชาย จำนวน 138 คน (ร้อยละ 37.808) เมื่อพิจารณาตามอายุของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า ส่วนใหญ่นิสิตนักศึกษามีอาจารย์ที่ปรึกษามีอายุ 30-39 ปี จำนวน 153 คน (ร้อยละ 42.149) รองลงมามีอายุ 40-49 ปี จำนวน 104 คน (ร้อยละ 28.650) และมีอายุมากกว่า 60 ปี จำนวน 1 คน (ร้อยละ 1.726) น้อยที่สุด รายละเอียดแสดงดังตาราง 4.1

ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละของตัวอย่าง จำแนกตามสังกัดของมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา

ข้อมูลพื้นฐาน	มหาวิทยาลัยในสังกัดรัฐบาล				รวม		มหาวิทยาลัยในสังกัดเอกชน				รวม		รวม	
	มหาวิทยาลัย ที่ 1		มหาวิทยาลัย ที่ 2		มหาวิทยาลัยใน สังกัดรัฐบาล		มหาวิทยาลัย ที่ 3		มหาวิทยาลัย ที่ 4		มหาวิทยาลัยใน สังกัดเอกชน		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	N	%
1. เพศ														
ชาย	67	34.010	60	30.457	127	32.234	64	34.783	62	34.254	126	34.521	253	33.333
หญิง	130	65.990	137	69.543	267	67.766	120	65.217	119	65.746	239	65.479	506	66.667
รวม	197	100.000	197	100.000	394	100.000	184	100.000	181	100.000	365	100.000	759	100.000
2. ชั้นปี														
ชั้นปีที่ 1	56	28.426	53	26.904	109	27.665	49	26.630	44	24.309	93	25.479	202	26.614
ชั้นปีที่ 2	55	27.919	50	25.381	105	26.650	48	26.087	54	29.834	102	27.945	207	27.273
ชั้นปีที่ 3	46	23.350	59	29.949	105	26.650	36	19.565	40	22.099	76	20.822	181	23.847
ชั้นปีที่ 4	40	20.305	35	17.766	75	19.036	51	27.717	43	23.757	94	25.753	169	22.266
รวม	197	100.000	197	100.000	394	100.000	184	100.000	181	100.000	365	100.000	759	100.000

ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละของตัวอย่าง จำแนกตามสังกัดของมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	มหาวิทยาลัยในสังกัดรัฐบาล				รวม		มหาวิทยาลัยในสังกัดเอกชน				รวม		รวม	
	มหาวิทยาลัยที่ 1		มหาวิทยาลัยที่ 2		มหาวิทยาลัยในสังกัดรัฐบาล		มหาวิทยาลัยที่ 3		มหาวิทยาลัยที่ 4		มหาวิทยาลัยในสังกัดเอกชน		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	N	%

3. ศาสตร์การศึกษา

วิทย์-สุขภาพ	68	34.518	76	38.579	144	36.548	60	32.609	60	33.149	120	32.877	264	34.783
วิทย์-เทคโนโลยี	63	31.980	61	30.964	124	31.472	64	34.783	60	33.149	124	33.973	248	32.675
สังคม-มนุษย์	66	33.503	60	30.457	126	31.980	60	32.609	61	33.702	121	33.151	247	32.543
รวม	197	100.000	197	100.000	394	100.000	184	100.000	181	100.000	365	100.000	759	100.000

4. เกรดเฉลี่ยสะสม

ต่ำกว่า 2.00	6	3.046	3	1.523	9	2.284	2	1.087	7	3.867	9	2.466	18	2.372
2.01-2.50	16	8.122	25	12.690	41	10.406	36	19.565	36	19.890	72	19.726	113	14.888
2.51-3.00	46	23.350	72	36.548	118	29.949	60	32.609	44	24.309	104	28.493	222	29.249
3.01-3.50	77	39.086	66	33.503	143	36.294	56	30.435	54	29.834	110	30.137	253	33.333
3.51-4.00	52	26.396	31	15.736	83	21.066	30	16.304	40	22.099	70	19.178	153	20.158
รวม	197	100.000	197	100.000	394	100.000	184	100.000	181	100.000	365	100.000	759	100.000

5. เพศของอาจารย์ที่ปรึกษา

ชาย	87	44.162	76	38.579	163	41.371	86	46.739	52	28.729	138	37.808	301	39.657
หญิง	110	55.838	121	61.421	231	58.629	98	53.261	129	71.271	227	62.192	458	60.343
รวม	197	100.000	197	100.000	394	100.000	184	100.000	181	100.000	365	100.000	759	100.000

6. อายุของอาจารย์ที่ปรึกษา

น้อยกว่า 30 ปี	6	3.061	6	3.093	12	3.077	29	15.761	23	12.849	52	14.325	64	8.499
30-39 ปี	70	35.714	78	40.206	148	37.949	70	38.043	83	46.369	153	42.149	301	39.973
40-49 ปี	67	34.184	72	37.113	139	35.641	57	30.978	47	26.257	104	28.650	243	32.271
50-59 ปี	46	23.469	33	17.010	79	20.256	27	14.674	26	14.525	53	14.601	132	17.530
มากกว่า 60 ปี	7	3.571	5	2.577	12	3.077	1	0.543	0	0.000	1	0.275	13	1.726
รวม	196	100.000	194	100.000	390	100.000	184	100.000	179	100.000	363	100.000	753	100.000

ในงานวิจัยนี้กำหนดให้ความบ่อยที่เข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา เป็นแบบเติมคำตอบ และสาเหตุของการพบปะระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา สามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ ผู้วิจัยจึงกำหนดกลุ่มของตัวแปรทั้งสองใหม่ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ความบ่อยที่เข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง จำนวนครั้งที่นิสิตนักศึกษาเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาในหนึ่งเทอมการศึกษา จัดกลุ่มตัวแปรใหม่เป็น 4 ช่วง ดังนี้ 1) น้อยกว่า 7 ครั้งต่อเทอม 2) 7-14 ครั้งต่อเทอม 3) 15-22 ครั้งต่อเทอม 4) มากกว่า 22 ครั้งต่อเทอม

สาเหตุของการพบปะระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา หมายถึง ต้นเหตุของการพบปะ การพูดคุยระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา จัดกลุ่มตัวแปรใหม่เป็น 7 กลุ่ม ดังนี้ 1) อาจารย์ที่ปรึกษานัดพบเอง 2) นิสิตนักศึกษาขอนัดพบอาจารย์ที่ปรึกษา 3) อื่น ๆ ได้แก่ ในคาบเรียน นัดรับประทานอาหารเช้าร่วมกัน พบปะสังสรรค์ในวันต่าง ๆ เช่น วันปีใหม่ วันสงกรานต์ 4) อาจารย์ที่ปรึกษานัดพบเองและนิสิตนักศึกษาขอนัดพบอาจารย์ที่ปรึกษา 5) อาจารย์ที่ปรึกษานัดพบเองและอื่น ๆ ได้แก่ ในคาบเรียน นัดรับประทานอาหารเช้าร่วมกัน พบปะสังสรรค์ในวันต่าง ๆ เช่น วันปีใหม่ วันสงกรานต์ 6) นิสิตนักศึกษาขอนัดพบอาจารย์ที่ปรึกษาและอื่น ๆ ได้แก่ ในคาบเรียน นัดรับประทานอาหารเช้าร่วมกัน พบปะสังสรรค์ในวันต่าง ๆ เช่น วันปีใหม่ วันสงกรานต์ 7) อาจารย์ที่ปรึกษานัดพบเอง นิสิตนักศึกษาขอนัดพบอาจารย์ที่ปรึกษา และอื่น ๆ ได้แก่ ในคาบเรียน นัดรับประทานอาหารเช้าร่วมกัน พบปะสังสรรค์ในวันต่าง ๆ เช่น วันปีใหม่ วันสงกรานต์

จากการกำหนดตัวแปรดังกล่าวข้างต้นได้เป็นตัวแปรใหม่ มีรายละเอียดแสดงดังตาราง 4.2

ตาราง 4.2 จำนวนและร้อยละของตัวอย่างของตัวแปรที่จัดกลุ่มใหม่

ข้อมูลพื้นฐาน	มหาวิทยาลัย ที่ 1		มหาวิทยาลัย ที่ 2		รวม มหาวิทยาลัยใน สังกัดรัฐบาล		มหาวิทยาลัย ที่ 3		มหาวิทยาลัย ที่ 4		รวมมหาวิทยาลัย ในสังกัดเอกชน		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	N	%
1. ความบ่อยที่เข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา														
(1) น้อยกว่า 7 ครั้ง/เทอม	189	95.939	189	96.923	378	96.429	174	95.604	150	86.207	324	91.011	702	93.850
(2) 7-14 ครั้ง/ เทอม	3	1.523	6	3.077	9	2.296	7	3.846	15	8.621	22	6.180	31	4.144
(3) 15-22 ครั้ง/เทอม	3	1.523	0	0.000	3	0.765	1	0.549	8	4.598	9	2.528	12	1.604
(4) มากกว่า 22 ครั้ง/เทอม	2	1.015	0	0.000	2	0.510	0	0.000	1	0.575	1	0.281	3	0.401
รวม	197	100.000	195	100.000	392	100.000	182	100.000	174	100.000	356	100.000	748	100.000

ตาราง 4.2 จำนวนและร้อยละของตัวอย่างของตัวแปรที่จัดกลุ่มใหม่ (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	มหาวิทยาลัย ที่ 1		มหาวิทยาลัย ที่ 2		รวม มหาวิทยาลัยใน สังกัดรัฐบาล		มหาวิทยาลัย ที่ 3		มหาวิทยาลัย ที่ 4		รวม มหาวิทยาลัยใน สังกัดเอกชน		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	n	%	N	%
2. สาเหตุของการพบปะระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา														
(1) อาจารย์ที่ ปรึกษานัดพบ	28	14.213	93	47.208	121	30.711	27	14.754	31	17.127	58	15.934	179	23.615
(2) นิสิตนักศึกษา ขอนัดพบอาจารย์ ที่ปรึกษา	112	56.853	61	30.964	173	43.909	91	49.727	89	49.171	180	49.451	353	46.570
(3) อื่น ๆ เช่น ใน เวลาเรียน	2	1.015	7	3.553	9	2.284	0	0.000	3	1.657	3	0.824	12	1.583
(1) อาจารย์ที่ ปรึกษานัดพบ และ (2) นิสิต นักศึกษาขอนัด พบอาจารย์ที่ ปรึกษา	45	22.843	32	16.244	77	19.543	63	34.426	51	28.177	114	31.319	191	25.198
(1) อาจารย์ที่ ปรึกษานัดพบ และ (3) อื่น ๆ เช่น ในเวลาเรียน	3	1.523	1	0.508	4	1.015	0	0.000	1	0.552	1	0.275	5	0.660
(2) นิสิตนักศึกษา ขอนัดพบอาจารย์ ที่ปรึกษาและ (3) อื่น ๆ เช่น ใน เวลาเรียน	4	2.030	1	0.508	5	1.269	2	1.093	2	1.105	4	1.099	9	1.187
(1) อาจารย์ที่ ปรึกษานัดพบ (2) นิสิตนักศึกษาขอ นัดพบอาจารย์ที่ ปรึกษา และ (3) อื่น ๆ เช่น ใน เวลาเรียน	3	1.523	2	1.015	5	1.269	0	0.000	4	2.210	4	1.099	9	1.187
รวม	197	100.000	197	100.000	394	100.000	182	100.000	174	100.000	364	100.000	748	100.000

จากตาราง 4.2 เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่เข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาน้อยกว่า 7 ครั้ง/เทอม จำนวน 702 คน (ร้อยละ 93.850) รองลงมาเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา 7-14 ครั้ง/เทอม จำนวน 31 คน (ร้อยละ 4.144) และมากกว่า 22 ครั้ง/เทอม จำนวน 3 คน (ร้อยละ 0.401) น้อยที่สุด โดยส่วนใหญ่การเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษานั้น นิสิตนักศึกษาขอนัดพบอาจารย์ที่ปรึกษา จำนวน 353 คน (ร้อยละ 46.570) รองลงมาทั้งอาจารย์ที่ปรึกษานัดพบและนิสิตนักศึกษาขอนัดพบอาจารย์ที่ปรึกษา จำนวน 191 คน (ร้อยละ 25.198) และอื่น ๆ เช่น นัดรับประทานอาหารร่วมกัน พบปะสังสรรค์ในวันต่าง ๆ เช่น วันปีใหม่ วันสงกรานต์ ในคาบเรียน เป็นต้น จำนวน 12 คน (ร้อยละ 1.583) น้อยที่สุด นอกจากนี้เมื่อพิจารณาแยกตามสังกัดมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาน้อยกว่า 7 ครั้ง/เทอม จำนวน 378 คน (ร้อยละ 96.429) รองลงมาเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา 7-14 ครั้ง/เทอม จำนวน 9 คน (ร้อยละ 2.296) และมากกว่า 22 ครั้ง/เทอม จำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.510) น้อยที่สุด ในการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษานั้น นิสิตนักศึกษาขอนัดพบอาจารย์ที่ปรึกษามากที่สุด จำนวน 173 คน (ร้อยละ 43.909) รองลงมาอาจารย์ที่ปรึกษานัดพบ จำนวน 121 คน (ร้อยละ 30.711) และทั้งอาจารย์ที่ปรึกษานัดพบและอื่น ๆ เช่น ในเวลาเรียน น้อยที่สุด จำนวน 4 คน (ร้อยละ 1.015) แต่ส่วนใหญ่นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาน้อยกว่า 7 ครั้ง/เทอม จำนวน 324 คน (ร้อยละ 91.011) รองลงมาเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา 7-14 ครั้ง/เทอม จำนวน 22 คน (ร้อยละ 6.180) และมากกว่า 22 ครั้ง/เทอม จำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.281) น้อยที่สุด ในการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษานั้น นิสิตนักศึกษาขอนัดพบอาจารย์ที่ปรึกษามากที่สุด จำนวน 180 คน (ร้อยละ 49.451) รองลงมาทั้งอาจารย์ที่ปรึกษานัดพบและนิสิตนักศึกษาขอนัดพบอาจารย์ที่ปรึกษา จำนวน 114 คน (ร้อยละ 31.319) และทั้งอาจารย์ที่ปรึกษานัดพบและอื่น ๆ เช่น ในเวลาเรียน น้อยที่สุด จำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.275)

1.2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

การนำเสนอในส่วนนี้ คือ การนำเสนอค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน ประกอบด้วยตัวแปรแฝง 4 ตัวแปร ได้แก่ การรับรู้คุณลักษณะของ

อาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียน และความสำเร็จในการเรียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าค่าเฉลี่ย (mean) ของตัวแปรแฝงมีค่าตั้งแต่ 3.426 ถึง 4.110 โดยมีค่าเฉลี่ยของตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงสุด (mean = 4.110) อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก และตัวแปรความสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง (mean = 3.748, 3.602 และ 3.426 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (CV) ของตัวแปรพบว่า ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด (CV = 18.276) รองลงมา คือ ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน (CV = 16.824) ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CV = 16.010) และตัวแปรความสำเร็จในการเรียนมีสัมประสิทธิ์การกระจายน้อยที่สุด (CV = 13.310) เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (Sk) ของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียน และความสำเร็จในการเรียนมีการแจกแจงในลักษณะใกล้เคียงกับโค้งปกติ ส่วนตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา มีการแจกแจงในลักษณะเบ้ซ้าย เนื่องจากมีค่าความเบ้เป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับพฤติกรรมดังกล่าวสูงกว่าค่าเฉลี่ย และเมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (Ku) พบว่าตัวแปรทุกตัวแปรมีการกระจายข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูลของตัวแปรสังเกตได้เป็นรายด้าน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. **ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา** วัดจากตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัวแปร คือ การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา และการรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้มีค่าเท่ากับ 4.056 และ 4.163 โดยตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย สูงกว่าตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) มีค่าอยู่ตั้งแต่ 0.676 ถึง 0.716 และค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (CV) ของตัวแปรสังเกตได้ พบว่าทั้งสองตัวแปร มีการกระจายของข้อมูลปานกลางมีค่าเท่ากับ 16.667 และ 17.199 โดยตัวแปรคุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษามีการกระจายของข้อมูลมากกว่าตัวแปรคุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (Sk) พบว่า ตัวแปรทั้ง 2 ตัวแปร มีลักษณะการแจกแจงแบบเบ้ซ้าย เนื่องจากมีค่าความเบ้เป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตนักศึกษามีคะแนนการรับรู้

คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษาและคุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่าค่าเฉลี่ย และเมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (Ku) พบว่า ตัวแปรทั้ง 2 ตัวแปร มีลักษณะการแจกแจงแบนกว่าโค้งปกติ เนื่องจากมีค่าความโด่งเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตนักศึกษาที่มีคะแนนระดับการรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษาและคุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษากระจาย ไม่เกาะกลุ่มกัน

2. ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา วัดจากตัวแปรสังเกตได้

3 ตัวแปร ได้แก่ การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ และความเหมาะสมของเวลา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ มีค่าตั้งแต่ 3.702 ถึง 3.801 โดยตัวแปรความเหมาะสมของเวลาอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ตัวแปรการให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัวอยู่ในระดับมาก และตัวแปรการให้คำปรึกษาด้านจิตใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.801, 3.741 และ 3.702 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) มีค่าตั้งแต่ 0.711 ถึง 0.807 และค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (CV) ของตัวแปรสังเกตได้พบว่า ทั้งตัวแปรการให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว ตัวแปรการให้คำปรึกษาด้านจิตใจ และตัวแปรความเหมาะสมของเวลา มีการกระจายของข้อมูลปานกลาง มีค่าตั้งแต่ 19.006 ถึง 21.799 โดยตัวแปรการให้คำปรึกษาด้านจิตใจมีการกระจายมากที่สุด และตัวแปรการให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัวมีการกระจายน้อยที่สุด เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (Sk) พบว่า ตัวแปรการให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว และตัวแปรความเหมาะสมของเวลา มีลักษณะการแจกแจงแบบเบ้ซ้าย เนื่องจากมีค่าความเบ้เป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตนักศึกษามีคะแนนการได้รับคำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว และความเหมาะสมของเวลาสูงกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนตัวแปรการให้คำปรึกษาด้านจิตใจมีการแจกแจงลักษณะใกล้เคียงกับโค้งปกติเมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (Ku) พบว่า ตัวแปรการให้คำปรึกษาด้านจิตใจและตัวแปรความเหมาะสมของเวลา มีลักษณะการแจกแจงแบนกว่าโค้งปกติ เนื่องจากมีค่าความโด่งเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตนักศึกษามีคะแนนการให้คำปรึกษาด้านจิตใจและความเหมาะสมของเวลากระจาย ไม่เกาะกลุ่มกัน ส่วนตัวแปรการได้รับคำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว มีลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกับโค้งปกติ

3. ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน วัดจากตัวแปรสังเกตได้ 2 ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจภายใน

และแรงจูงใจภายนอก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ มีค่าเท่ากับ 3.395 และ 3.808 โดยตัวแปรแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าตัวแปรแรงจูงใจภายนอก

เมื่อพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) มีค่าเท่ากับ 0.630 และ 0.750 และค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (CV) ของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ตัวแปรแรงจูงใจภายนอกมีการกระจายของข้อมูลมากกว่าตัวแปรแรงจูงใจภายใน มีค่าเท่ากับ 16.544 ถึง 22.091 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (Sk) พบว่า ตัวแปรทั้ง 2 ตัวแปร มีการแจกแจงลักษณะใกล้เคียงกับโค้งปกติ และเมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (Ku) พบว่า ตัวแปรแรงจูงใจภายใน มีลักษณะการแจกแจงแบนกว่าโค้งปกติ เนื่องจากมีค่าความโด่งเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตนักศึกษามีคะแนนแรงจูงใจภายในกระจาย ไม่เกาะกลุ่มกัน ส่วนตัวแปรแรงจูงใจภายนอกมีลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกับโค้งปกติ

4. ตัวแปรความสำเร็จในการเรียน วัดจาก ตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และความสุขในการเรียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ มีค่าตั้งแต่ 3.030 ถึง 3.683 โดยตัวแปรความสุขในการเรียนอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ตัวแปรการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมอยู่ในระดับ และตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6823 3.563 และ 3.030 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) มีค่าตั้งแต่ 0.511 ถึง 0.695 และค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (CV) ของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ทั้งตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวแปรการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และตัวแปรความสุขในการเรียน มีการกระจายของข้อมูลปานกลาง มีค่าอยู่ระหว่าง 16.865 ถึง 19.506 โดยตัวแปรการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมมีการกระจายมากที่สุด และตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีการกระจายน้อยที่สุด เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (Sk) พบว่า ทั้งตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะการแจกแจงแบบเบ้ซ้าย เนื่องจากมีค่าความเบ้เป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตนักศึกษามีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนตัวแปรการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และความสุขในการเรียนมีการแจกแจงลักษณะใกล้เคียงกับโค้งปกติ และเมื่อพิจารณาค่าความโด่ง (Ku) พบว่า ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะการแจกแจงแบนกว่าโค้งปกติ เนื่องจากมีค่าความโด่งเป็นลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสิตนักศึกษามีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกระจาย ไม่เกาะกลุ่มกัน ส่วนตัวแปรการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และความสุขในการเรียนมีลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกับโค้งปกติ รายละเอียดแสดงดังตาราง 4.3

ตาราง 4.3 ค่าสถิติบรรยายลักษณะตัวแปรในโมเดล

ตัวแปร	M	ระดับ	SD	min	max	Sk	Ku	CV (%)
การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา	4.110	มาก	0.658	1.821	5.000	-0.556*	-0.366*	16.010
1. การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา	4.056	มาก	0.676	1.857	5.000	-0.457*	-0.401*	16.667
2. การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา	4.163	มาก	0.716	1.500	5.000	-0.637*	-0.377*	17.199
การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับบัณฑิตนักศึกษา	3.748	มาก	0.685	1.520	5.000	-0.105	-0.452*	18.276
1. การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว	3.741	มาก	0.711	1.333	5.000	-0.205*	-0.218	19.006
2. การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ	3.702	มาก	0.807	1.667	5.000	-0.080	-0.852*	21.799
3. ความเหมาะสมของเวลา	3.801	มาก	0.767	1.000	5.000	-0.245*	-0.478*	20.179
แรงจูงใจในการเรียน	3.602	มาก	0.606	2.000	5.000	0.129	-0.385*	16.824
1. แรงจูงใจภายใน	3.808	มาก	0.630	2.000	5.000	-0.062	-0.517*	16.544
2. แรงจูงใจภายนอก	3.395	ปานกลาง	0.750	1.000	5.000	-0.131	-0.115	22.091
ความสำเร็จในการเรียน	3.426	ปานกลาง	0.456	2.019	4.493	-0.136	-0.405*	13.310
1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.030	ปานกลาง	0.511	1.080	4.000	-0.348*	-0.348*	16.865
2. การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม	3.563	มาก	0.695	1.143	5.000	-0.081	-0.080	19.506
3. ความสุขในการเรียน	3.683	มาก	0.691	1.200	5.000	-0.094	-0.331	18.762

หมายเหตุ: SE of Sk = 0.085, SE of Ku = 0.171 ; * p < .05

1.3 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามภูมิภาค หลัง ประกอบด้วย เพศ ระดับชั้นปี ศาสตร์การศึกษาและสังกัดของมหาวิทยาลัย ของนิสิตนักศึกษา

การวิเคราะห์ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามภูมิภาคหลังของนิสิตนักศึกษา ประกอบด้วย เพศ ระดับชั้นปี ศาสตร์การศึกษาและสังกัดของมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา โดยใช้การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ t-test แบบสองกลุ่มเป็นอิสระจากกัน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) สำหรับการเปรียบเทียบตัวอย่างในการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยสถิติ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ทำการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของตัวอย่าง (homogeneity of variance) เพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นว่าความแปรปรวนของประชากรเท่ากันหรือไม่ กรณีที่ค่าความแปรปรวนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ($p < .05$) ผู้วิจัยใช้การเปรียบเทียบรายคู่ (post hoc comparison) แบบ Dunnett T3 ส่วนในกรณีที่ค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน ($p > .05$) ผู้วิจัยใช้การเปรียบเทียบรายคู่ (post hoc comparison) แบบ Scheffe รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามเพศ

เมื่อพิจารณาการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาจำแนกตามเพศ จะเห็นว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ในระดับมาก ($M = 4.069, 4.130$; $SD = 0.644, 0.664$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -1.209, P = 0.227$) เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา จะเห็นว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีการรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษาและมีการรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีการรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษาและคุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -0.478, -1.773$; $P = 0.633, 0.077$)

เมื่อพิจารณาการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาจำแนกตามเพศ จะเห็นว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ($M = 3.700, 3.772$; $SD = 0.646, 0.704$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -1.353, P = 0.176$) เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา จะเห็นว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีการได้รับคำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว การได้รับคำปรึกษาด้านจิตใจและความเหมาะสมของเวลาที่ได้รับคำปรึกษาอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีการได้รับคำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว การให้คำปรึกษาด้านจิตใจและความเหมาะสมของเวลาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -0.857, -0.968, -1.815$; $P = 0.392, 0.333, 0.070$)

เมื่อพิจารณาแรงจูงใจในการเรียนจำแนกตามเพศ จะเห็นว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก ($M = 3.582, 3.611$; $SD = 0.628, 0.596$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -0.631, P = 0.528$) เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน จะเห็นว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก และแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 0.695, -1.552$; $P = 0.487, 0.121$)

เมื่อพิจารณาความสำเร็จในการเรียนจำแนกตามเพศ จะเห็นว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีความสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.426, 3.425$; $SD = 0.462, 0.454$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 0.025, P = 0.980$) เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรความสำเร็จในการเรียน จะเห็นว่า นิสิตเพศชายและเพศหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง แต่เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมและมีความสุขในการเรียนอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่า นิสิตเพศหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -2.431, P = 0.015$) แต่การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมและมีความสุขในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 0.521, 1.320$; $P = 0.603, 0.187$) แสดงดังตาราง 4.4

ตาราง 4.4 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามเพศ

ตัวแปร	N	M	SD	ระดับ	Levene's Test for Equality of variance		t-test		สรุปผล
					F	P	t	P	
1. การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา									
1. ชาย	253	4.069	0.644	มาก	0.026	.871	-1.209	.227	-
2. หญิง	506	4.130	0.664	มาก					
1.1 การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา									
1. ชาย	253	4.039	0.654	มาก	0.326	.568	-0.478	.633	-
2. หญิง	506	4.064	0.687	มาก					
1.2 การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา									
1. ชาย	253	4.098	0.708	มาก	0.113	.737	-1.773	.077	-
2. หญิง	506	4.196	0.718	มาก					
2. การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา									
1. ชาย	253	3.700	0.646	มาก	1.714	.182	-1.353	.176	-
2. หญิง	506	3.772	0.704	มาก					
2.1 การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว									
1. ชาย	253	3.710	0.690	มาก	0.131	.717	-0.857	.392	-
2. หญิง	506	3.757	0.721	มาก					
2.2 การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ									
1. ชาย	253	3.661	0.780	มาก	0.455	.595	-0.968	.333	-
2. หญิง	506	3.722	0.820	มาก					
2.3 ความเหมาะสมของเวลา									
1. ชาย	253	3.729	0.707	มาก	2.830	.093	-1.815	.070	-
2. หญิง	506	3.837	0.794	มาก					
3. แรงจูงใจในการเรียน									
1. ชาย	253	3.582	0.628	มาก	1.044	.307	-0.631	.528	-
2. หญิง	506	3.611	0.596	มาก					

ตาราง 4.4 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามเพศ (ต่อ)

ตัวแปร	N	M	SD	ระดับ	Levene's Test for Equality of variance		t-test		สรุปผล
					F	P	t	P	
3.1 แรงจูงใจภายใน									
1. ชาย	253	3.830	0.642	มาก	4.006	.524	0.695	.487	-
2. หญิง	506	3.797	0.624	มาก					
3.2 แรงจูงใจภายนอก									
1. ชาย	253	3.334	0.801	ปานกลาง	4.054	.044	-1.552	.121	-
2. หญิง	506	3.426	0.721	ปานกลาง					
4. ความสำเร็จในการเรียน									
1. ชาย	253	3.426	0.462	ปานกลาง	0.233	.629	0.025	.980	-
2. หญิง	506	3.425	0.454	ปานกลาง					
4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน									
1. ชาย	253	2.966	0.514	ปานกลาง	0.002	.968	-2.431	.015	2 > 1
2. หญิง	506	3.062	0.508	ปานกลาง					
4.2 การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม									
1. ชาย	253	3.581	0.715	มาก	0.227	.634	0.521	.603	-
2. หญิง	506	3.554	0.686	มาก					
4.3 ความสุขในการเรียน									
1. ชาย	253	3.729	0.659	มาก	0.106	.745	1.320	.187	-
2. หญิง	506	3.659	0.705	มาก					

2. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามชั้นปี

เมื่อพิจารณาการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาจำแนกตามชั้นปี จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ปีที่ 4 มีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ในระดับมาก ($M = 4.092, 4.059, 4.038, 4.267$; $SD = 0.628, 0.685, 0.657, 0.637$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของ

ค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่านิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 4.464, P = 0.004$) และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ปีที่ 4 มีการรับรู้คุณลักษณะภายในและภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีการรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่านิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 3.254, P = 0.021$) และนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีการรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่านิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 4.753, P = 0.003$)

เมื่อพิจารณาการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาจำแนกตามชั้นปี จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ปีที่ 4 มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ($M = 3.709, 3.674, 3.690, 3.948; SD = 0.628, 0.703, 0.671, 0.711$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาสูงกว่านิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 6.383, P = 0.000$) และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ปีที่ 4 มีการได้รับคำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว ด้านจิตใจ และความเหมาะสมของเวลาอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ได้รับคำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัวสูงกว่าชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 4.509, P = 0.004$) และนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ได้รับคำปรึกษาด้านจิตใจและได้รับคำปรึกษาในเวลาที่เหมาะสมสูงกว่าชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 5.996, 5.300; P = 0.000, 0.001$)

เมื่อพิจารณาแรงจูงใจในการเรียนจำแนกตามชั้นปี จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ปีที่ 4 มีแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก ($M = 3.562, 3.557, 3.535, 3.777; SD = 0.595, 0.598, 0.574, 0.636$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่านิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 6.235, P = 0.000$) และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของแรงจูงใจในการเรียน จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ปีที่ 4 มีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก และนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ปีที่ 3 มีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง แต่นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีแรงจูงใจภายในสูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 2 และ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 6.017,$

$P = 0.000$) นอกจากนี้ นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีแรงจูงใจภายนอกสูงกว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 และ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 4.583, P = 0.003$)

เมื่อพิจารณาความสำเร็จในการเรียนจำแนกตามชั้นปี จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ปีที่ 3 มีความสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับมาก ($M = 3.388, 3.411, 3.414, 3.498; SD = 0.461, 0.483, 0.430, 0.440$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ปี 4 มีความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 2.014, P = 0.111$) และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของความสำเร็จในการเรียน จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อยู่ในระดับปานกลาง แต่เป็นสมาชิกที่ดีในสังคมและมีความสุขในการเรียนอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ปี 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ความสุขในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 0.970, 2.489, 2.556; P = 0.406, 0.059, 0.054$) แสดงดังตาราง 4.5

ตาราง 4.5 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามชั้นปี

ตัวแปร	N	M	SD	ระดับ	Levene's Test for Equality of variance		F-test		สรุปผล
					Levene Statistic	P	F	P	
1. การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา									
1. ชั้นปีที่ 1	202	4.092	0.628	มาก	0.548	.650	4.464	.004	4 > 2
2. ชั้นปีที่ 2	207	4.059	0.685	มาก					
3. ชั้นปีที่ 3	181	4.038	0.657	มาก					
4. ชั้นปีที่ 4	169	4.267	0.637	มาก					
ความแปรปรวนเท่า									
1.1 การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา									
1. ชั้นปีที่ 1	202	4.039	0.634	มาก	1.492	.215	3.254	.021	4 > 3
2. ชั้นปีที่ 2	207	4.017	0.698	มาก					
3. ชั้นปีที่ 3	181	3.989	0.668	มาก					
4. ชั้นปีที่ 4	169	4.194	0.693	มาก					
ความแปรปรวนเท่า									
1.2 การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา									
1. ชั้นปีที่ 1	202	4.146	0.701	มาก	0.981	.401	4.753	.003	4 > 2
2. ชั้นปีที่ 2	207	4.102	0.763	มาก					
3. ชั้นปีที่ 3	181	4.087	0.705	มาก					
4. ชั้นปีที่ 4	169	4.340	0.658	มาก					
ความแปรปรวนเท่า									

ตาราง 4.5 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามชั้นปี (ต่อ)

ตัวแปร	N	M	SD	ระดับ	Levene's Test for Equality of variance		F-test		สรุปผล	
					Levene Statistic	P	F	P		
2. การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา										
1. ชั้นปีที่ 1	202	3.709	0.628	มาก	1.227	.299	6.383	.000	4 > 1	
2. ชั้นปีที่ 2	207	3.674	0.703	มาก					ความ	4 > 2
3. ชั้นปีที่ 3	181	3.690	0.671	มาก					แปรปรวนเท่า	4 > 3
4. ชั้นปีที่ 4	169	3.948	0.711	มาก						
2.1 การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว										
1. ชั้นปีที่ 1	202	3.743	0.627	มาก	2.675	.046	4.509	.004	4 > 2	
2. ชั้นปีที่ 2	207	3.672	0.709	มาก					ความ	4 > 3
3. ชั้นปีที่ 3	181	3.662	0.726	มาก					แปรปรวนไม่	
4. ชั้นปีที่ 4	169	3.907	0.767	มาก					เท่า	
2.2 การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ										
1. ชั้นปีที่ 1	202	3.635	0.749	มาก	2.160	.091	5.996	.001	4 > 1	
2. ชั้นปีที่ 2	207	3.620	0.856	มาก					ความ	4 > 2
3. ชั้นปีที่ 3	181	3.655	0.790	มาก					แปรปรวนเท่า	4 > 3
4. ชั้นปีที่ 4	169	3.930	0.794	มาก						
2.3 ความเหมาะสมของเวลา										
1. ชั้นปีที่ 1	202	3.748	0.720	มาก	0.723	.538	5.300	.001	4 > 1	
2. ชั้นปีที่ 2	207	3.729	0.795	มาก					ความ	4 > 2
3. ชั้นปีที่ 3	181	3.751	0.736	มาก					แปรปรวนเท่า	4 > 3
4. ชั้นปีที่ 4	169	4.006	0.792	มาก						
3. แรงจูงใจในการเรียน										
1. ชั้นปีที่ 1	202	3.562	0.595	มาก	0.898	.442	6.235	.000	4 > 1	
2. ชั้นปีที่ 2	207	3.557	0.598	มาก					ความ	4 > 2
3. ชั้นปีที่ 3	181	3.535	0.574	มาก					แปรปรวนเท่า	4 > 3
4. ชั้นปีที่ 4	169	3.777	0.636	มาก						
3.1 แรงจูงใจภายใน										
1. ชั้นปีที่ 1	202	3.811	0.644	มาก	0.798	.495	6.017	.000	4 > 2	
2. ชั้นปีที่ 2	207	3.732	0.629	มาก					ความ	4 > 3
3. ชั้นปีที่ 3	181	3.733	0.581	มาก					แปรปรวนเท่า	
4. ชั้นปีที่ 4	169	3.977	0.636	มาก						

ตาราง 4.5 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามชั้นปี (ต่อ)

ตัวแปร	N	M	SD	ระดับ	Levene's Test for Equality of variance		F-test		สรุปผล
					Levene Statistic	P	F	P	
3.2 แรงจูงใจภายนอก									
1. ชั้นปีที่ 1	202	3.312	0.743	ปานกลาง	1.643	.178	4.583	.003	4 > 1
2. ชั้นปีที่ 2	207	3.381	0.704	ปานกลาง					
3. ชั้นปีที่ 3	181	3.336	0.743	ปานกลาง					
4. ชั้นปีที่ 4	169	3.576	0.794	มาก					
4. ความสำเร็จในการเรียน									
1. ชั้นปีที่ 1	202	3.388	0.461	ปานกลาง	1.054	.368	2.014	.111	-
2. ชั้นปีที่ 2	207	3.411	0.483	ปานกลาง					
3. ชั้นปีที่ 3	181	3.414	0.430	ปานกลาง					
4. ชั้นปีที่ 4	169	3.498	0.440	มาก					
4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน									
1. ชั้นปีที่ 1	202	3.005	0.596	ปานกลาง	7.142	.000	0.970	.406	-
2. ชั้นปีที่ 2	207	3.046	0.518	ปานกลาง					
3. ชั้นปีที่ 3	181	3.074	0.464	ปานกลาง					
4. ชั้นปีที่ 4	169	2.993	0.437	ปานกลาง					
4.2 การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม									
1. ชั้นปีที่ 1	202	3.523	0.678	มาก	0.344	.794	2.489	.059	-
2. ชั้นปีที่ 2	207	3.535	0.722	มาก					
3. ชั้นปีที่ 3	181	3.520	0.689	มาก					
4. ชั้นปีที่ 4	169	3.691	0.681	มาก					
4.3 ความสุขในการเรียน									
1. ชั้นปีที่ 1	202	3.636	0.681	มาก	2.345	.072	2.556	.054	-
2. ชั้นปีที่ 2	207	3.652	0.741	มาก					
3. ชั้นปีที่ 3	181	3.649	0.678	มาก					
4. ชั้นปีที่ 4	169	3.811	0.640	มาก					

3. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามศาสตร์การศึกษา

เมื่อพิจารณาการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาจำแนกตามศาสตร์การศึกษา จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสังคมศาสตร์ มนุษย์ศาสตร์ มีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ในระดับมาก ($M = 4.219, 4.169,$

3.932; $SD = 0.575, 0.636, 0.725$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์สุขภาพและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีมีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 14.089, P = 0.000$) และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์วิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์ มีการรับรู้คุณลักษณะภายในและภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์สุขภาพและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีมีการรับรู้คุณลักษณะภายในและคุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 16.096, 9.749; P = 0.000, 0.000$)

เมื่อพิจารณาการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาจำแนกตามศาสตร์การศึกษา จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ($M = 3.901, 3.794, 3.537; SD = 0.644, 0.692, 0.672$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์สุขภาพและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 19.743, P = 0.000$) และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์ มีการได้รับคำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว และความเหมาะสมของเวลาอยู่ในระดับมาก แต่นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์สุขภาพและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีมีการได้รับคำปรึกษาด้านจิตใจอยู่ในระดับมาก ส่วนนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์วิชาสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์มีการได้รับคำปรึกษาด้านจิตใจอยู่ในระดับปานกลาง โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์สุขภาพและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีมีการได้รับคำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว ด้านจิตใจ และความเหมาะสมของเวลาสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 16.619, 17.493, 13.516; P = 0.000, 0.000, 0.000$)

เมื่อพิจารณาแรงจูงใจในการเรียนจำแนกตามศาสตร์การศึกษาจะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์

มีแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก ($M = 3.634, 3.644, 3.525$; $SD = 0.541, 0.655, 0.617$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษา วิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์ มีแรงจูงใจในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 2.947, P = 0.053$) และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของแรงจูงใจในการเรียน จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์วิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์ มีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมากและมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์วิทยาศาสตร์สุขภาพและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีมีแรงจูงใจภายในสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์วิชาสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 4.040, P = 0.018$) และนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์วิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์ มีแรงจูงใจภายนอกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 1.214, P = 0.297$)

เมื่อพิจารณาความสำเร็จในการเรียนจำแนกตามศาสตร์การศึกษาก็จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์วิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์ มีความสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.482, 3.387, 3.403$; $SD = 0.416, 0.487, 0.462$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์วิทยาศาสตร์สุขภาพมีความสำเร็จในการเรียนสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์เทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 3.243, P = 0.040$) และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของความสำเร็จในการเรียน จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์วิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง แต่เป็นสมาชิกที่ดีในสังคมและมีความสุขในการเรียนอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์วิทยาศาสตร์สุขภาพมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์สังคมศาสตร์ และนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์มนุษยศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 47.696, P = 0.000$) และนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์มนุษยศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 4.455, P = 0.012$) นอกจากนี้ นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์วิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์ มีความสุขในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 0.527, P = 0.590$) แสดงดังตาราง 4.6

ตาราง 4.6 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามศาสตร์การศึกษา

ตัวแปร	N	M	SD	ระดับ	Levene's Test for Equality of variance		F-test		สรุปผล
					Levene Statistic	P	F	P	
1. การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา									
1. วิทย์-สุขภาพ	264	4.219	0.575	มาก	7.951	.000	14.089	.000	1 > 3
2. วิทย์-เทคโนโลยี	248	4.169	0.636	มาก					
3. สังคม-มนุษย์	247	3.932	0.725	มาก					
ความแปรปรวนไม่เท่า									
1.1 การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา									
1. วิทย์-สุขภาพ	264	4.165	0.579	มาก	12.915	.000	16.096	.000	1 > 3
2. วิทย์-เทคโนโลยี	248	4.134	0.652	มาก					
3. สังคม-มนุษย์	247	3.860	0.753	มาก					
ความแปรปรวนไม่เท่า									
1.2 การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา									
1. วิทย์-สุขภาพ	264	4.273	0.626	มาก	7.682	.000	9.749	.000	1 > 3
2. วิทย์-เทคโนโลยี	248	4.204	0.698	มาก					
3. สังคม-มนุษย์	247	4.005	0.793	มาก					
ความแปรปรวนไม่เท่า									
2. การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา									
1. วิทย์-สุขภาพ	264	3.901	0.644	มาก	.872	.418	19.743	.000	1 > 3
2. วิทย์-เทคโนโลยี	248	3.794	0.692	มาก					
3. สังคม-มนุษย์	247	3.537	0.672	มาก					
ความแปรปรวนเท่า									
2.1 การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว									
1. วิทย์-สุขภาพ	264	3.888	0.657	มาก	1.360	.257	16.619	.000	1 > 3
2. วิทย์-เทคโนโลยี	248	3.784	0.719	มาก					
3. สังคม-มนุษย์	247	3.540	0.715	มาก					
ความแปรปรวนเท่า									

ตาราง 4.6 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามศาสตร์การศึกษา (ต่อ)

ตัวแปร	N	M	SD	ระดับ	Levene's Test for Equality of variance		F-test		สรุปผล
					Levene Statistic	P	F	P	
2.2 การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ									
1. วิทยุ-สุขภาพ	264	3.871	0.751	มาก	1.652	.192	17.493	.000	1 > 3
2. วิทยุ-เทคโนโลยี	248	3.755	0.815	มาก					2 > 3
3. สังคม-มนุษย์	247	3.467	0.804	ปานกลาง					ความแปรปรวนเท่า
2.3 ความเหมาะสมของเวลา									
1. วิทยุ-สุขภาพ	264	3.944	0.716	มาก	3.573	.029	13.516	.000	1 > 3
2. วิทยุ-เทคโนโลยี	248	3.844	0.802	มาก					2 > 3
3. สังคม-มนุษย์	247	3.604	0.747	มาก					ความแปรปรวนไม่เท่า
3. แรงจูงใจในการเรียน									
1. วิทยุ-สุขภาพ	264	3.634	0.541	มาก	5.724	.003	2.947	.053	-
2. วิทยุ-เทคโนโลยี	248	3.644	0.655	มาก					
3. สังคม-มนุษย์	247	3.525	0.617	มาก					ความแปรปรวนไม่เท่า
3.1 แรงจูงใจภายใน									
1. วิทยุ-สุขภาพ	264	3.853	0.555	มาก	8.167	.000	4.040	.018	1 > 3
2. วิทยุ-เทคโนโลยี	248	3.853	0.648	มาก					2 > 3
3. สังคม-มนุษย์	247	3.715	0.677	มาก					ความแปรปรวนไม่เท่า
3.2 แรงจูงใจภายนอก									
1. วิทยุ-สุขภาพ	264	3.414	0.681	ปานกลาง	3.841	.022	1.214	.297	-
2. วิทยุ-เทคโนโลยี	248	3.435	0.827	ปานกลาง					
3. สังคม-มนุษย์	247	3.336	0.738	ปานกลาง					ความแปรปรวนไม่เท่า
4. ความสำเร็จในการเรียน									
1. วิทยุ-สุขภาพ	264	3.482	0.416	ปานกลาง	5.591	.004	3.243	.040	1 > 2
2. วิทยุ-เทคโนโลยี	248	3.387	0.487	ปานกลาง					
3. สังคม-มนุษย์	247	3.403	0.462	ปานกลาง					ความแปรปรวนไม่เท่า

ตาราง 4.6 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามศาสตร์การศึกษา (ต่อ)

ตัวแปร	N	M	SD	ระดับ	Levene's Test for Equality of variance		F-test		สรุปผล
					Levene Statistic	P	F	P	
4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน									
1. วิทยุ-สุขภาพ	264	3.208	0.420	ปานกลาง	7.848	.000	47.696	.000	1 > 3 3 > 2
2. วิทยุ-เทคโนโลยี	248	2.798	0.488	ปานกลาง					
3. สังคม-มนุษย์	247	3.073	0.537	ปานกลาง					
4.2 การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม									
1. วิทยุ-สุขภาพ	264	3.581	0.639	มาก	5.550	.004	4.455	.012	2 > 3
2. วิทยุ-เทคโนโลยี	248	3.645	0.762	มาก					
3. สังคม-มนุษย์	247	3.462	0.673	ปานกลาง					
4.3 ความสุขในการเรียน									
1. วิทยุ-สุขภาพ	264	3.657	0.668	มาก	2.462	.086	0.527	.590	-
2. วิทยุ-เทคโนโลยี	248	3.718	0.720	มาก					
3. สังคม-มนุษย์	247	3.674	0.686	มาก					

4. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามสังกัดของมหาวิทยาลัย

เมื่อพิจารณาคูณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาจำแนกตามสังกัดของมหาวิทยาลัย จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชน มีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ในระดับมาก ($M = 4.174, 4.040$; $SD = 0.590, 0.718$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลมีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 2.783, P = 0.006$) เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชน มีการรับรู้

คุณลักษณะภายในและภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลมีการรับรู้คุณลักษณะภายในและภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 3.127, 2.161; P = 0.002, 0.031$)

เมื่อพิจารณาการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาจำแนกตามสังกัดของมหาวิทยาลัย จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชน มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ($M = 3.728, 3.769; SD = 0.660, 0.712$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -0.837, P = 0.403$) เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชน มีการได้รับคำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว การได้รับคำปรึกษาด้านจิตใจและความเหมาะสมของเวลาที่ได้รับการปรึกษาอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนได้รับการปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัวสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -3.100, P = 0.002$) และนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลมีการได้รับคำปรึกษาด้านจิตใจ และความเหมาะสมของเวลาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -0.981, 1.644; P = 0.327, 0.101$)

เมื่อพิจารณาแรงจูงใจในการเรียนจำแนกตามสังกัดของมหาวิทยาลัย จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชน มีแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก ($M = 3.543, 3.665; SD = 0.539, 0.667$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -2.742, P = 0.006$) เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก แต่มีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง โดยเมื่อวิเคราะห์ความ

แตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีแรงจูงใจภายในไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -1.400, P = 0.162$) แต่นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีแรงจูงใจภายนอกสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -3.274, P = 0.001$)

เมื่อพิจารณาความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามสังกัดของมหาวิทยาลัย จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชน มีความสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.439, 3.410; SD = 0.427, 0.486$) โดยเมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 0.873, P = 0.383$) เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรความสำเร็จในการเรียน จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมและมีความสุขในการเรียนอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของตัวแปรความสำเร็จในการเรียน จะเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 1.988, P = 0.047$) แต่นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลและนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมและมีความสุขในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -0.706, 0.976; P = 0.480, 0.329$) แสดงดังตาราง 4.7

ตาราง 4.7 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามสังกัดของมหาวิทยาลัย

ตัวแปร	N	M	SD	ระดับ	Levene's Test for Equality of variance		t-test		สรุปผล
					F	P	t	P	
1. การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา									
รัฐบาล	394	4.174	0.590	มาก	17.028	.000	2.783	.006	รัฐบาล > เอกชน
เอกชน	365	4.040	0.718	มาก					

ตาราง 4.7 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามสังกัดของมหาวิทยาลัย (ต่อ)

ตัวแปร	N	M	SD	ระดับ	Levene's Test for Equality of variance		t-test		สรุปผล
					F	P	t	P	
1.1 การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา									
รัฐบาล	394	4.130	0.597	มาก	29.144	.000	3.127	.002	รัฐบาล > เอกชน
เอกชน	365	3.976	0.745	มาก					
1.2 การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา									
รัฐบาล	394	4.217	0.653	มาก	13.584	.000	2.161	.031	รัฐบาล > เอกชน
เอกชน	365	4.105	0.774	มาก					
2. การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา									
รัฐบาล	394	3.728	0.660	มาก	5.768	.017	-0.837	.403	-
เอกชน	365	3.769	0.712	มาก					
2.1 การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว									
รัฐบาล	394	3.664	0.690	มาก	4.058	.044	-3.100	.002	เอกชน > รัฐบาล
เอกชน	365	3.824	0.724	มาก					
2.2 การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ									
รัฐบาล	394	3.674	0.795	มาก	1.559	.212	-0.981	.327	-
เอกชน	365	3.731	0.820	มาก					
2.3 ความเหมาะสมของเวลา									
รัฐบาล	394	3.845	0.745	มาก	3.224	.073	1.644	.101	-
เอกชน	365	3.753	0.789	มาก					

ตาราง 4.7 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามสังกัดของมหาวิทยาลัย (ต่อ)

ตัวแปร	N	M	SD	ระดับ	Levene's Test for Equality of variance		t-test		สรุปผล
					F	P	t	P	
3. แรงจูงใจในการเรียน									
รัฐบาล	394	3.543	0.539	มาก	25.869	.000	-2.742	.006	เอกชน > รัฐบาล
เอกชน	365	3.665	0.667	มาก					
3.1 แรงจูงใจภายใน									
รัฐบาล	394	3.777	0.555	มาก	30.986	.000	-1.400	.162	-
เอกชน	365	3.841	0.701	มาก					
3.2 แรงจูงใจภายนอก									
รัฐบาล	394	3.310	0.707	ปานกลาง	9.110	.003	-3.274	.001	เอกชน > รัฐบาล
เอกชน	365	3.488	0.784	ปานกลาง					
4. ความสำเร็จในการเรียน									
รัฐบาล	394	3.439	0.427	มาก	9.250	.002	0.873	.383	-
เอกชน	365	3.410	0.486	มาก					
4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน									
รัฐบาล	394	3.066	0.480	ปานกลาง	10.690	.001	1.988	.047	รัฐบาล > เอกชน
เอกชน	365	2.991	0.541	ปานกลาง					
4.2 การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม									
รัฐบาล	394	3.546	0.680	มาก	1.617	0.204	-0.706	.480	-
เอกชน	365	3.581	0.712	มาก					
4.3 ความสุขในการเรียน									
รัฐบาล	394	3.706	0.681	มาก	1.159	.282	0.976	.329	-
เอกชน	365	3.657	0.701	มาก					

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามภูมิหลังของนิสิต นักศึกษา ประกอบด้วยเพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชาเรียนและสังกัดของมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา พบว่า ตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันตามภูมิหลังที่นำมาวิเคราะห์ ดังตาราง 4.8 โดยภูมิหลังที่กลุ่ม ตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันเกือบทุกตัวแปร คือ ระดับชั้นปีและศาสตร์การศึกษาของนิสิตนักศึกษา และส่วนใหญ่ตัวแปรที่แตกต่างกันจำแนกตามภูมิหลัง คือ การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาโดยรวม การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตาราง 4.8 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามเพศ ชั้นปี ศาสตร์การศึกษาและสังกัดมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา

ตัวแปร	เพศ	ชั้นปี	ศาสตร์การศึกษา	สังกัดของมหาวิทยาลัย
1. การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา	-	4 > 2 4 > 3	วิทย์-สุข > สังคมมนุษย์ วิทย์-เทคโนโลยี > สังคมมนุษย์	รัฐ > เอกชน
1.1 การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา	-	4 > 3	วิทย์-สุข > สังคมมนุษย์ วิทย์-เทคโนโลยี > สังคมมนุษย์	รัฐ > เอกชน
1.2 การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา	-	4 > 2 4 > 3	วิทย์-สุข > สังคมมนุษย์ วิทย์-เทคโนโลยี > สังคมมนุษย์	รัฐ > เอกชน
2. การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา	-	4 > 1 4 > 2 4 > 3	วิทย์-สุข > สังคมมนุษย์ วิทย์-เทคโนโลยี > สังคมมนุษย์	-
2.1 การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว	-	4 > 2 4 > 3	วิทย์-สุข > สังคมมนุษย์ วิทย์-เทคโนโลยี > สังคมมนุษย์	เอกชน > รัฐ
2.2 การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ	-	4 > 1 4 > 2 4 > 3	วิทย์-สุข > สังคมมนุษย์ วิทย์-เทคโนโลยี > สังคมมนุษย์	-
2.3 ความเหมาะสมของเวลา	-	4 > 1 4 > 2 4 > 3	วิทย์-สุข > สังคมมนุษย์ วิทย์-เทคโนโลยี > สังคมมนุษย์	-
3. แรงจูงใจในการเรียน	-	4 > 1 4 > 2 4 > 3	-	เอกชน > รัฐ
3.1 แรงจูงใจภายใน	-	4 > 2 4 > 3	วิทย์-สุข > สังคมมนุษย์ วิทย์-เทคโนโลยี > สังคมมนุษย์	-

ตาราง 4.8 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดล จำแนกตามเพศ ชั้นปี
ศาสตร์การศึกษาและสังกัดมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา (ต่อ)

ตัวแปร	เพศ	ชั้นปี	ศาสตร์การศึกษา	สังกัดของ มหาวิทยาลัย
3.2 แรงจูงใจภายนอก	-	4 > 1 4 > 3	-	เอกชน > รัฐ
4. ความสำเร็จในการเรียน	-	-	วิทย์-สุข > วิทย์-เทคโนโลยี	-
4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ญ > ข	-	วิทย์-สุข > สังคมมนุษย์ วิทย์-เทคโนโลยี > สังคมมนุษย์	รัฐ > เอกชน
4.2 การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม	-	-	วิทย์-เทคโนโลยี > สังคมมนุษย์	-
4.3 ความสุขในการเรียน	-	-	-	-

ตอน 2 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดล และการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดล มีรายละเอียดดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลมีทั้งหมด 10 ตัวแปร ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ 10 ตัวแปร พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 45 คู่ ตัวแปรสังเกตได้จำนวน 37 คู่ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรสังเกตได้จำนวน 1 คู่ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปรสังเกตได้จำนวน 7 คู่ ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ 0.072 ถึง 0.786 และเป็นความสัมพันธ์ทางบวกทุกคู่ โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงสุด คือ การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_OUT) กับการรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_IN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.786 รองลงมา คือ การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL) กับ

การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว (STUDY_PER) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.750 และความเหมาะสมของเวลา (TIME) กับการให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.738 ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่ำที่สุด คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) กับความเหมาะสมของเวลา (TIME) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.072

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ 0.651 ถึง 0.750 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกคู่ และลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกขนาดปานกลาง โดยคู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL) กับการให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว (STUDY) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.750 รองลงมา คือ ความเหมาะสมของเวลา (TIME) กับการให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.738 และการให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว (STUDY) กับการให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.651 มีความสัมพันธ์กันต่ำที่สุด

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ของแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) พบว่า แรงจูงใจภายนอก (MO_OUT) กับการแรงจูงใจภายใน (MO_IN) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกขนาดปานกลาง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.542

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ของความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) พบว่า ตัวแปรสังเกตได้มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกขนาดปานกลาง 1 คู่ คือ ความสุขในการเรียน (HAPPY) กับการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม (CITIZEN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.655 และตัวแปรสังเกตได้ 2 คู่ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) กับการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม (CITIZEN) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) กับการมีความสุขในการเรียน (HAPPY)

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ของการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) พบว่า การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_OUT) กับการรับรู้

คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_IN) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกขนาดปานกลาง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.786

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) กับแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ 0.214 ถึง 0.399 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกคู่ และลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกขนาดต่ำมาก โดยคู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว (STUDY) กับแรงจูงใจภายใน (MO_IN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.399 รองลงมา คือ ความเหมาะสมของเวลา (TIME) กับแรงจูงใจภายใน (MO_IN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.354 และการให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL) กับแรงจูงใจภายใน (MO_IN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.349 และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันต่ำที่สุด คือ การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL) กับแรงจูงใจภายนอก (MO_OUT) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.214

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) กับความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ 0.007 ถึง 0.303 และลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกขนาดต่ำมาก โดยคู่ที่มีความสัมพันธ์กันสูงที่สุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.303 รองลงมา คือ การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL) กับการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม (CITIZEN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.299 และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันต่ำที่สุด คือ ความเหมาะสมของเวลา (TIME) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.072 นอกจากนี้ยังพบว่าการให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว (STUDY) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) และการให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) ไม่มีความสัมพันธ์กันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) กับการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ 0.635 ถึง 0.673 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกคู่ และลักษณะ

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกขนาดปานกลาง โดยคู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL) กับการรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_IN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.673 รองลงมา คือ การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ (MENTAL) กับการรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_OUT) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.671 และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันต่ำที่สุด คือ ความเหมาะสมของเวลา (TIME) กับการรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_IN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.635

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ของแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) กับความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ 0.023 ถึง 0.506 และลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกขนาดต่ำมากถึงปานกลาง โดยคู่ที่มีความสัมพันธ์กันสูงที่สุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ความสุขในการเรียน (HAPPY) กับแรงจูงใจภายใน (MO_IN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.506 รองลงมา คือ การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม (CITIZEN) กับแรงจูงใจภายนอก (MO_OUT) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.481 และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันต่ำที่สุด คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) กับแรงจูงใจภายใน (MO_IN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.113 นอกจากนี้ยังพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) กับแรงจูงใจภายนอก (MO_OUT) ไม่มีความสัมพันธ์กันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ของแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) กับการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ 0.163 ถึง 0.435 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกคู่ และลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกขนาดต่ำมากถึงต่ำ โดยคู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_IN) กับแรงจูงใจภายใน (MO_IN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.435 รองลงมา คือ การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_OUT) กับแรงจูงใจภายใน (MO_IN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.411 และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ต่ำที่สุด คือ การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_OUT) กับแรงจูงใจภายนอก (MO_OUT) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.163

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ของความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) กับการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตั้งแต่ 0.047 ถึง

0.320 และลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเป็นความสัมพันธ์ทางบวกขนาดต่ำมาก โดยคู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_OUT) กับความสุขในการเรียน (HAPPY) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.320 รองลงมา คือ การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_IN) กับความสุขในการเรียน (HAPPY) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.302 และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ต่ำที่สุด คือ การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_IN) กับการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม (CITIZEN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.263 นอกจากนี้ยังพบว่าการรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_IN) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) และการรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC_OUT) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) ไม่มีความสัมพันธ์กันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 4.9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของตัวแปรสังเกตได้

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
STUDY	1.000									
MENTAL	0.750**	1.000								
TIME	0.651**	0.738**	1.000							
MO_IN	0.399**	0.349**	0.354**	1.000						
MO_OUT	0.256**	0.231**	0.214**	0.542**	1.000					
ACH	-0.018	0.007	0.072*	0.113**	0.023	1.000				
CITIZEN	0.284**	0.299**	0.303**	0.477**	0.481**	-0.003	1.000			
HAPPY	0.297**	0.284**	0.298**	0.506**	0.390**	0.036	0.655**	1.000		
CARACIN	0.651**	.0673**	0.635**	0.435**	0.168**	0.047	0.263**	0.302**	1.000	
CARACOUT	0.648**	0.671**	0.654**	0.411**	0.163**	0.071	0.268**	0.320**	0.786**	1.000
Mean	3.741	3.702	3.801	3.808	3.395	3.030	3.563	3.682	4.056	4.163
SD	0.711	0.807	0.767	0.630	0.750	0.511	0.695	0.691	0.676	0.716

* $p < .05$, ** $p < .01$

2.2 ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

การวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน ใช้การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง (structural equation modeling: SEM) ด้วยโปรแกรมลิสเรล ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นถึงปัจจัยที่ส่งผลถึงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา และผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา โดยมีตัวแปรแฝงดังนี้ ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน และตัวแปรความสำเร็จในการเรียน รวมตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 10 ตัวแปร

ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดล พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พิจารณาจากค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ได้แก่ ค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 28.04 องศาอิสระเท่ากับ 21 ความน่าจะเป็นเท่ากับ 0.139 มีความน่าจะเป็นมากกว่า .05 แสดงว่า โมเดลที่พัฒนาขึ้นตามทฤษฎีมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และสอดคล้องกับค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ 0.993 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.981 ค่าดัชนีรากที่สองเฉลี่ยของเศษ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.007 รวมทั้งค่าดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษเหลือมาตรฐาน (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.021 รายละเอียดดังตาราง 4.10

เมื่อพิจารณาค่าความเที่ยงในการวัดตัวแปรสังเกตได้แต่ละตัว พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ส่วนใหญ่มีค่าความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์ที่ดี คือ มีค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.709 ถึง 0.907 ยกเว้นค่าความเที่ยงในการวัดตัวแปรแรงจูงใจภายนอก (MO_OUT) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ACH) การเป็นสมาชิกที่ดีในสังคม (CITIZEN) และความสุขในการเรียน (HAPPY) ที่มีค่าความเที่ยงค่อนข้างต่ำ โดยมีค่าตั้งแต่ 0.011 ถึง 0.489 โดยตัวแปรที่มีความเที่ยงสูงสุด คือ แรงจูงใจภายใน มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.907 รองลงมา คือ การรับรู้คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา การรับรู้คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.794 และ 0.778 ตามลำดับ ส่วนตัวแปรที่มีความเที่ยงต่ำสุด คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.011

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) ของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา มีค่าเท่ากับ 0.745 แสดงว่า ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) อธิบายความแปรปรวนตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) ได้ร้อยละ 74.5 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) ของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน มีค่าเท่ากับ 0.188 แสดงว่า ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) ได้ร้อยละ 18.8 และค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) ของตัวแปรความสำเร็จในการเรียน มีค่าเท่ากับ 0.964 แสดงว่า ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) และแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) ได้ร้อยละ 96.4

เมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลในรูปคะแนนมาตรฐานที่ส่งผลต่อตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา พบว่า ตัวแปรที่ส่งต่อตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา คือ ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC) มีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.863 จากผลการวิจัยข้างต้นแสดงว่าคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นสาเหตุทำให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา หากนิสิตนักศึกษารับรู้ถึงคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่เมตตา เข้าใจความรู้สึกของนิสิตนักศึกษา ก็จะทำให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาสูงขึ้น ในทางกลับกัน หากนิสิตนักศึกษารับรู้ถึงคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีท่าทีเข้มงวด ก็จะทำให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาน้อยลง นอกจากนี้ยังพบว่าตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC) ไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) และความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาอิทธิพลทางอ้อมพบว่าตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษามีอิทธิพลทางอ้อมต่อตัวแปรความสำเร็จในการเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนด้วยสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.136 ซึ่งเป็นสัมประสิทธิ์อิทธิพลที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาผลของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา พบว่า ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) มีอิทธิพลทางตรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) โดยมีสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.559 และตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) ไม่มีอิทธิพลทางตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางอ้อมพบว่า ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีอิทธิพลทางอ้อมต่อตัวแปรความสำเร็จในการเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน ด้วยสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.519 ซึ่งเป็นสัมประสิทธิ์อิทธิพลที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่าตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนมีอิทธิพลทางตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อตัวแปรความสำเร็จในการเรียน โดยมีสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.928 จากผลการวิจัยข้างต้นแสดงว่า การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีอิทธิพลทางตรงต่อแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตนักศึกษา ถ้านิสิตนักศึกษามีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษา ก็จะทำให้นิสิตนักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น และเมื่อนิสิตนักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้นก็จะทำให้มีความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้นเช่นเดียวกัน

เมื่อพิจารณาเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีค่าตั้งแต่ 0.332 ถึง 0.771 โดยตัวแปรแฝงทั้งหมดมีค่าความสัมพันธ์เป็นบวก ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์มากที่สุด คือ ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) กับตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.771 รองลงมา คือ ตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) กับตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.558 และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์น้อยที่สุด คือ ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) กับตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.332

ผลการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน พบว่า การให้คำปรึกษาด้านจิตใจมีความสำคัญมากที่สุด รองลงมา คือ การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว และความเหมาะสมของเวลา ตามลำดับ ตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษามีความสำคัญมากกว่าคุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน พบว่า แรงจูงใจภายในมีความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจภายนอก และ

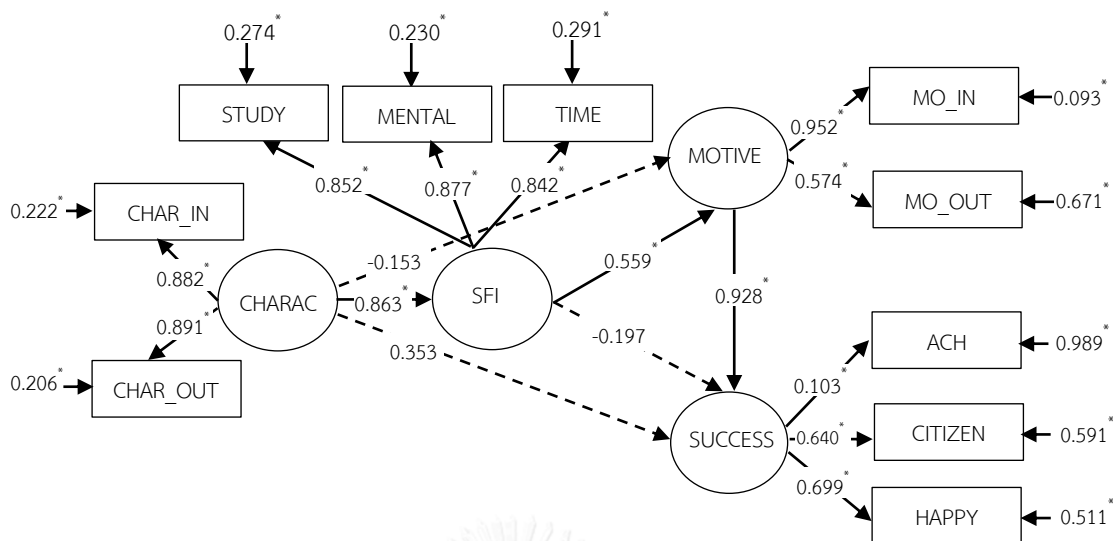
ตัวแปรความสำเร็จในการเรียน พบว่า ความสุขในการเรียนมีความสำคัญมากที่สุด รองลงมา คือ การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามลำดับ

ตาราง 4.10 ค่าสถิติการวิเคราะห์อิทธิพลของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

ตัวแปรผล ตัวแปรเหตุ	SFI			MOTIVE			SUCCESS		
	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
CHARAC	0.876	-	0.876*	0.331	0.485	-0.154	0.043	0.012	0.031
	(0.036)	-	(0.036)	(0.052)	(0.135)	(0.169)	(0.017)	(0.015)	(0.018)
	0.863	-	0.863	0.329	0.483	-0.153	0.488	0.136	0.353
SFI	-	-	-	0.554	-	0.554	0.028	0.045	-0.017
	-	-	-	(0.153)	-	(0.153)	(0.015)	(0.022)	(0.016)
	-	-	-	0.559	-	0.559	0.322	0.519	-0.197
MOTIVE	-	-	-	-	-	-	0.082	-	0.082
	-	-	-	-	-	-	(0.030)	-	(0.030)
	-	-	-	-	-	-	0.928	-	0.928
ค่าสถิติ Chi-Square = 28.04, df = 21, p-value = 0.139, GFI = 0.993, AGFI = 0.981, RMR = 0.007, RMSEA = 0.021									
ตัวแปร	CHAR_IN	CHAR_OUT	STUDY	MENTAL	TIME				
ความเที่ยง	0.778	0.794	0.726	0.770	0.709				
ตัวแปร	MO_IN	MO_OUT	ACH	CITIZEN	HAPPY				
ความเที่ยง	0.907	0.329	0.011	0.409	0.489				
สมการโครงสร้างของตัวแปร		SFI	MOTIVE	SUCCESS					
R SQUARE		0.745	0.188	0.964					
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝง		SFI	MOTIVE	SUCCESS	CHARAC				
SFI		1.000							
MOTIVE		0.371**	1.000						
SUCCESS		0.340**	0.558**	1.000					
CHARAC		0.771**	0.340**	0.332**	1.000				

หมายเหตุ: * $p < .05$, ** $p < .01$; อิทธิพลรวม = TE, อิทธิพลทางอ้อม = IE และอิทธิพลทางตรง = DE;

ตัวเลขทึบ คือ ค่าอิทธิพลในรูปคะแนนมาตรฐาน; ตัวเลขในวงเล็บ คือ ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน

Chi-Square = 28.04, df = 21, p-value = 0.139, RMSEA = 0.021

แผนภาพ 4.1 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน
หมายเหตุ: * $p < .05$

ค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง (path coefficients) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เส้นประ คือ เส้นทางความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอน 3 ผลการวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี

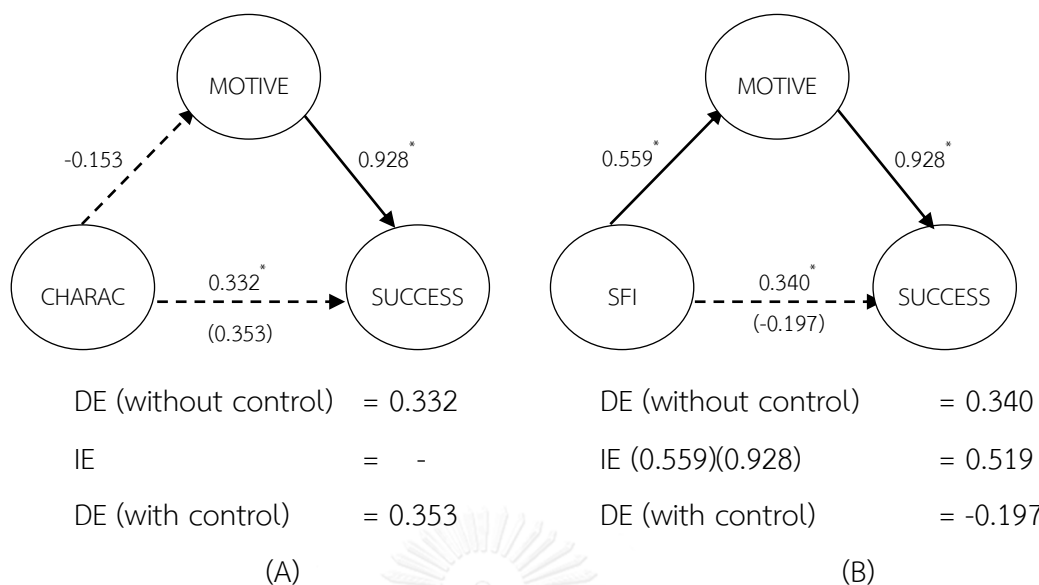
การวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี และความสำเร็จในการเรียนเป็นตัวแปรตาม โดยมีตัวแปรต้น 2 ตัวแปร ได้แก่ การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา จึงนำเสนอผลการวิเคราะห์แบ่งตามตัวแปรต้น มีรายละเอียดดังนี้

ผลการตรวจสอบอิทธิพลจากตัวแปรต้น ได้แก่ การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาไปยังตัวแปรตาม คือ ความสำเร็จในการเรียน เมื่อไม่ถูกควบคุมด้วยตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนพบว่า อิทธิพลทางตรงของตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน มีค่าเท่ากับ 0.353 และอิทธิพล

ทางตรงของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน มีค่าเท่ากับ -0.197

จากแผนภาพ 4.2 (A) เมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลของตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) ไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) โดยมีแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) เป็นตัวแปรส่งผ่าน พบว่า ไม่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมจากตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) ไปยังตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) และค่าอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) ไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) เมื่อไม่ควบคุมตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) มีค่าเท่ากับ 0.332 (จากเมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปร) และอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) ไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) เมื่อควบคุมตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) มีค่าเท่ากับ 0.353 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) ไม่มีบทบาทส่งผ่านจากตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) ไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS)

จากแผนภาพ 4.2 (B) เมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) ไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) โดยมีแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) เป็นตัวแปรส่งผ่าน พบว่า ไม่มีอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) ไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) แต่มีอิทธิพลทางอ้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.519 และค่าอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) ไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) เมื่อไม่ควบคุมตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) มีค่าเท่ากับ 0.340 (จากเมทริกซ์สหสัมพันธ์ของตัวแปร) และอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) ไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) เมื่อควบคุมตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) มีค่าเท่ากับ -0.197 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนมีบทบาทส่งผ่านแบบสมบูรณ์ (full mediation) จากตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน

บทบาทการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจ
 ในการเรียนจากตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของ
 อาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความสำเร็จในการเรียน

บทบาทการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการ
 เรียนจากตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง
 อาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาไปยัง
 ความสำเร็จในการ

แผนภาพ 4.2 บทบาทการส่งผ่านของแรงจูงใจในการเรียน

หมายเหตุ: * $p < .05$

ค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง (path coefficients) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เส้นประ คือ เส้นทางความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (causal research) มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาและเปรียบเทียบระดับคุณลักษณะของอาจารย์อาจารย์ที่ปรึกษาการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียน จำแนกตามภูมิภาค 2) พัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา 3) วิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

ประชากรวิจัย คือ นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ที่กำลังศึกษาในระดับชั้นปี 1 ถึงปีสุดท้ายของแต่ละคณะของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในปีการศึกษา 2558 ตัวอย่างวิจัย คือ นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ที่กำลังศึกษาในระดับชั้นปี 1 ถึงปีสุดท้ายของแต่ละคณะของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในปีการศึกษา 2558 จำนวน 759 คน ผู้วิจัยกำหนดวิธีการเลือกตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นหลายชั้นตอน (multi-stage stratified random sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามสำหรับนิสิตนักศึกษา ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถาบันการศึกษา ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม จำนวนครั้งที่เข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา ในหนึ่งภาคเรียน เพศของอาจารย์ที่ปรึกษา อายุของอาจารย์ที่ปรึกษา และสาเหตุของการพบปะระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา โดยแบบสอบถามในส่วนนี้เป็นแบบเติมคำตอบและแบบตรวจสอบรายการ (checklist) ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษา เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (rating scale) จำนวน 33 ข้อ วัด 2 ตัวแปร ได้แก่ 1) คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา มีจำนวน 13 ข้อ 2) การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา มีจำนวน 20 ข้อ และตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (rating scale) จำนวน 22 ข้อ วัด 2 ตัวแปร ได้แก่ 1) แรงจูงใจในการเรียน มีจำนวน 10 ข้อ 2) ความสำเร็จในการเรียน มีจำนวน 12 ข้อ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือพิจารณาจากค่าความตรงเชิงเนื้อหา ความตรงเชิงโครงสร้าง และค่าความเที่ยง พบว่า แบบวัดที่พัฒนาขึ้นมีความตรงเชิงเนื้อหาซึ่งพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับคุณลักษณะที่มุ่งวัด (IOC) มีค่าตั้งแต่ 0.570 - 1.000 ส่วนการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยโปรแกรมลิสเรล พบว่า โมเดลการวัดของคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียน และความสำเร็จในการเรียนที่พัฒนาขึ้นจากแนวคิดและทฤษฎีสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และการตรวจสอบความเที่ยง พบว่า มีค่าความเที่ยงของแบบสอบถามแต่ละมาตรวัดมีค่าตั้งแต่ 0.824 ถึง 0.956 โดยตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา องค์ประกอบมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.914 และ 0.938 การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษา องค์ประกอบมีค่าความเที่ยงตั้งแต่ 0.867 ถึง 0.945 แรงจูงใจในการเรียน องค์ประกอบมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.780 และ 0.824 และความสำเร็จในการเรียน องค์ประกอบมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.836 และ 0.862 ซึ่งให้เห็นว่าแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นทั้งหมดมีคุณภาพและมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลได้จริง

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ สถิติเชิงบรรยาย เพื่ออธิบายข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) สัมประสิทธิ์การกระจาย (coefficient of variation) ค่าความเบ้ (skewness) และค่าความโด่ง (kurtosis) และการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่านที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ด้วยการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง (SEM) และการวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL)

ข้อมูลพื้นฐานของตัวอย่างวิจัย พบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงกำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 มากที่สุดและศึกษาชั้นปีที่ 4 น้อยที่สุด นิสิตนักศึกษาศึกษาศาสตรบัณฑิตศึกษาศาสตร์สุขภาพ และรองลงมาเรียนศาสตรการศึกษาศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและเรียนศาสตรการศึกษาศึกษา

สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ นิสิตนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 3.01-3.50 มากที่สุด และมีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 น้อยที่สุด

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปแยกได้เป็น 3 ตอน ตามวัตถุประสงค์การวิจัยประกอบด้วย ดังนี้

1. ระดับของตัวแปรวิจัยและผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรระดับการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตนักศึกษาจำแนกตามภูมิภาค

1.1 ระดับการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตนักศึกษา

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตนักศึกษาโดยรวม พบว่า ค่าเฉลี่ยของตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงที่สุดอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก และตัวแปรความสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจายของตัวแปรพบว่า ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด รองลงมา คือ ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาและตัวแปรความสำเร็จในการเรียนมีสัมประสิทธิ์การกระจายน้อยที่สุด

1.2 ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรระดับการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตนักศึกษาจำแนกตามภูมิภาค ประกอบด้วยเพศ ระดับชั้นปี สาขาวิชาเรียน และสังกัดของมหาวิทยาลัยของนิสิตนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา แรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนในภาพรวม พบว่านิสิตเพศชายและเพศหญิงมีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ในกำกับเอกชนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาและมีความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของโมเดลที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พิจารณาจากค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ได้แก่ ค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 28.04 องศาอิสระเท่ากับ 21 ความน่าจะเป็นเท่ากับ 0.139 มีความน่าจะเป็นมากกว่า .05 แสดงว่า โมเดลที่พัฒนาขึ้นตามทฤษฎีมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และสอดคล้องกับค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ 0.993 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.981 ค่าดัชนีรากที่สองเฉลี่ยของเศษ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.007 รวมทั้งค่าดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษเหลือมาตรฐาน (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.021 นอกจากนี้ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) อธิบายความแปรปรวนตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) ได้ร้อยละ 74.5 ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) ได้ร้อยละ 18.8 และตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CHARAC) การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) และแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) ได้ร้อยละ 96.4

ตัวแปรที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา คือ ตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC) มีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.863 นอกจากนี้ยังพบว่าตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา (CARAC) มีอิทธิพลทางตรงต่อแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) และความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาอิทธิพลทางอ้อมพบว่าตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อตัวแปรความสำเร็จในการเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนด้วยสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.136 ซึ่งเป็นขนาดอิทธิพลที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) มีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน (MOTIVE) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.559 และตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา (SFI) มีอิทธิพลทางตรงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อตัวแปรความสำเร็จในการเรียน (SUCCESS) เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางอ้อมพบว่า ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีอิทธิพลทางอ้อมต่อตัวแปรความสำเร็จในการเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน ด้วยสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.519 ซึ่งเป็นสัมประสิทธิ์อิทธิพลที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่าตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนมีอิทธิพลทางตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อตัวแปรความสำเร็จในการเรียน โดยมีสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.928

สรุปได้ว่า การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาได้รับอิทธิพลทางบวกจากการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา แสดงให้เห็นว่าคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นสาเหตุทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา หากนิสิตนักศึกษารับรู้ถึงคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีคุณลักษณะเมตตา เข้าใจความรู้สึกของนิสิตนักศึกษา ก็จะทำให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาสูงขึ้น ในทางกลับกันหากนิสิตนักศึกษารับรู้ถึงคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีท่าทีเข้มงวด ก็จะทำให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาน้อยลง นอกจากนี้ยังพบว่าการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีอิทธิพลทางบวกต่อแรงจูงใจในการเรียน และตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนมีอิทธิพลทางบวกต่อตัวแปรความสำเร็จในการเรียน แสดงว่าถ้านิสิตนักศึกษามีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาก็จะทำให้ให้นิสิตนักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น และเมื่อนิสิตนักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้นก็จะทำให้มีความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้นเช่นเดียวกัน

3. การวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี

การวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษามีอิทธิพลทางตรงต่อแรงจูงใจในการเรียน และตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จ

ในการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนมีบทบาทการส่งผ่านแบบสมบูรณ์ (full mediation) นอกจากนี้ยังพบว่าตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษามีอิทธิพลทางตรงต่อแรงจูงใจในการเรียนและความสำเร็จในการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่แรงจูงใจในการเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนไม่มีบทบาทการส่งผ่านจากตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความสำเร็จในการเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยที่นำเสนอข้างต้นชี้ให้เห็นว่าโมเดลที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แต่ยังมีประเด็นประเด็นที่น่าสนใจ โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นใหญ่ ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 ระดับของตัวแปรและผลการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน

การอภิปรายผลการวิจัยในประเด็นนี้ มีประเด็นที่น่าสนใจแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. เมื่อพิจารณาระดับของตัวแปรวิจัย พบว่า ตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษามีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด แสดงว่าอาจารย์ที่ปรึกษามีการแสดงออกพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น ให้ความเมตตา เข้าใจความรู้สึก กระตือรือร้นพร้อมที่จะให้คำปรึกษา ที่ทำให้นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่รับรู้ถึงคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาได้ในเชิงบวก โดยทั้งนี้จากผลการวิจัย พบว่านิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีการรับรู้คุณลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาในเชิงบวกสูงสุด เนื่องจากนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เป็นปีที่ใกล้จบการศึกษา มีการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอคำแนะนำชี้แนะในด้านต่าง ๆ ทั้งการเรียน การศึกษาต่อในระดับสูง จึงทำให้มีความใกล้ชิด สนับสนุนกับอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่านิสิตชั้นปีอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประนอม พรหมแดง, สมฤทัย เพชรประยูร และวราภรณ์ สร้อยเงิน (2558) ที่พบว่า คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาตามการรับรู้ของนิสิตนักศึกษาอยู่ในระดับค่อนข้างมาก อันเนื่องมาจากอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ดูแลให้คำปรึกษากับนิสิตนักศึกษา เป็นบุคคลที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับนิสิตนักศึกษา ให้คำปรึกษาและให้ความช่วยเหลือหรือแนะนำนิสิตนักศึกษาในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เมื่อนิสิตนักศึกษามีปัญหาเร่งด่วนสามารถติดต่ออาจารย์ที่ปรึกษาได้ตลอดเวลา

(มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2556) จึงทำให้นิสิตนักศึกษารับรู้ถึงการแสดงออกคุณลักษณะเหล่านั้นได้มาก ส่วนตัวแปรความสำเร็จในการเรียนมีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบของความสำเร็จในการเรียน พบว่า การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมและความสุขในการเรียนอยู่ในระดับมาก แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนในอุดมศึกษา นิสิตนักศึกษามีโอกาสได้เลือกรายวิชาเรียนที่เรียนตามความถนัดและความสนใจของตนเอง ทำให้มีค่าเฉลี่ยความสุขในการเรียนในระดับมากและกลุ่มตัวอย่างเรียนในศาสตร์การศึกษาที่แตกต่างกัน ระดับความยากง่ายของรายวิชาไม่เท่ากัน รวมทั้งความสามารถและความถนัดเฉพาะบุคคลแตกต่างกัน จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษามีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง เมื่อเทียบกับองค์ประกอบอื่น สอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งฤดี กล้าหาญ (2557) ที่พบว่า ความสามารถของบุคคล ความมีวินัยในตนเอง แรงจูงใจในการเรียน รวมทั้งความเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษา ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาแต่ละคนไม่เท่ากัน อีกทั้งผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์พยากรณ์ (R^2) ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเท่ากับ 0.011 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอธิบายความแปรปรวนของความสำเร็จในการเรียนได้ร้อยละ 1.1 ซึ่งเป็นค่าที่ต่ำมาก ที่เป็นเช่นนี้อาจเกิดจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษาวัดมาจากหลายด้าน หลายวิชา ซึ่งแต่ละบุคคลมีความถนัดในแต่ละวิชาแตกต่างกัน จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความแตกต่างกันตามความสามารถของตัวนิสิตนักศึกษา เป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของ Bloom (1976 อ้างถึงใน หลงษ์ เลิศอนันตกร, 2554) ที่ชี้ให้เห็นว่า ความถนัด ความรู้เดิมของผู้เรียน ความสามารถของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีพื้นฐานในการเรียนและเรียนรู้ต่างกัน นอกจากนี้ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบ พบว่า แรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมากแต่แรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะแรงผลักดันจากบุคคลรอบข้างและสภาพแวดล้อมมีอิทธิพลไม่มากพอที่ช่วยกระตุ้นให้นิสิตนักศึกษามีความพยายามเพื่อความสำเร็จในการเรียนเท่ากับแรงผลักดันภายในตัวของนิสิตนักศึกษาเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Rehman and Haider (2013) ที่พบว่าแรงจูงใจในการเรียน โดยเฉพาะแรงจูงใจภายในมีความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจภายนอกที่จะมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียน

2. การวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรในโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน จำแนกตามภูมิภาคของนิสิตนักศึกษา ดังนี้

2.1 การวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีเพศและสังกัดของมหาวิทยาลัยแตกต่างกัน จะมีระดับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาในภาพรวมไม่แตกต่างกัน แต่นิสิตนักศึกษาที่อยู่ในระดับชั้นปีแตกต่างกัน ศาสตร์การศึกษาแตกต่างกัน มีระดับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาโดยรวมแตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนิสิตชั้นปีที่สูงจะเข้าหาอาจารย์ที่ปรึกษาและมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษาเนื่องจากไม่เข้าใจในบทเรียนและจะเข้าหาอาจารย์ที่ปรึกษาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการขอจบการศึกษาหรือในด้านการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งการทำงาน การฝึกงาน และการได้รับคำปรึกษาในด้านจิตใจเมื่อรู้สึกมีปัญหาหรือต้องการกำลังใจ การกลับมาหาอาจารย์ที่ปรึกษาจะสามารถสร้างกำลังใจที่ดีให้ต่อนิสิตนักศึกษา โดยนิสิตนักศึกษาชั้นปีสูงจะต้องการความใส่ใจและเห็นถึงความสำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่านิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ต่ำกว่า โดยเฉพาะนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ยังไม่มีความเครียดในเรื่องการเรียนและส่วนตัวมากนัก โดยเนื้อหาการเรียนในชั้นปี 1 เน้นเนื้อหาที่ต่อยอดจากมัธยมปลาย จึงทำให้ไม่มีการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำปรึกษาในด้านการเรียนและส่วนตัว สอดคล้องกับงานวิจัย Cotten and Wilson (2006) ที่พบว่า นิสิตชั้นปีที่สูงมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่านิสิตชั้นปีที่ต่ำกว่า และนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์สุขภาพและศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาสูงกว่านิสิตนักศึกษาศาสตร์การศึกษาศังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ เนื่องจากเนื้อหาที่เรียนเป็นเนื้อหาเฉพาะทางที่ยาก มีการปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาทางด้านวิเคราะห์ผลการทดลอง (LAB) และปรึกษาโครงการวิจัย จึงเข้าหาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำปรึกษา คำชี้แนะมากกว่านิสิตนักศึกษาศึกษาศาสตร์การศึกษาศังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Kim and Sax (2011) และ MacDonald (2014) ที่พบว่านิสิตนักศึกษาศาสตร์การศึกษาศาสตร์สุขภาพและศาสตร์การศึกษาศาสตร์เทคโนโลยีต้องทำโปรเจกต์ในการจบการศึกษาจึงเข้าหาและมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่านิสิตสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ นอกจากนี้ยังพบว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีการได้รับคำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัวสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาล ที่เป็นเช่นนี้อาจเพราะนิสิตที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนต้องการพัฒนาศักยภาพด้านวิชาการของตนเองให้สูง เพื่อนำไปต่อยอดต่อองค์ความรู้หรือพัฒนา

ศักยภาพทางด้านอื่น ๆ จึงเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาและให้อาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำการเรียนและส่วนตัว สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศนีย์ ชาติไทย (2555) ที่พบว่า นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงเพื่อพัฒนาตัวเองและต้องการในการหาอาชีพที่ดีในอนาคต

2.2 การวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรความสำเร็จในการเรียน

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตที่มีเพศต่างกัน ระดับชั้นปีต่างกัน ศาสตร์การศึกษาต่างกัน และสังกัดของมหาวิทยาลัยต่างกัน มีระดับความสำเร็จในการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นิสิตนักศึกษาเพศหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตนักศึกษาเพศชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนิสิตเพศหญิงมีความสนใจใคร่รู้ในเรื่องการเรียนและเรื่องต่าง ๆ มีทัศนคติต่อการเรียน มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายรวมทั้งปรับตัวทางการเรียนได้มากกว่านิสิตเพศชาย สอดคล้องกับงานวิจัยของหุฤษฎ์ เลิศอนันตกร (2554) ที่พบว่า นิสิตนักศึกษาเพศหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตนักศึกษาเพศชาย และงานวิจัยของนันทิชา บุญละเอียด (2551) ที่พบว่า นิสิตนักศึกษาเพศแตกต่างกันมีการปรับตัวทางด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนิสิตนักศึกษาเพศหญิงมีการปรับตัวทางด้านการเรียนสูงกว่านิสิตนักศึกษาเพศชาย และนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง ปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และความสุขในการเรียนไม่แตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนิสิตนักศึกษาในแต่ละชั้นปีมีวินัยในการเรียน มีความมุ่งมั่นและพยายามทางด้านการเรียน มีความใส่ใจและเรียนรู้ที่การพัฒนาศักยภาพของตนเองให้ดีขึ้น ตลอดจนเลือกเรียนวิชาตามความถนัดและตามความสนใจของตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของวิลาวัลย์ กองสะดี (2552) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่อยู่ในชั้นปีต่างกัน พบว่า นักศึกษาที่อยู่ในชั้นปีต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกัน และนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มีความสุขในการเรียนไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตนักศึกษาในแต่ละศาสตร์การศึกษาได้เลือกเรียนในศาสตร์การศึกษาที่ตนถนัด รวมทั้งได้เลือกเรียนรายวิชาตามความสนใจและได้แสดงความรู้ความสามารถ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านการทำกิจกรรมกลุ่ม ทำให้นิสิตแต่ละศาสตร์การศึกษามีความสุขในการเรียนไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของวริศตรา อัครศิริโรจน์ (2555) ที่พบว่านักศึกษาศาสตร์การศึกษาสังคมและมนุษยศาสตร์และศาสตร์การศึกษาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีมีความสุขเฉลี่ยในการเรียนสูงกว่าสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ นอกจากนี้นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิต

นักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลมีพื้นฐานด้านการเรียนที่ดีมาตั้งแต่ก่อนเข้าระดับมหาวิทยาลัย ทำให้เมื่อศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมีพื้นฐานในการต่อยอดองค์ความรู้ในด้านต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วและนำความรู้ที่นำมาประยุกต์ใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของเปรมพร มั่นเสมอ (2545) ที่พบว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีการปรับตัวด้านการเรียนได้ดีกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลเนื่องจากนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลมีความคาดหวังกับการเรียนในระดับที่สูง ทำให้ได้รับแรงกดดันจากตนเองรวมถึงความกดดันบุคคลรอบข้างมากกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนจึงเกิดความกังวลและความเครียดมากกว่า

2.3 การวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียน

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตที่มีเพศต่างกันและศาสตร์การศึกษาต่างกันมีระดับแรงจูงใจในการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นปีและสังกัดของมหาวิทยาลัยต่างกัน มีระดับแรงจูงใจในการเรียนโดยรวมแตกต่างกัน อาจเป็นเพราะนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่สูงขึ้นมีความต้องการในการเรียนรู้ที่สูงขึ้นที่สามารถนำไปต่อยอดองค์ความรู้หรือพัฒนาศักยภาพทางด้านอื่น ๆ ตลอดจนนำไปใช้ในการทำงานได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Peng (2013) ที่พบว่า นิสิตนักศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้นจะตั้งใจเรียน และมีแรงจูงใจในการเรียนมากกว่านิสิตชั้นปีที่ต่ำกว่า และนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาล ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีความพยายามความอดทนต่อการเรียนเป็นอย่างสูงจึงจะสำเร็จการศึกษา และในองค์ประกอบด้านแรงจูงใจภายนอกพบว่า นิสิตนักศึกษาศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนมีแรงจูงใจภายนอกสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนได้รับความคาดหวังจากบุคคลรอบข้างในการกระตุ้นให้เกิดความมานะพยายาม ความมุ่งมั่นและความตั้งใจ ทำให้เกิดความกระตือรือร้น เกิดแรงจูงใจในการเรียนซึ่งจะส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของทัศนีย์ ชาติไทย (2555) และ Peng (2013) ที่พบว่าในการเรียนให้จบของนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนต้องใช้ความพยายาม ความอดทน เป็นอย่างสูงเพื่อให้ได้ความรู้ ประสบการณ์ และอาชีพการงานที่มั่นคงในอนาคต

2.4 การวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตที่มีเพศต่างกันมีระดับการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาในระดับชั้นปี ศาสตร์การศึกษา และสังกัดของมหาวิทยาลัยต่างกัน มีระดับการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาโดยรวมแตกต่างกัน อาจเป็นเพราะนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เป็นปีที่กำลังจะสำเร็จการศึกษา ต้องเข้าหาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำในด้านการทำงานและด้านอื่น ๆ และนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นปีที่เข้ามาศึกษาใหม่ทำให้ได้พบเจออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำ ด้านการปรับตัวในสถานบันการศึกษาและการได้รับโอกาสต่าง ๆ ที่ดีในขณะที่อยู่ในสถานศึกษา ทำให้รับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่าชั้นปีที่ 2 และ 3 สอดคล้องกับกองพัฒนานักศึกษาสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี (2551) ที่พบว่าอาจารย์ที่ปรึกษาผู้ดูแลนิสิตนักศึกษาในด้านการเรียน ส่วนตัว สังคม และการปรับตัวในการดำรงชีวิตโดยเฉพาะนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เปลี่ยนสถานที่จากโรงเรียนสู่มหาวิทยาลัย ทำให้เกิดความรู้สึกกลัว แต่การที่มีอาจารย์ที่ปรึกษาทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ สามารถใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข และ นิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลมีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชนที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะจำนวนนิสิตนักศึกษาต่ออาจารย์ที่ปรึกษาของมหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลมีจำนวนน้อยกว่ามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชน ทำให้มีความสนิทสนม ความใกล้ชิดรวมทั้งมีเวลาในการให้คำปรึกษามากกว่า สอดคล้องกับการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพที่พบว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลมีการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับเอกชน เนื่องจากมีความใกล้ชิด ความสนิทสนม และนิสิตนักศึกษาที่ศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับรัฐบาลอีกทั้งยังเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาอย่างสม่ำเสมอ

**ประเด็นที่ 2 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์
ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีแรงจูงใจในการเรียน
เป็นตัวแปรส่งผ่าน**

การอภิปรายผลการวิจัยในประเด็นนี้ มีประเด็นที่น่าสนใจแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

จากผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาได้รับอิทธิพลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจากตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งวัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ คือ คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษาและคุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา แสดงว่า คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นสาเหตุให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาในทิศทางมากขึ้นหรือน้อยลง หากนิสิตนักศึกษารับรู้ถึงคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ทำให้อยากเข้าพบขอคำปรึกษาจะทำให้นิสิตนักศึกษามีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษามากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Wang, BrckaLorenz and Chiang (2015) และ Balaji and Chakrabarti (2010) พบว่า การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มากขึ้นหรือน้อยลงนั้นขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา เช่น ลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกนิสิตนักศึกษา หรือมีบุคลิกภาพที่เข้ากับคนง่าย ช่างพูดเป็นมิตร ทำให้มีปฏิสัมพันธ์เพิ่มระหว่างกันมากขึ้น ในทางกลับกันหากอาจารย์ที่ปรึกษาที่ปรึกษามีท่าทางหรือบุคลิกภาพที่เข้มงวดก็จะทำให้นิสิตไม่กล้าที่เข้าไปพบปะทำให้มีปฏิสัมพันธ์น้อย รวมทั้งถ้าอาจารย์มีข้อเสนอแนะหรือข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในห้องเรียนจะทำให้นิสิตนักศึกษากล้าไปเข้าพบอาจารย์นอกชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น (Lampert, 1993) และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พหุคูณ (R^2) ของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีค่าเท่ากับ 0.745 แสดงว่า ตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาอธิบายความแปรปรวนตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาได้ร้อยละ 74.5 ซึ่งเห็นว่าอาจจะมีตัวแปรอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา เช่น คุณลักษณะภายในตนเอง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน เป็นต้น

นอกจากนี้ตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษามีอิทธิพลทางบวกต่อแรงจูงใจในการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนิสิตนักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา อาจจะขึ้นอยู่กับลักษณะของตัวบุคคลเป็นส่วนใหญ่ที่ทำให้

ให้มีแรงขับเคลื่อนในการเรียน ตั้งใจเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Rugutt and Chemosit (2009) ที่พบว่า ลักษณะของตัวบุคคลทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนและงานวิจัย Urdan and Schoenfelder (2006) พบว่า เมื่อนิสิตนักศึกษาได้มีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ที่ปรึกษามากขึ้นจะทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้นตามไปด้วย และตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากความสำเร็จของนิสิตนักศึกษาเกิดจากความสามารถของตัวบุคคลที่ได้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ แต่การรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นสิ่งที่เสริมเข้ามาที่ทำให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จมากขึ้น ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Museus and Ravello (2010) ที่พบว่าคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งการดูแลเอาใจใส่ ให้คำปรึกษา เป็นคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาที่ช่วยให้นิสิตนักศึกษาเรียนอย่างมีความสุขและประสบความสำเร็จมากขึ้น

2. ผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีอิทธิพลทางบวกต่อตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนวัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ คือ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความใกล้ชิด ความคุ้นเคย ความไว้วางใจระหว่างนิสิตนักศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาจะทำให้นิสิตนักศึกษากล้าที่จะถามในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน ทั้งเรื่องวิชาเรียนหรือเรื่องส่วนตัวที่ทำให้นิสิตนักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้นโดยเฉพาะแรงจูงใจภายใน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Komarraju, Musulkin and Bhattacharya (2010) ที่ศึกษาความสัมพันธ์และบทบาทของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาในด้านการเรียน โดยเฉพาะแรงจูงใจภายในมีความสำคัญและความสัมพันธ์เชิงบวกกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อการสร้างแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตนักศึกษา (Trolan et al., 2015) และงานวิจัยของ Jaasma and Koper (1999) ที่พบว่า หากนิสิตนักศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาปฏิบัติสัมพันธ์กันนอกชั้นเรียนจะทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พหุคูณ (R^2) ของแรงจูงใจในการเรียนมีค่าเท่ากับ 0.188 หมายถึง ตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาร่วมกันอธิบายความแปรปรวนตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนได้ร้อยละ 18.8 เท่านั้น ส่วนที่ขาดหายไปอีกร้อยละ 81.2 นั้นมีความเป็นไปได้ว่าอาจจะมีตัวแปรอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อ

แรงจูงใจในการเรียน เช่น คุณลักษณะภายในตนเอง ความพยายามของตนเอง และการสนับสนุนของสถานศึกษา เป็นต้น

ตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มีอิทธิพลทางบวกต่อตัวแปรความสำเร็จในการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ตามการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการเรียนโดยส่งผ่านแรงจูงใจในการเรียน ผลการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่านิสิตนักศึกษาที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา มีการได้รับการให้คำปรึกษาในด้านการเรียนและส่วนตัว และการให้คำปรึกษาด้านจิตใจจะทำให้นิสิตมีความสำเร็จในการเรียน แต่การที่นิสิตนักศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีแรงจูงใจในการเรียน หรือปัจจัยอื่น ๆ ก็ไม่ได้ส่งผลให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียน หรือหากมีก็จะมีความสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัย Cardoso et al. (2011) ที่พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มีอิทธิพลทางตรงและทางบวกค่อนข้างต่ำต่อความสำเร็จในการเรียน และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาที่เหมาะสมต่อสภาพแวดล้อมจะทำให้ผลการเรียนมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น และหากเรียนบนฐานแห่งความรัก บทเรียนที่สนุก การส่งเสริมความสนใจจะทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

ตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนมีอิทธิพลทางบวกต่อตัวแปรความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่านิสิตนักศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเรียนทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกจะส่งผลให้มีความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเมื่อนิสิตนักศึกษาที่มีแรงจูงใจแล้ว จะทำให้เกิดความพยายาม ความอดทนต่อการเรียน เกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาเรียน และเมื่อนิสิตนักศึกษาได้รับคำชม รางวัล หรือการเสริมแรงจากปัจจัยภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้องแล้ว ก็มีส่วนช่วยให้นิสิตนักศึกษาสนใจและตั้งใจเรียน ทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัย นฤมล อึ้งเจริญ (2552) Omar, Jain and Noordin (2013) และ Amrai et al. (2011) ที่พบว่า แรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จในการเรียน และในงานวิจัยของ Singh (2011) พบว่า นิสิตนักศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูงจะมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ความสุขในการเรียนสูง และมีอัตราการออกกลางคันลดลง

ประเด็นที่ 3 ผลการวิเคราะห์ลักษณะการส่งผ่านของตัวแปรแรงจูงใจในการเรียนในโมเดล เชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนมีบทบาทการส่งผ่านแบบสมบูรณ์จากตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาไปยังตัวแปรความสำเร็จในการเรียน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาจะก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนซึ่งถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นการที่นิสิตนักศึกษาจะประสบความสำเร็จในการเรียนได้ต้องเกิดมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาและแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากถ้านิสิตนักศึกษามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาจะทำให้นิสิตนักศึกษาสามารถแก้ปัญหาหรืออุปสรรคในการเรียนวางแผนแนวทางการเรียน ตลอดจนได้รับการเสริมกำลังใจทำให้นิสิตนักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนที่มาจากแรงขับภายในตนเองหรือแรงกระตุ้นจากบุคคลรอบข้างก็จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Trolan et al. (2015) ที่พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจทางการเรียนและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษายังเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการเรียนของนิสิตนักศึกษา (Pascarella and Tarenzini, 1991) อีกทั้งแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จในการเรียน (Omar, Jain and Noordin, 2013) และยังมีงานวิจัยที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนในบทบาทของการเป็นตัวแปรส่งผ่าน (Nugent, 2009)

แรงจูงใจในการเรียนไม่มีบทบาทการส่งผ่านจากตัวแปรการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความสำเร็จในการเรียน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะแรงจูงใจในการเรียนจะมากขึ้นหรือน้อยลงนั้นขึ้นอยู่กับคุณลักษณะส่วนบุคคลของนิสิตนักศึกษามากกว่าขึ้นอยู่กับอาจารย์ที่ปรึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ Rugutt and Chemosit (2009) ที่พบว่า ลักษณะของตัวบุคคลของนิสิตนักศึกษา เช่น ความมีวินัย ความตั้งใจเรียน ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น และความสำเร็จของนิสิตนักศึกษาเกิดจากความสามารถของตัวบุคคลที่ได้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ แต่อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นเพียงบุคคลหนึ่งที่มีส่วนช่วยทำให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Museus and Ravello (2010) ที่พบว่าคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งการดูแลเอาใจใส่ ให้คำปรึกษา ให้ความเมตตา ช่วยให้นิสิตนักศึกษาเรียนอย่างมีความสุขและประสบ

ความสำเร็จมากขึ้น ข้อค้นพบดังกล่าวสะท้อนได้ว่า การที่จะพัฒนาให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จในระดับที่สูงขึ้นได้นั้น การส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาหรือการมีแรงจูงใจในการเรียนเพียงอย่างเดียวไม่ได้ช่วยให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้นได้ แต่การส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาและการมีแรงจูงใจในการเรียนจำเป็นต้องมีควบคู่กันไป จึงจะนำไปสู่การประสบความสำเร็จในระดับที่สูงขึ้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาจำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษารับรู้ถึงคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาในเชิงบวกเสียก่อน จึงนำไปสู่การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มากขึ้น และยังมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนที่มากขึ้น จะส่งผลให้นิสิตนักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนที่สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง โมเดลเชิงสาเหตุและผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่มีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวแปรส่งผ่าน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์เพื่อพัฒนาการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา รวมทั้งข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา คือ คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนั้นอาจารย์ที่ปรึกษาควรปรับพฤติกรรมแสดงออกบางประการที่ทำให้นิสิตนักศึกษาไม่กล้าเข้าไปขอคำปรึกษา แนะนำ เพื่อให้ให้นิสิตนักศึกษามีการรับรู้ถึงคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาในเชิงบวก นอกจากนี้ผู้บริหารหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดอบรมบุคลิกภาพแก่อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะของของอาจารย์ที่ปรึกษาในเชิงบวกทำให้นิสิตนักศึกษารับรู้คุณลักษณะดังกล่าวมากยิ่งขึ้น
2. ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าแรงจูงใจในการเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการเรียน และทำหน้าที่เป็นตัวแปรส่งผ่านจากตัวแปรการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาไปยังความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นหากสถาบันการศึกษาต้องการพัฒนาหรือส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษามีความสำเร็จในการเรียนในระดับสูงควรพัฒนาทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาและ

แรงจูงใจในการเรียนควบคู่กันไป และต้องคำนึงถึงการรับรู้คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาบางประการ เพื่อไม่ให้นิสิตนักศึกษาเกิดความรู้สึกที่ไม่อยากเข้ารับขอคำปรึกษา

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา และผลของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา ในรูปแบบของการศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (causal relationships model) ซึ่งในการวิจัยพบว่ามีเส้นอิทธิพลของระหว่างตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากับแรงจูงใจในการเรียนและเส้นอิทธิพลของระหว่างตัวแปรคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษากับความสำเร็จในการเรียนไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปอาจจะศึกษาในเชิงคุณภาพ เพื่อนำข้อมูลเชิงคุณภาพมาอธิบายหรือสนับสนุนเชิงปริมาณให้ชัดเจนขึ้น

2. การทำวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลในกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาระดับชั้นปีและศาสตร์วิชาการศึกษาที่แตกต่างกัน เนื่องจากผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า นิสิตนักศึกษาระดับชั้นและศาสตร์วิชาการศึกษา มีระดับพฤติกรรมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาที่แตกต่างกัน ซึ่งจะทำให้ได้ข้อค้นพบและสารสนเทศที่ละเอียดและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น จะสามารถนำข้อค้นพบที่ได้ไปใช้ในการพัฒนานิสิตนักศึกษาให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษาในระดับต่อไป

รายการอ้างอิง

- Amrai, K., Motlagh, S. E., Zalani, H. A., & Parhon, H. (2011). The relationship between academic motivation and academic achievement students. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 15, 399-402.
- Anaya, G., & Cole, D. G. (2001). Latina/o student achievement: Exploring the influence of student-faculty interactions on college grades. *Journal of college student development*, 42(1), 3-14.
- Andrews, F. M., & Withey, S. B. (2012). *Social indicators of well-being: Americans' perceptions of life quality*.
- Balaji, M. S., & Chakrabarti, D. (2010). Student interactions in online discussion forum: Empirical research from 'media richness theory' perspective. *Journal of Interactive Online Learning*, 9(1), 1-22.
- Bloom, J. L., Cuevas, A. E. P., Hall, J. W., & Evans, C. V. (2007). Graduate Students' Perceptions of Outstanding Graduate Advisor Characteristics. *NACADA Journal*, 27(2), 28-35.
- Campbell, S. M., & Nutt, C. L. (2008). Academic advising in the new global century: Supporting student engagement and learning outcomes achievement. *Peer Review*, 10(1), 4-7.
- Cardoso, A. P., Ferreira, M., Abrantes, J. L., Seabra, C., & Costa, C. (2011). Personal and pedagogical interaction factors as determinants of academic achievement. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 29, 1596-1605.
- College, F. H. D. S. (2010). Characteristics of academic advisors. Retrieved 25 March, 2016, from <https://www.daltonstate.edu/skins/userfiles/files/full-time-faculty-handbook.pdf>
- Cotten, S. R., & Wilson, B. (2006). Student-faculty interactions: Dynamics and determinants. *Higher Education*, 51(4), 487-519.
- Cox, B. E., & Orehovec, E. (2007). Faculty-student interaction outside the classroom: A typology from a residential college. *The Review of Higher Education*, 30(4), 343-362.

- Endo, J. J., & Harpel, R. L. (1982). The effect of student-faculty interaction on students' educational outcomes. *Research in Higher Education, 6*(2), 115-138.
- Faranda, W. T. (2015). The Effects of Instructor Service Performance, Immediacy, and Trust on Student-Faculty Out-of-Class Communication. *Marketing Education Review, 25*(2), 83-97.
- Haider, A. H., Scott, V. K., Rehman, K. A., Velopulos, C., Bentley, J. M., Cornwell III, E. E., & Al-Refaie, W. (2013). Racial disparities in surgical care and outcomes in the United States: a comprehensive review of patient, provider, and systemic factors. *Journal of the American College of Surgeons,, 216*(3), 482-492.
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., & Anderson, R. E. (2010). *Multivariate Data Analysis* (7th ed.). New Jersey: Prentice-Hall.
- Hernandez, J. C. (2000). Understanding the retention of Latino college students. *Journal of College Student Development, 41*(6), 575-588.
- Hu, S., & Kuh, G. D. (2001). The effects of student-faculty interaction in the 1990s. *The Review of Higher Education, 24*(3), 309-332.
- Jaasma, M. A., & Koper, R. J. (1999). The relationship of student-faculty out-of-class communication to instructor immediacy and trust and to student motivation. *Communication Education, 48*(1), 41-47.
- Kim, Y. K. (2010). Racially different patterns of student-faculty interaction in college: A focus on levels, effects, and causal directions. *Journal of the Professoriate, 3*(2), 161-189.
- Kim, Y. K., & Lundberg, C. A. (2015). A structural model of the relationship between student-faculty interaction and cognitive skills development among college students. *Research in Higher Education, 57*(3), 1-22.
- Kim, Y. K., & Sax, L. J. (2009). Student-faculty interaction in research universities: Differences by student gender, race, social class, and first-generation status. *Research in Higher Education, 50*(5), 437-459.
- Kim, Y. K., & Sax, L. J. (2011). Are the effects of student-faculty interaction dependent on academic major? An examination using multilevel modeling. *Research in Higher Education, 52*(6), 589-615.

- Kim, Y. K., & Sax, L. J. (2014). The Effects of Student–Faculty Interaction on Academic Self-Concept: Does Academic Major Matter? . *Research in Higher Education*, 55(8), 780-809.
- Komaraju, M., Musulkin, S., & Bhattacharya, G. (2010). Role of Student–Faculty Interactions in Developing College Students' Academic Self-Concept, Motivation, and Achievement. *Journal of College Student Development*, 51(3), 332-342.
- Kuh, G. D., Kinzie, J., Schuh, J. H., & Whitt, E. J. (2011). Fostering student success in hard times. *The Magazine of Higher Learning*, 43(4), 13-19.
- Lampert, M. A. (1993). Student-faculty interaction and the effect on college student outcomes: A review of the literature. *Adolescence*, 28(112), 991-990.
- Lau, L. K. (2003). Institutional factors affecting student retention. *Education*, 124(1), 126-136.
- Lawthong, N. (2011). Pedagogies for citizenship education in Thailand: The gap between government policy and implementation. *In Citizenship Pedagogies in Asia and the Pacific* 28, 203-220.
- Lepper, M. R., Corpus, J. H., & Iyengar, S. S. (2005). Intrinsic and extrinsic motivational orientations in the classroom: Age differences and academic correlates. *Journal of Educational Psychology*, 97(2), 184-196.
- Lundberg, C. A., & Schreiner, L. A. (2004). Quality and frequency of faculty-student interaction as predictors of learning: An analysis by student race/ethnicity. *Journal of College Student Development*, 45(5), 549-565.
- MacDonald, M. C. (2014). *The Impact of Student Faculty Interaction and Intergroup Contact on Cognitive and Sociocultural Gains in College Seniors as Measured by the College Student Experiences Questionnaire*. (Doctoral dissertation), Virginia Polytechnic Institute and State University.
- Micari, M., & Pazos, P. (2012). Connecting to the professor: Impact of the student–faculty relationship in a highly challenging course. *College Teaching*, 60(2), 41-47.

- Museus, S. D., & Ravello, J. N. (2010). Characteristics of academic advising that contribute to racial and ethnic minority student success at predominantly White institutions. *NACADA journal*, 30(1), 47-58.
- Nugent, T. T. (2009). *The impact of teacher-student interaction on student motivation and achievement*. (Doctoral dissertation), University of Central Florida Orlando, Florida.
- O'Rourke, J., & Cooper, M. (2010). Lucky to Be Happy: A Study of Happiness in Australian Primary Students. *Australian journal of educational & developmental psychology*, 10, 94-107.
- Omar, S., Jain, J., & Noordin, F. (2013). Motivation in Learning and Happiness among the Low Science Achievers of a Polytechnic Institution: An Exploratory Study. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 90, 702-711.
- Pascarella, E. T., & Terenzini, P. T. (1980). Predicting freshman persistence and voluntary dropout decisions from a theoretical model. *The Journal of Higher Education*, 5(1), 60-75.
- Peng Liting. (2013). *Factors Affecting the Students' Motivation In Study Chinese Of The Siam University*. (Master dissertation), Siam University.
- Phelan, R. J. J. (1998). *The relationship between student and teacher perceptions of the organization climate of their school* (Doctoral dissertation), Fordham University.
- Piers, E. V., & Herzberg, D. S. (2002). *Piers-Harris children's self-concept scale: Manual* (2 ed.). Los Angeles: Western Psychological Services (WPS).
- Rehman, A., & Haider, K. (2013). The impact of motivation on learning of secondary school students in Karachi: an analytical study. *Educational Research International*, 2(2), 139-147.
- Roberts, K. L. (2014). *Student-faculty interaction in the first year of college: exploring the effects of policy on student engagement* (Master dissertation), Florida State University.
- Rubin, R. B., Perse, E. M., & Barbato, C. A. (1988). Conceptualization and measurement of interpersonal communication motives. *Human Communication Research*, 14(4), 602-628.

- Rugutt, J., & Chemosit, C. C. (2009). What motivates students to learn? Contribution of student-to-student relations, student-faculty interaction and critical thinking skills. *Educational Research Quarterly*, 32(3), 16-28.
- Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2000). Intrinsic and extrinsic motivations: Classic definitions and new directions. *Contemporary Educational Psychology*, 25(1), 54-67.
- Sax, L. J., Bryant, A. N., & Harper, C. E. (2005). The differential effects of student-faculty interaction on college outcomes for women and men. *Journal of College Student Development*, 46(6), 642-657.
- Shagrir, L. (2015). Working with students in higher education—professional conceptions of teacher educators. *Teaching in Higher Education*, 20(8), 783-794.
- Singh, K. (2011). Study of achievement motivation in relation to academic achievement of students. *International Journal of Educational Planning & Administration*, 1(2), 161-171.
- Tella, A. (2007). The impact of motivation on student's academic achievement and learning outcomes in mathematics among secondary school students in Nigeria. *Journal of Mathematics, Science & Technology Education*, 3(2), 149-156.
- Trolan T.L., Jach E.A., Hanson J.M., & E.T., P. (2015). Influencing Academic Motivation: The Effects of Student-Faculty Interaction. Retrieved 19 april, 2016, from <https://www.education.uiowa.edu/docs/default-source/crue-publications/influencing-academic-motivation-the.pdf?sfvrsn=4>
- Umbach, P. D., & Wawrzynski, M. R. (2005). Faculty do matter: The role of college faculty in student learning and engagement. *Research in Higher Education*, 46(2), 153-184.
- Urdan, T., & Schoenfelder, E. (2006). Classroom effects on student motivation: Goal structures, social relationships, and competence beliefs. *Journal of School Psychology*, 44(5), 331-349.
- Vallerand, R. J., Pelletier, L. G., Blais, M. R., Briere, N. M., Senecal, C., & Vallieres, E. F. (1982). The academic motivation scale: A measure of intrinsic, extrinsic, and amotivation in education. *Educational and Psychological Measurement*, 52(4), 1003-1017.

- Vansteenkiste, M., Lens, W., & Deci, E. L. (2006). Intrinsic versus extrinsic goal contents in self-determination theory: Another look at the quality of academic motivation. *Educational psychologist, 41*(1), 19-31.
- Wang, R., BrckaLorenz, A., & Chiang, Y. C. (2015). What characteristics predict student-faculty interaction and important relationships with effective educational practice. Retrieved 21 March 2016, from http://nsse.indiana.edu/pdf/presentations/2015/AERA_2015_Wang_et_al_paper.pdf
- Waterman, A. S., Schwartz, S. J., & Conti, R. (2008). The implications of two conceptions of happiness (hedonic enjoyment and eudemonia for the understanding of intrinsic motivation. *Journal of Happiness Studies, 9*(1), 41-79.
- White, E., & Schulenberg, J. (2012). Academic advising—A focus on learning. *About Campus, 16*(6), 11-17.
- กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2553). แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2552-2559. Retrieved 22 มกราคม, 2559, from http://www.sobkroo.com/img_news/file/A23494434.pdf
- กานต์ฤทัย ชลวิทย์. (2553). การวิเคราะห์แบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้ เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา), ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติวดี บุญเชื้อ. (2540). การเรียนรู้อย่างมีความสุข. *วารสารครุศาสตร์, 26*(1), 7-22.
- จีระพันธุ์ พูลพัฒน์. (2554). คุณลักษณะสำคัญของครูปฐมวัยตามการรับรู้ของนิสิตชั้นปีที่ 4. *วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 39*, 1-10.
- ณัฐติยาภรณ์ หยกอุบล. (2555). ปัจจัยที่ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารการศึกษาและการพัฒนาสังคม, 8*(1), 85-102.
- ดารุณี ทิพยกุลไพโรจน์. (2557). การพัฒนาตัวบ่งชี้ความยึดมั่นผูกพันกับความเป็นพลเมืองของนักเรียนไทย: การทดสอบความไม่แปรเปลี่ยนของการวัด. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา), ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถวิลวดี บุรีกุล, รัชวดี แสงมเหษณ์, & เออเจนี เมริโอ. (2555). การวัดความเป็นพลเมือง. Retrieved 20 ตุลาคม, 2558, from http://kpi.ac.th/media/pdf/M10_285.pdf

- ทัศนีย์ ชาติไทย. (2555). รายงานการวิจัยเรื่องแรงจูงใจและความต้องการในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ทัศนีย์นารถ ลิ้มสุทธิวันภูมิ. (2555). คุณลักษณะพึงประสงค์ของครูตามความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์คณะบัญชี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. วารสารสุทธิปริทัศน์, 26(78), 143-166.
- นฤมล อังเจริญ. (2552). การศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างปัจจัยบางประการกับการเรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างมีความสุขของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มกรุงเทพมหานคร. สังกัด กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต), สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นันทิชา บุญละเอียด. (2554). การปรับตัวของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต), ภาควิชาคณิตศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บพิตร อิศระ. (2550). การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต), ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประนอม พรหมแดง, สมฤทัย เพชรประยูร, & วราภรณ์ สร้อยเงิน. (2558). ความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลต่อคุณลักษณะบทบาทหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาโรงเรียนผู้ช่วยพยาบาล คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล. วารสารเวชบัณฑิตศิริราช, 8(1), 1-9.
- ปัทมา ทองสม. (2553). การพัฒนาดัชนีชี้วัดความสุขในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตสังกัดกระทรวงสาธารณสุข. (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต), ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เปรมพร มั่นเสมอ. (2545). การปรับตัว กลวิธีการเผชิญปัญหา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต), สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพชรรัตน์ สายนำพามีลาภ, อ้อมจิต แป้นศรี, & สำราญ มีแจ่ม. (2555). การวิเคราะห์องค์ประกอบคุณลักษณะของครูคุณภาพในยุคปฏิรูปการศึกษาตามการรับรู้ของครูในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต), สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2556). คู่มืออาจารย์ที่ปรึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (ฉบับปรับปรุงแก้ไข พุทธศักราช 2556). Retrieved 15 ธันวาคม 2558, from <http://www.eduserv.ku.ac.th/knowledge/manual/manteahelp56.pdf>

- มหาวิทยาลัยพายัพ. (2553). คู่มืออาจารย์ที่ปรึกษา คณะบริหารธุรกิจ. Retrieved 20 กันยายน 2555, from <http://business.payap.ac.th/book.pdf>
- มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. (2555). คู่มืออาจารย์ที่ปรึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. Retrieved 20 กันยายน, 2558, from http://www.academic.cmru.ac.th/teacher_system/pdf/advisormanual.pdf
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี กองพัฒนานักศึกษา สำนักงานอธิการบดี. (2551). คู่มืออาจารย์ที่ปรึกษา. Retrieved 10 กันยายน, 2555, from <http://www.sru.ac.th/index.php/news-and-announcement/students-news/item/download/571.html>
- มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สำนักการจัดการทรัพยากรมนุษย์. (2555). รายงานความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบภาระงานอาจารย์ ปี 2555. Retrieved 10 สิงหาคม, 2558, from <http://www.planning.psu.ac.th/documents/loadunit/LU55-satis.pdf>
- ศรีรินทร์ เกรย์, วรชัย ทองไทย, & เรวดี สุวรรณพเก้า. (2553). ความสุขเป็นสากล. กรุงเทพมหานคร: สนิทวงศ์การพิมพ์.
- รสสุคนธ์ มกรมณี, & ศุภานัน สิริธิลเลิศ. (2556). พฤติกรรมความเป็นพลเมืองของเยาวชนในราชภัฏสวนสุนันทา. วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 5(1), 74-84.
- รุ่งฤดี กล้าหาญ. (2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคปฏิบัติของนิสิตพยาบาลชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วารสารพยาบาลทหารบก, 15(3), 412-420.
- ลักขณา สริวัฒน์. (2557). จิตวิทยาสำหรับครู. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- วินิตา แก้วเกื้อ. (2554). การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุความสุขของนักเรียน : การวิเคราะห์กลุ่มพหุ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- วิริศรา อัสวศิริโรจน์. (2555). การวัดดัชนีความสุขของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิลาวัลย์ กองสะดี. (2552). ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้น 52 คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยราชพฤกษ์ ปีการศึกษา 2552.
- สุเทพ ธรรมะตระกูล, & อนุวัติ คุณแก้ว. (2555). การศึกษาคุณลักษณะของครูยุคใหม่. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2556). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

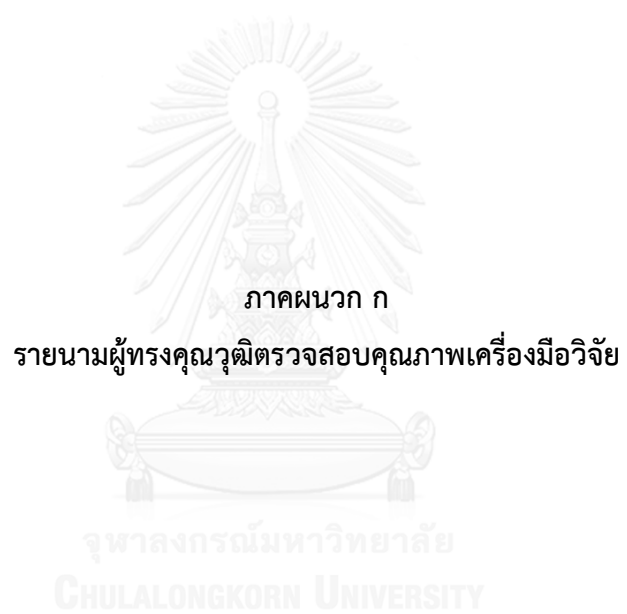
- หฤษฎ์ เลิศอนันตกร. (2554). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา คณะ เศรษฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. Retrieved 1 มีนาคม, 2559, from http://library.cmu.ac.th/faculty/econ/Exer751409/2554/Exer2554_no288
- อภิชัย มงคล, ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานติ์, ทวี ตั้งเสรี, วัชณี หัตถพนม, ไพรวลัย รมชัย, & วรวรรณ จุฑา. (2552). รายงานวิจัย เรื่อง การพัฒนาและทดสอบดัชนีชี้วัดสุขภาพจิตคนไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- อะริยา เลาสุริโยธิน. (2549). การศึกษาบุคลิกภาพ และภาวะสุขภาพจิตของนักศึกษามหาวิทยาลัย หอการค้าไทย. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 26(1), 114-128.
- อัจฉรา ปัทมะวิภาค. (2537). การวิเคราะห์บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการสาขาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีในมหาวิทยาลัยของรัฐตามทฤษฎีของวินสตันและคณะ. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), ภาควิชาอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิธีวิทยาการวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ไตรวิจิตคุณ

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา

ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวัดและการประเมินผล

1. รองศาสตราจารย์ ดร.กมลวรรณ ตั้งธนกานนท์

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาการวัดและประเมินผลทางการศึกษา

ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ทรงคุณวุฒิด้านตัวแปรทางจิตวิทยา

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิัญญา วัฒนโณ

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. อ.ดร.ชนิศา ตันเฉลิม

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการให้คำปรึกษาดูแลนิสิตนักศึกษา

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิธิดา จรุงเกียรติกุล

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน

ภาควิชาการศึกษาตลอดชีวิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. อ.ดร.ไพโรจน์ น่วมนุ้ม

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาคณิตศาสตร์

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. อ.ดร.ฉัตรวรรณ วัฒนวรรณ

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาประถมศึกษา

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามสำหรับนิสิตนักศึกษา

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 4 หน้า (หน้า-หลัง) แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการปฏิบัติ/พฤติกรรมของอาจารย์ที่ปรึกษา และตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการปฏิบัติ/พฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา โปรดตอบแบบสอบถามตามคำชี้แจงที่อธิบายไว้ในแต่ละตอนที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

2. ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของท่านมีความสำคัญยิ่งต่อความสมบูรณ์ในการวิจัย **จึงขอความกรุณาจากท่านตอบคำถามให้ครบทุกข้อ**

3. ข้อมูลจากแบบสอบถามของท่านจะถือเป็นความลับและไม่มีผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้น ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อผลวิจัยโดยภาพรวมเท่านั้น จะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลเป็นรายบุคคล

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ชุตินา ชุมพงศ์ (ผู้วิจัย)

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความที่เป็นจริง

1. เพศ	☐ 1) ชาย	☐ 2) หญิง
2. อายุ	ปี	
3. ระดับการศึกษา	☐ 1) ชั้นปีที่ 1	☐ 2) ชั้นปีที่ 2
	☐ 3) ชั้นปีที่ 3	☐ 4) ชั้นปีที่ 4
	☐ 5) อื่น ๆ (ระบุ).....	
4. มหาวิทยาลัย		
5. คณะ	ภาควิชา/สาขาวิชา	
6. ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม (GPAX)		
7. ความบ่อยที่เข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษา	ครั้ง/เทอม	

ข้อมูลของอาจารย์ที่ปรึกษา (หากท่านมีอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่า 1 ท่าน โปรดระบุข้อมูลของอาจารย์ที่ท่านเข้าพบบ่อยที่สุด)

8. เพศของอาจารย์ที่ปรึกษา	☐ 1) ชาย	☐ 2) หญิง
9. อายุของอาจารย์ที่ปรึกษา	☐ 1) ต่ำกว่า 30 ปี	☐ 2) 30-39 ปี
	☐ 3) 40-49 ปี	☐ 4) 50-59 ปี
	☐ 5) 60 ขึ้นไป	
10. ระยะเวลาที่ท่านรู้จักกับอาจารย์ที่ปรึกษา	ปี	
11. โดยส่วนใหญ่การพบปะระหว่างท่านกับอาจารย์ที่ปรึกษาเกิดขึ้นด้วยสาเหตุใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
	☐ 1) อาจารย์ที่ปรึกษานัดพบ	
	☐ 2) ท่านขอนัดพบอาจารย์ที่ปรึกษา เช่น ขอรหัสลงทะเบียน ปรึกษาปัญหาต่าง ๆ ดำเนินการคำร้องต่าง ๆ	
	☐ 3) อื่น ๆ (ระบุ)	

ตอนที่ 2 การปฏิบัติ/พฤติกรรมของอาจารย์ที่ปรึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องรายการที่ตรงกับ **ระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม** ของอาจารย์ที่ปรึกษา โดย
มีความหมายของค่าตัวเลข ดังต่อไปนี้

- 1 = มีระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม น้อยหรือไม่มีเลย (0% - 20%)
- 2 = มีระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม ค่อนข้างน้อย (21% - 40%)
- 3 = มีระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม ปานกลาง (41% - 60%)
- 4 = มีระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม ค่อนข้างมาก (61% - 80%)
- 5 = มีระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม มาก (81% - 100%)

ข้อ	ข้อความ	น้อยที่สุด -----> มากที่สุด				
		1	2	3	4	5
อาจารย์ที่ปรึกษาของท่านมีการปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมตามข้อรายการต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด						
1	ให้ความเมตตาต่อท่าน	1	2	3	4	5
2	เข้าใจความรู้สึกของท่าน	1	2	3	4	5
3	เข้าใจปัญหาของท่าน	1	2	3	4	5
4	มีความมั่นคงทางอารมณ์	1	2	3	4	5
5	มีความเห็นอกเห็นใจท่าน	1	2	3	4	5
6	มองท่านในแง่ดี	1	2	3	4	5
7	แสดงอารมณ์หงุดหงิดเมื่อไม่พอใจท่าน	1	2	3	4	5
8	หน้าตายิ้มแย้ม แจ่มใส	1	2	3	4	5
9	กระตือรือร้นพร้อมที่จะให้คำปรึกษาแก่ท่าน	1	2	3	4	5
10	พูดคุยกับท่านอย่างเป็นกันเอง	1	2	3	4	5
11	ใช้คำพูดเชิงสร้างสรรค์กับท่าน	1	2	3	4	5
12	ใช้ถ้อยคำที่เป็นมิตร	1	2	3	4	5
13	มีความประพฤติที่เหมาะสมและเป็นแบบอย่างที่ดี	1	2	3	4	5
อาจารย์ที่ปรึกษาของท่านให้คำปรึกษาแนะนำท่านตามข้อรายการต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด						
14	การแก้ปัญหาหรืออุปสรรคในการเรียนวิชาต่าง ๆ	1	2	3	4	5
15	การเลือกรายวิชาเรียนที่เหมาะสมกับความสามารถของท่าน	1	2	3	4	5
16	การเลือกทำกิจกรรมต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยที่เหมาะสมกับความสนใจของท่าน	1	2	3	4	5
17	การลงทะเบียนเรียน การเพิ่ม-ลด การถอน รายวิชาเรียนและการรักษาสภาพนิสิตนักศึกษาของท่านให้เป็นไปตามข้อบังคับ	1	2	3	4	5
18	การแก้ปัญหาส่วนตัว เช่น ปัญหาสุขภาพอนามัย	1	2	3	4	5

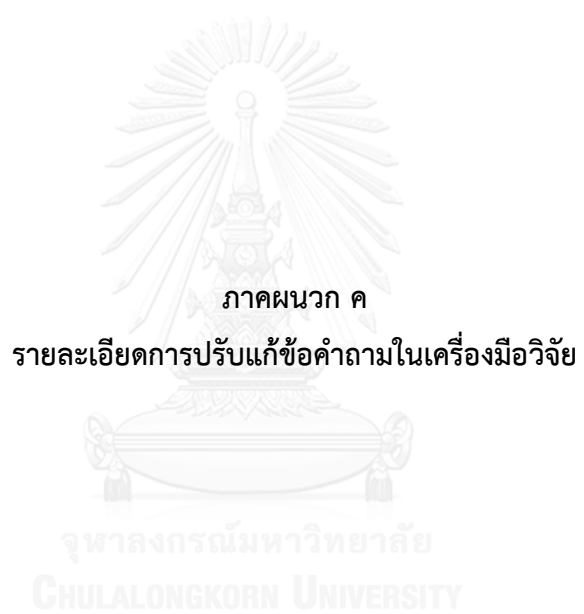
ข้อ	ข้อความ	น้อยที่สุด -----> มากที่สุด				
		1	2	3	4	5
19	การปฏิบัติตามกฎระเบียบของคณะและมหาวิทยาลัยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม	1	2	3	4	5
20	การปรับตัวและใช้ชีวิตในคณะและในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข	1	2	3	4	5
21	การพัฒนาบุคลิกภาพ ความประพฤติ และจริยธรรม	1	2	3	4	5
22	การฝึกตนเองให้อดทนและเสียสละเพื่อส่วนรวม	1	2	3	4	5
อาจารย์ที่ปรึกษาของท่านมีการปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมตามข้อรายการต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด						
23	ให้กำลังใจเมื่อท่านขอคำปรึกษาแนะนำ	1	2	3	4	5
24	แสดงความรู้สึกเป็นห่วงเมื่อท่านขาดการติดต่อ	1	2	3	4	5
25	แสดงความเห็นอกเห็นใจเมื่อท่านเครียดหรือไม่สบายใจ	1	2	3	4	5
26	แสดงความห่วงใย คอยถามท่านด้วยความเป็นห่วงเมื่อป่วยและขาดเรียน	1	2	3	4	5
27	ใส่ใจท่านเมื่อท่านเข้าไปขอคำแนะนำต่าง ๆ เช่น การเรียน ปัญหาส่วนตัว	1	2	3	4	5
28	ไม่ได้ให้ความสนใจเมื่อท่านมีปัญหาในเรื่องต่าง ๆ เช่น การเรียน	1	2	3	4	5
29	ให้เวลาท่านเข้าพบเมื่อต้องการขอคำปรึกษา	1	2	3	4	5
30	ให้เวลาเพียงพอกับเรื่องที่ท่านต้องการปรึกษา	1	2	3	4	5
31	ให้เวลาท่านเข้าพบตามเวลาที่นัดหมาย	1	2	3	4	5
32	กำหนดตารางเวลาให้ท่านเข้าพบ	1	2	3	4	5
33	ใช้เวลาติดตามความก้าวหน้าเรื่องต่าง ๆ ของท่านหลังจากให้คำปรึกษา	1	2	3	4	5

ตอนที่ 3 การปฏิบัติ/พฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องรายการที่ตรงกับ **ระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม** ของนิสิตนักศึกษา โดยมี **ความหมายของค่าตัวเลข** ดังต่อไปนี้

- 1 = มีระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม น้อยหรือไม่มีเลย (0% - 20%)
- 2 = มีระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม ค่อนข้างน้อย (21% - 40%)
- 3 = มีระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม ปานกลาง (41% - 60%)
- 4 = มีระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม ค่อนข้างมาก (61% - 80%)
- 5 = มีระดับการปฏิบัติ/พฤติกรรม มาก (81% - 100%)

ข้อ	ข้อความ	น้อยที่สุด -----> มากที่สุด				
		1	2	3	4	5
ท่านมีการปฏิบัติหรือมีพฤติกรรมตามข้อรายการต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด						
1	แม้การเรียนจะยากลำบากเพียงไร แต่ท่านก็ไม่ย่อท้อ	1	2	3	4	5
2	ท่านตั้งใจเรียนเต็มที่ในทุกวิชา ไม่ว่าจะป็นวิชายากหรือง่าย	1	2	3	4	5
3	ท่านอยากเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง	1	2	3	4	5
4	ท่านตั้งใจทำงานที่อาจารย์มอบหมายเพราะงานทุกอย่างมีความสำคัญต่อท่าน	1	2	3	4	5
5	ท่านชอบค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมนอกเหนือจากที่อาจารย์สอนเพราะทำให้ท่านมีความรู้มากยิ่งขึ้น	1	2	3	4	5
6	ท่านตั้งใจเรียนในชั้นเรียนเพื่อจะได้รับคำชมจากอาจารย์ พ่อแม่ หรือเพื่อน	1	2	3	4	5
7	ท่านตั้งใจทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายเพื่อจะได้รับคะแนนที่ดี	1	2	3	4	5
8	ท่านตอบคำถามอาจารย์ในชั้นเรียน เพื่อต้องการจะได้รับคะแนนพิเศษเพิ่ม	1	2	3	4	5
9	ท่านแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน เพราะต้องการให้อาจารย์จำท่านได้	1	2	3	4	5
10	ท่านพยายามทำคะแนนให้ดี เพื่อต้องการให้พ่อแม่เห็นความสามารถหรือชื่นชมท่าน	1	2	3	4	5
11	ท่านอาสาสมัครเข้าร่วมทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ที่คณะจัดขึ้น	1	2	3	4	5
12	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนามหาวิทยาลัยหรือพัฒนาคณะ ถึงแม้วันนั้นจะเป็นวันหยุดก็ตาม	1	2	3	4	5
13	ท่านแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกิจกรรมของคณะหรือมหาวิทยาลัยผ่านทางสื่อต่าง ๆ	1	2	3	4	5
14	ท่านให้ความร่วมมือทุกด้านที่จะทำงานของคณะประสบความสำเร็จ	1	2	3	4	5
15	เมื่อคณะมีการเลือกตั้งคณะกรรมการนิสิตนักศึกษา ท่านไปเลือกตั้งทุกครั้งโดยไม่ต้องมีใครบอก	1	2	3	4	5
16	เมื่อมีการประเมินการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ ท่านกล้าที่จะประเมินหรือเขียนแสดงความคิดเห็นที่แท้จริง	1	2	3	4	5
17	เมื่อมีการประเมินการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะหรือมหาวิทยาลัย ท่านกล้าที่จะประเมินหรือเขียนแสดงความคิดเห็นที่แท้จริงต่อกิจกรรมนั้น	1	2	3	4	5
18	ท่านสนุกที่ได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายในขณะเรียน	1	2	3	4	5
19	ท่านพอใจที่ได้ช่วยคณะแสดงความคิดเห็นในเนื้อหาสาระเกี่ยวกับวิชาที่เรียน	1	2	3	4	5
20	ท่านชื่นชอบที่อาจารย์ใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ท่านได้แสดงความรู้ความสามารถได้โดยอิสระ	1	2	3	4	5
21	ท่านชอบการทำงานกลุ่มเพราะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาที่เรียนกับเพื่อน ๆ	1	2	3	4	5
22	ท่านเต็มใจเข้าร่วมทำกิจกรรมการเรียนต่าง ๆ เช่น การออกไปรายงานหน้าชั้นเรียน	1	2	3	4	5

การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและการปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ตาราง 6.1 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน			IOC	ข้อเสนอแนะ
		ไม่เห็นด้วย (-1)	ไม่แน่ใจ (0)	เห็นด้วย (1)		
1. คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา						
1.1	ให้ความเมตตาต่อท่าน (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
1.2	เข้าใจความรู้สึกของท่าน (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
1.3	เข้าใจปัญหาของท่าน (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
1.4	มีความมั่นคงทางอารมณ์ (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
1.5	มีความเห็นอกเห็นใจแก่ท่าน (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
1.6	มองท่านในแง่ดี (+)	0	1	6	0.85	นำไปใช้ได้
1.7	แสดงอารมณ์หงุดหงิดเมื่อไม่พอใจท่าน (-)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2. คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา						
2.1	หน้าตายิ้มแย้ม แจ่มใส (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2.2	กระตือรือร้นพร้อมที่จะให้คำปรึกษาแก่ท่าน (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2.3	พูดคุยกับท่านอย่างเป็นกันเอง (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2.4	ใช้คำพูดเชิงสร้างสรรค์กับท่าน (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2.5	ใช้ถ้อยคำที่เป็นมิตร (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2.6	มีความประพฤติที่เหมาะสมและเป็นแบบอย่างที่ดี (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้

ตาราง 6.2 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน			IOC	ข้อเสนอแนะ
		ไม่เห็นด้วย (-1)	ไม่แน่ใจ (0)	เห็นด้วย (1)		
1. การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว						
1.1	การแก้ปัญหาหรืออุปสรรคในการเรียนวิชาต่าง ๆ (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
1.2	การเลือกรายวิชาเรียนที่เหมาะสมกับคะแนนเฉลี่ยสะสมของท่าน (+)	1	1	5	0.57	ควรปรับภาษา โดยปรับแก้เป็น “การเลือกรายวิชาเรียนที่เหมาะสมกับความสามารถของท่าน”
1.3	การตัดสินใจเลือกทำกิจกรรมต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยได้เหมาะสมกับความถนัด (+)	0	0	7	1	ควรปรับภาษา โดยปรับแก้เป็น “การเลือกทำกิจกรรมต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยที่เหมาะสมกับความสนใจของท่าน”
1.4	การลงทะเบียนเรียน การเพิ่ม-ถอน รายวิชาเรียน และการรักษาสภาพนิสิตนักศึกษาให้เป็นไปตามข้อบังคับ (+)	0	0	7	1	ควรปรับภาษา โดยปรับแก้เป็น “การลงทะเบียนเรียน การเพิ่ม-ลด การถอน รายวิชาเรียนและการรักษาสภาพนิสิตนักศึกษาของท่านให้เป็นไปตามข้อบังคับ”

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน			IOC	ข้อเสนอแนะ
		ไม่เห็น ด้วย (-1)	ไม่ แน่ใจ (0)	เห็น ด้วย (1)		
1.5	การแก้ปัญหาส่วนตัว เช่น ปัญหาสุขภาพอนามัย ทั้ง สุขภาพกายและสุขภาพจิต (+)	0	1	6	0.85	นำไปใช้ได้
1.6	การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ของมหาวิทยาลัยได้อย่าง ถูกต้องและเหมาะสม (+)	0	0	7	1	ควรปรับภาษา โดย ปรับแก้เป็น “การ ปฏิบัติตาม กฎระเบียบของคณะ และมหาวิทยาลัยได้ อย่างถูกต้องและ เหมาะสม”
1.7	การปรับตัวและใช้ชีวิตใน มหาวิทยาลัยได้อย่างมี ความสุข (+)	0	0	7	1	ควรปรับภาษา โดย ปรับแก้เป็น “การ ปรับตัวและใช้ชีวิตใน คณะและใน มหาวิทยาลัยได้อย่าง มีความสุข”
1.8	การพัฒนาบุคลิกภาพ ความประพฤติ และ จริยธรรม (+)	0	1	6	0.85	นำไปใช้ได้
1.9	การฝึกตนเองให้อึดทนและ เสียสละเพื่อส่วนรวม (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2. การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ						
2.1	ให้กำลังใจทุกครั้งที่ท่านขอ คำปรึกษา (+)	0	0	7	1	ควรปรับภาษา โดย ปรับแก้เป็น

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน			IOC	ข้อเสนอแนะ
		ไม่เห็น ด้วย (-1)	ไม่ แน่ใจ (0)	เห็น ด้วย (1)		
						“ให้กำลังใจเมื่อท่าน ขอคำปรึกษา แนะนำ”
2.2	แสดงความรู้สึกเป็นห่วง เมื่อท่านขาดการติดต่อ (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2.3	แสดงความเห็นอกเห็นใจ เมื่อท่านเครียดหรือไม่ สบายใจ (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2.4	แสดงความห่วงใย คอยถาม ท่านด้วยความเป็นห่วงทุก ครั้งที่ท่านป่วยและขาด เรียน (+)	0	0	7	1	ควรปรับภาษา โดย ปรับแก้เป็น“แสดง ความห่วงใย คอยถาม ท่านด้วยความเป็น ห่วงเมื่อป่วยและขาด เรียน”
2.5	ใส่ใจท่านทุกครั้งเมื่อท่าน เข้าไปขอคำแนะนำต่าง ๆ เช่น การเรียน ปัญหา ส่วนตัว (+)	0	0	7	1	ควรปรับภาษา โดย ปรับแก้เป็น “ใส่ใจ ท่านเมื่อท่านเข้าไป ขอคำแนะนำต่าง ๆ เช่น การเรียน ปัญหา ส่วนตัว”
2.6	ไม่ได้ให้ความสนใจเมื่อท่าน มีปัญหาในเรื่องต่าง ๆ เช่น การเรียน ปัญหาส่วนตัว (-)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
3. ความเหมาะสมของเวลา						
3.1	ให้เวลาท่านเข้าพบทุกครั้ง	0	0	7	1	ควรปรับภาษา โดย

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน			IOC	ข้อเสนอแนะ
		ไม่เห็น ด้วย (-1)	ไม่ แน่ใจ (0)	เห็น ด้วย (1)		
	ที่ข้อคำปรึกษา (+)					ปรับแก้เป็น “ให้เวลา ท่านเข้าพบเมื่อ ต้องการขอ คำปรึกษา”
3.2	ให้เวลาเพียงพอกับเรื่องที่ ท่านต้องการปรึกษา (+)	0	1	6	0.85	นำไปใช้ได้
3.3	ให้เวลาท่านเข้าพบตรงตาม เวลาที่นัดหมาย (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
3.4	กำหนดตารางเวลาให้ท่าน เข้าพบ (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
3.5	ใช้เวลาติดตาม ความก้าวหน้าเรื่องต่าง ๆ ของท่านหลังจากให้ คำปรึกษา (+)	1	0	6	0.71	นำไปใช้ได้

ตาราง 6.3 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดแรงจูงใจในการเรียน

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน			IOC	ข้อเสนอแนะ
		ไม่เห็น ด้วย (-1)	ไม่ แน่ใจ (0)	เห็น ด้วย (1)		
1. แรงจูงใจภายใน						
1.1	แม้การเรียนจะยากลำบาก เพียงไร ท่านจะไม่ย่อท้อ (+)	0	1	6	0.85	นำไปใช้ได้
1.2	ถึงแม้วิชาที่เรียนจะยาก แต่ ท่านจะตั้งใจเรียนให้เต็มที่ (+)	0	2	5	0.71	ควรปรับภาษา โดย ปรับแก้เป็น “ท่าน ตั้งใจเรียนเต็มที่ในทุก วิชา ไม่ว่าจะเป็วิชา ยากหรือง่าย”
1.3	ท่านอยากเรียนรู้เพื่อพัฒนา ตนเอง (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
1.4	ท่านตั้งใจทำงานที่อาจารย์ มอบหมายเพราะงานทุก อย่างมีความสำคัญต่อท่าน (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
1.5	ท่านชอบค้นคว้าหาความรู้ เพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ อาจารย์สอนเพราะทำให้ ท่านมีความรู้มากยิ่งขึ้น (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2. แรงจูงใจภายนอก						
2.1	ท่านตั้งใจเรียนในชั้นเรียน เพื่อจะได้รับคำชมจาก อาจารย์หรือเพื่อน (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2.2	ท่านตั้งใจทำงานหรือ	0	0	7	1	นำไปใช้ได้

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน			IOC	ข้อเสนอแนะ
		ไม่เห็น ด้วย (-1)	ไม่ แน่ใจ (0)	เห็น ด้วย (1)		
	การบ้านที่ได้รับมอบหมาย เพื่อจะได้รับคะแนนที่ดี (+)					
2.3	ท่านตอบคำถามอาจารย์ใน ชั้นเรียน เพื่อต้องการจะ ได้รับคะแนนพิเศษเพิ่ม (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2.4	ท่านแสดงความคิดเห็นใน ชั้นเรียน เพราะต้องการให้ อาจารย์จำท่านได้ (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2.5	ท่านพยายามทำคะแนนให้ ดี เพื่อต้องการให้พ่อแม่ เห็นความสามารถหรือชื่น ชมท่าน (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้

ตาราง 6.4 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดความสำเร็จในการเรียน

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน			IOC	ข้อเสนอแนะ
		ไม่เห็น ด้วย (-1)	ไม่ แน่ใจ (0)	เห็น ด้วย (1)		
1. การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม						
1.1	ท่านอาสาสมัครเข้าร่วมทำ กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ที่คณะจัดขึ้น (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
1.2	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนา มหาวิทยาลัยหรือพัฒนา คณะ ถึงแม้วันนั้นจะเป็น วันหยุดก็ตาม (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
1.3	ท่านแสดงความคิดเห็นหรือ ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ กิจกรรมของคณะผ่านทาง สื่อต่าง ๆ (+)	0	0	7	1	ควรปรับภาษา โดย ปรับแก้เป็น “ท่าน แสดงความคิดเห็น หรือให้ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับกิจกรรมของ คณะหรือ มหาวิทยาลัยผ่านทาง สื่อต่าง ๆ”
1.4	ท่านให้ความร่วมมือทุก ด้านที่จะทำให้งานของ คณะประสบความสำเร็จ (+)	0	1	6	0.85	นำไปใช้ได้
1.5	เมื่อคณะมีการเลือกตั้ง ประธานนิสิต ท่านทำ หน้าที่ไปเลือกตั้งทุกครั้ง โดยไม่ต้องมีใครบอก (+)	0	0	7	1	ควรปรับภาษา โดย ปรับแก้เป็น “เมื่อ คณะมีการเลือกตั้ง คณะกรรมการนิสิต

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน			IOC	ข้อเสนอแนะ
		ไม่เห็น ด้วย (-1)	ไม่ แน่ใจ (0)	เห็น ด้วย (1)		
						นักศึกษา ท่านไป เลือกตั้งทุกครั้งโดยไม่ ต้องมีใครบอก”
1.6	เมื่อมีการประเมินการ จัดการเรียนการสอนของ อาจารย์ ท่านกล้าที่จะ ประเมินหรือเขียนแสดง ความคิดเห็นที่แท้จริง (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
1.7	เมื่อมีการประเมินการจัด กิจกรรมต่าง ๆ ของ มหาวิทยาลัย ท่านกล้าที่จะ ประเมินหรือเขียนแสดง ความคิดเห็นที่แท้จริงต่อ กิจกรรมนั้น (+)	0	0	7	1	ควรปรับภาษา โดย ปรับแก้เป็น “เมื่อมี การประเมินการจัด กิจกรรมต่าง ๆ ของ คณะหรือ มหาวิทยาลัย ท่าน กล้าที่จะประเมินหรือ เขียนแสดงความ คิดเห็นที่แท้จริงต่อ กิจกรรมนั้น”
2. ความสุขในการเรียน						
2.1	ท่านสนุกที่ได้ทำกิจกรรมที่ หลากหลายในขณะที่เรียน (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2.2	ท่านพอใจที่ได้ซักถามและ แสดงความคิดเห็นใน เนื้อหาสาระเกี่ยวกับวิชาที่	0	0	7	1	นำไปใช้ได้

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน			IOC	ข้อเสนอแนะ
		ไม่เห็น ด้วย (-1)	ไม่ แน่ใจ (0)	เห็น ด้วย (1)		
	เรียน (+)					
2.3	ท่านชื่นชอบที่อาจารย์ใช้ กิจกรรมการเรียนการสอน ที่เปิดโอกาสให้ท่านได้ แสดงความรู้ความสามารถ ได้โดยอิสระ (+)	0	0	7	1	นำไปใช้ได้
2.4	ท่านชอบในการทำงานกลุ่ม เพราะได้แลกเปลี่ยนความ คิดเห็นเกี่ยวกับวิชาที่เรียน กับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน (+)	0	0	7	1	ควรปรับภาษา โดย ปรับแก้เป็น “ท่าน ชอบการทำงานกลุ่ม เพราะได้แลกเปลี่ยน ความคิดเห็นเกี่ยวกับ วิชาที่เรียนกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน”
2.5	ท่านพร้อมเข้าร่วมทำ กิจกรรมการเรียนต่าง ๆ เช่น การออกไปรายงาน หน้าชั้นเรียน (+)	1	0	6	0.71	ควรปรับภาษา โดย ปรับแก้เป็น “ท่าน เต็มใจเข้าร่วมทำ กิจกรรมการเรียนต่าง ๆ เช่น การออกไป รายงานหน้าชั้น เรียน”

ข้อ	คำถาม	ระดับการตอบ (ร้อยละ)					รวม
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
1. คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษา							
1.1 คุณลักษณะภายในของอาจารย์ที่ปรึกษา							
1	ให้ความเมตตาต่อท่าน	0 (0.00)	19 (2.50)	148 (19.50)	296 (39.00)	296 (39.00)	759 (100.00)
2	เข้าใจความรู้สึกของท่าน	5 (0.66)	37 (4.87)	220 (28.99)	309 (40.71)	188 (24.77)	759 (100.00)
3	เข้าใจปัญหาของท่าน	7 (0.92)	38 (5.01)	208 (27.40)	324 (42.69)	182 (23.98)	759 (100.00)
4	มีความมั่นคงทางอารมณ์	7 (0.92)	27 (3.56)	176 (23.19)	300 (39.53)	249 (32.81)	759 (100.00)
5	มีความเห็นอกเห็นใจท่าน	4 (0.53)	26 (3.43)	191 (25.16)	297 (39.13)	241 (31.75)	759 (100.00)
6	มองท่านในแง่ดี	5 (0.66)	14 (1.84)	157 (20.69)	322 (42.42)	261 (34.39)	759 (100.00)
7	แสดงอารมณ์หงุดหงิดเมื่อไม่พอใจท่าน	484 (63.77)	179 (23.58)	94 (12.38)	0 (0.00)	2 (0.26)	759 (100.00)
1.2 คุณลักษณะภายนอกของอาจารย์ที่ปรึกษา							
8	หน้าตายิ้มแย้ม แจ่มใส	9 (1.19)	20 (2.64)	146 (19.24)	271 (35.70)	313 (41.24)	759 (100.00)
9	กระตือรือร้นพร้อมที่จะให้คำปรึกษาแก่ท่าน	4 (0.53)	28 (3.69)	175 (23.06)	287 (37.81)	265 (34.91)	759 (100.00)
10	พูดคุยกับท่านอย่างเป็นกันเอง	3 (0.40)	25 (3.29)	143 (18.84)	266 (35.05)	322 (42.42)	759 (100.00)
11	ใช้คำพูดเชิงสร้างสรรค์กับท่าน	1 (0.13)	21 (2.77)	145 (19.10)	304 (40.05)	288 (37.94)	759 (100.00)
12	ใช้ถ้อยคำที่เป็นมิตร	1 (0.13)	17 (2.24)	120 (15.81)	291 (38.34)	330 (43.48)	759 (100.00)

ข้อ	คำถาม	ระดับการตอบ (ร้อยละ)					รวม
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
13	มีความประพฤติที่เหมาะสมและเป็นแบบอย่างที่ดี	2 (0.26)	11 (1.45)	110 (14.49)	268 (35.31)	368 (48.48)	759 (100.00)
2. การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตนักศึกษา							
2.1 การให้คำปรึกษาด้านการเรียนและส่วนตัว							
14	การแก้ปัญหาหรืออุปสรรคในการเรียนวิชาต่าง ๆ	5 (0.66)	33 (4.35)	212 (27.93)	324 (42.69)	185 (24.37)	759 (100.00)
15	การเลือกรายวิชาเรียนที่เหมาะสมกับความสามารถของท่าน	10 (1.32)	47 (6.19)	257 (33.86)	281 (37.02)	164 (21.61)	759 (100.00)
16	การเลือกทำกิจกรรมต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยที่เหมาะสมกับความสนใจของท่าน	24 (3.16)	58 (7.64)	301 (39.66)	253 (33.33)	123 (16.21)	759 (100.00)
17	การลงทะเบียนเรียน การเพิ่ม-ลด การถอน รายวิชาเรียนและการรักษาสภาพนิสิตนักศึกษาของท่านให้เป็นที่พอใจตามข้อบังคับ	6 (0.79)	39 (5.14)	196 (25.82)	280 (36.89)	238 (31.36)	759 (100.00)
18	การแก้ปัญหาส่วนตัว เช่น ปัญหาสุขภาพอนามัย ทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต	31 (4.08)	91 (11.99)	274 (36.10)	255 (33.60)	108 (14.23)	759 (100.00)
19	การปฏิบัติตามกฎระเบียบของคณะและมหาวิทยาลัยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม	6 (0.79)	40 (5.27)	209 (27.54)	293 (38.60)	211 (27.80)	759 (100.00)
20	การปรับตัวและใช้ชีวิตในคณะและในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข	7 (0.92)	35 (4.61)	206 (27.14)	326 (42.95)	185 (24.37)	759 (100.00)

ข้อ	คำถาม	ระดับการตอบ (ร้อยละ)					รวม
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
21	การพัฒนาบุคลิกภาพ ความประพฤติ และจริยธรรม	11 (1.45)	31 (4.08)	227 (29.91)	319 (42.03)	171 (22.53)	759 (100.00)
22	การฝึกตนเองให้อึดทนและเสียสละเพื่อส่วนรวม	10 (1.32)	49 (6.46)	254 (33.47)	290 (38.21)	156 (20.55)	759 (100.00)
2.2 การให้คำปรึกษาด้านจิตใจ							
23	ให้กำลังใจเมื่อท่านขอคำปรึกษาแนะนำ	3 (0.40)	41 (5.40)	201 (26.48)	292 (38.47)	222 (29.25)	759 (100.00)
24	แสดงความรู้สึกเป็นห่วงเมื่อท่านขาดการติดต่อ	20 (2.64)	96 (12.65)	269 (35.44)	227 (29.91)	147 (19.37)	759 (100.00)
25	แสดงความเห็นอกเห็นใจเมื่อท่านเครียดหรือไม่สบายใจ	13 (1.71)	62 (8.17)	264 (34.78)	264 (34.78)	156 (20.55)	759 (100.00)
26	แสดงความห่วงใย คอยถามท่านด้วยความเป็นห่วงเมื่อป่วยและขาดเรียน	21 (2.77)	79 (10.41)	263 (34.65)	249 (32.81)	147 (19.37)	759 (100.00)
27	ใส่ใจท่านเมื่อท่านเข้าไปขอคำแนะนำต่าง ๆ เช่น การเรียน ปัญหาส่วนตัว	1 (0.13)	35 (4.61)	214 (28.19)	302 (39.79)	207 (27.27)	759 (100.00)
28	ไม่ได้ให้ความสนใจเมื่อท่านมีปัญหาในเรื่องต่าง ๆ เช่น การเรียน ปัญหาส่วนตัว	364 (47.96)	203 (26.75)	182 (23.98)	9 (1.19)	1 (0.13)	759 (100.00)
2.3 ความเหมาะสมของเวลา							
29	ให้เวลาท่านเข้าพบเมื่อต้องการขอคำปรึกษา	4 (0.53)	38 (5.01)	219 (28.85)	297 (39.13)	201 (26.48)	759 (100.00)
30	ให้เวลาเพียงพอกับเรื่องที่ท่านต้องการปรึกษา	4 (0.53)	45 (5.93)	214 (28.19)	288 (37.94)	208 (27.40)	759 (100.00)
31	ให้เวลาท่านเข้าพบตามเวลาที่นัดหมาย	6 (0.79)	30 (3.95)	192 (25.30)	296 (39.00)	235 (30.96)	759 (100.00)

ข้อ	คำถาม	ระดับการตอบ (ร้อยละ)					รวม
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
32	กำหนดตารางเวลาให้ท่านเข้าพบ	13 (1.71)	70 (9.22)	224 (29.51)	257 (33.86)	195 (25.69)	759 (100.00)
33	ใช้เวลาติดตามความก้าวหน้าเรื่องต่าง ๆ ของท่านหลังจากให้คำปรึกษา	12 (1.58)	63 (8.30)	285 (37.55)	252 (33.20)	147 (19.37)	759 (100.00)
3. แรงจูงใจในการเรียน							
3.1 แรงจูงใจภายใน							
34	แม้การเรียนจะยากลำบากเพียงไร แต่ท่านก็ไม่ย่อท้อ	3 (0.40)	32 (4.22)	217 (28.59)	333 (43.87)	174 (22.92)	759 (100.00)
35	ท่านตั้งใจเรียนเต็มที่ในทุกวิชา ไม่ว่าจะเป็นวิชายากหรือง่าย	3 (0.40)	46 (6.06)	266 (35.05)	313 (41.24)	131 (17.26)	759 (100.00)
36	ท่านอยากเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง	0 (0.00)	18 (2.37)	179 (23.58)	330 (43.48)	232 (30.57)	759 (100.00)
37	ท่านตั้งใจทำงานที่อาจารย์มอบหมายเพราะงานทุกอย่างมีความสำคัญต่อท่าน	0 (0.00)	17 (2.24)	198 (26.09)	363 (47.83)	181 (23.85)	759 (100.00)
38	ท่านชอบค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมนอกเหนือจากที่อาจารย์สอนเพราะทำให้ท่านมีความรู้มากยิ่งขึ้น	9 (1.19)	59 (7.77)	311 (40.97)	268 (35.31)	112 (14.76)	759 (100.00)
3.2 แรงจูงใจภายนอก							
39	ท่านตั้งใจเรียนในชั้นเรียนเพื่อจะได้รับคำชมจากอาจารย์ พ่อแม่ หรือเพื่อน	33 (4.35)	99 (13.04)	245 (32.28)	271 (35.70)	111 (14.62)	759 (100.00)
40	ท่านตั้งใจทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมาย	6 (0.79)	32 (4.22)	211 (27.80)	345 (45.45)	165 (21.74)	759 (100.00)

ข้อ	คำถาม	ระดับการตอบ (ร้อยละ)					รวม
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
	เพื่อจะได้รับคะแนนที่ดี						
41	ท่านตอบคำถามอาจารย์ในชั้นเรียน เพื่อต้องการจะได้รับคะแนนพิเศษเพิ่ม	66 (8.70)	135 (17.79)	299 (39.39)	195 (25.69)	64 (8.43)	759 (100.00)
42	ท่านแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน เพราะต้องการให้อาจารย์จำท่านได้	113 (14.89)	166 (21.87)	245 (32.28)	174 (22.92)	61 (8.04)	759 (100.00)
43	ท่านพยายามทำคะแนนให้ดี เพื่อต้องการให้พ่อแม่เห็นความสามารถหรือชื่นชมท่าน	17 (2.24)	52 (6.85)	217 (28.59)	279 (36.76)	194 (25.56)	759 (100.00)
4.1 การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม							
44	ท่านอาสาสมัครเข้าร่วมทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ที่คณะจัดขึ้น	25 (3.29)	82 (10.80)	290 (38.21)	234 (30.83)	128 (16.86)	759 (100.00)
45	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนามหาวิทยาลัยหรือพัฒนาคณะ ถึงแม้วันนั้นจะเป็นวันหยุดก็ตาม	32 (4.22)	120 (15.81)	266 (35.05)	220 (28.99)	121 (15.94)	759 (100.00)
46	ท่านแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกิจกรรมของคณะหรือมหาวิทยาลัยผ่านทางสื่อต่าง ๆ	59 (7.77)	135 (17.79)	295 (38.87)	197 (25.96)	73 (9.62)	759 (100.00)
47	ท่านให้ความร่วมมือทุกด้านที่จะทำให้งานของคณะประสบความสำเร็จ	12 (1.58)	58 (7.64)	269 (35.44)	297 (39.13)	123 (16.21)	759 (100.00)
48	เมื่อคณะมีการเลือกตั้ง	26	81	235	251	166	759

ข้อ	คำถาม	ระดับการตอบ (ร้อยละ)					รวม
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
	คณะกรรมการนิสิตนักศึกษา ท่านไปเลือกตั้งทุกครั้งโดยไม่ต้องมีใครบอก	(3.43)	(10.67)	(30.96)	(33.07)	(21.87)	(100.00)
49	เมื่อมีการประเมินการจัดการเรียนการสอนของ อาจารย์ ท่านกล้าที่จะ ประเมินหรือเขียนแสดง ความคิดเห็นที่แท้จริง	4 (0.53)	32 (4.22)	212 (27.93)	284 (37.42)	227 (29.91)	759 (100.00)
50	เมื่อมีการประเมินการจัด กิจกรรมต่าง ๆ ของคณะ หรือมหาวิทยาลัย ท่านกล้า ที่จะประเมินหรือเขียน แสดงความคิดเห็นที่แท้จริง ต่อกิจกรรมนั้น	8 (1.05)	30 (3.95)	224 (29.51)	292 (38.47)	205 (27.01)	759 (100.00)
4.2 ความสุขในการเรียน							
51	ท่านสนุกที่ได้ทำกิจกรรมที่ หลากหลายในขณะที่เรียน	5 (0.66)	44 (5.80)	237 (31.23)	302 (39.79)	171 (22.53)	759 (100.00)
52	ท่านพอใจที่ได้ซักถามและ แสดงความคิดเห็นในเนื้อหา สาระเกี่ยวกับวิชาที่เรียน	3 (0.40)	41 (5.40)	251 (33.07)	324 (42.69)	140 (18.45)	759 (100.00)
53	ท่านชื่นชอบที่อาจารย์ใช้ กิจกรรมการเรียนการสอนที่ เปิดโอกาสให้ท่านได้แสดง ความรู้ความสามารถได้โดย อิสระ	5 (0.66)	32 (4.22)	241 (31.75)	328 (43.21)	153 (20.16)	759 (100.00)
54	ท่านชอบการทำงานกลุ่ม เพราะได้แลกเปลี่ยนความ	22 (2.90)	59 (7.77)	279 (36.76)	286 (37.68)	113 (14.89)	759 (100.00)

ข้อ	คำถาม	ระดับการตอบ (ร้อยละ)					รวม
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
	คิดเห็นเกี่ยวกับวิชาที่เรียนกับเพื่อน ๆ						
55	ท่านเต็มใจเข้าร่วมทำกิจกรรมการเรียนต่าง ๆ เช่น การออกไปรายงานหน้าชั้นเรียน	18 (2.37)	55 (7.25)	285 (37.55)	269 (35.44)	132 (17.39)	759 (100.00)

DATE: 7/ 1/2016

TIME: 1:11

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. Jöreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by

Scientific Software International, Inc.

7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100

Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.

Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005

Use of this program is subject to the terms specified in the

Universal Copyright Convention.

Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file C:\Users\USER\Desktop\New folder\RUN\full.spl:

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

DA NI=10 NO=759 MA=CM

LA

SFI1 SFI2 SFI3 MO4 MO5 SUC6 SUC7 SUC8 CAR1 CAR2

KM

1.000

0.750 1.000

0.651 0.738 1.000

0.399 0.349 0.354 1.000

0.256 0.231 0.214 0.542 1.000

-0.018 0.007 0.072 0.113 0.023 1.000

0.284 0.299 0.303 0.477 0.481 -0.003 1.000

0.297 0.284 0.298 0.506 0.390 0.036 0.655 1.000

0.651 0.673 0.635 0.435 0.168 0.047 0.263 0.302 1.000

0.648 0.671 0.654 0.411 0.163 0.071 0.268 0.320 0.786 1.000

ME

3.741 3.702 3.801 3.808 3.395 3.030 3.563 3.682 4.056 4.163

SD

0.711 0.807 0.767 0.630 0.750 0.511 0.695 0.691 0.676 0.716

MO NX=2 NY=8 NE=3 NK=1 LX=FU,FI LY=FU,FI GA=FU,FI BE=FU,FI TE=FU,FI TD=FU,FI

LE
 SFI MO SUC
 LK
 CAR
 FR GA 1 1 GA 2 1 GA 3 1
 FR BE 2 1 BE 3 1 BE 3 2
 FI LX 1 1
 VA 1 LX 1 1
 FR LX 2 1
 FI LY 1 1 LY 4 2 LY 6 3
 VA 1 LY 1 1 LY 4 2 LY 6 3
 FR LY 2 1 LY 3 1 LY 5 2 LY 7 3 LY 8 3
 FR TD 1 1
 FR TD 2 2
 FR TE 1 1
 FR TE 2 2
 FR TE 3 3
 FI TE 4 4
 VA 0.037 TE 4 4
 FR TE 5 5
 FI TE 6 6
 VA 0 TE 6 6
 FR TE 7 7
 FR TE 8 8
 FI PS 3 3
 VA 0.0001 PS 3 3
 FR TE 8 7 TE 7 5 TE 7 4 TE 6 6 TE 8 4
 FR TH 1 4 TH 2 4 TE 6 1 TE 1 3 TE 4 1
 FR TE 1 5
 PD
 OU SE TV MR MI RS EF FS SS SC ND=3

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

Number of Input Variables 10
 Number of Y - Variables 8
 Number of X - Variables 2
 Number of ETA - Variables 3
 Number of KSI - Variables 1
 Number of Observations 759

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

Covariance Matrix

	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
SFI1	0.506					
SFI2	0.430	0.651				
SFI3	0.355	0.457	0.588			
MO4	0.179	0.177	0.171	0.397		
MO5	0.137	0.140	0.123	0.256	0.563	
SUC6	-0.007	0.003	0.028	0.036	0.009	0.261
SUC7	0.140	0.168	0.162	0.209	0.251	-0.001
SUC8	0.146	0.158	0.158	0.220	0.202	0.013
CAR1	0.313	0.367	0.329	0.185	0.085	0.016
CAR2	0.330	0.388	0.359	0.185	0.088	0.026

Covariance Matrix

	SUC7	SUC8	CAR1	CAR2
SUC7	0.483			
SUC8	0.315	0.477		
CAR1	0.124	0.141	0.457	
CAR2	0.133	0.158	0.380	0.513

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

Parameter Specifications

LAMBDA-Y

	SFI	MO	SUC
SFI1	0	0	0
SFI2	1	0	0

SFI3	2	0	0
MO4	0	0	0
MO5	0	3	0
SUC6	0	0	0
SUC7	0	0	4
SUC8	0	0	5

LAMBDA-X

CAR

CAR1	0
CAR2	6

BETA

	SFI	MO	SUC
--	-----	----	-----

SFI	0	0	0
MO	7	0	0
SUC	8	9	0

GAMMA

CAR

SFI	10
MO	11
SUC	12

PHI

CAR

13

PSI

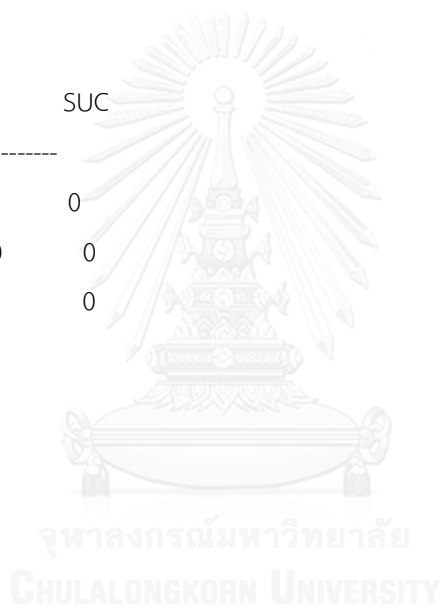
	SFI	MO	SUC
--	-----	----	-----

	14	15	0
--	----	----	---

THETA-EPS

	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
--	------	------	------	-----	-----	------

SFI1	16
------	----

SFI2	0	17				
SFI3	18	0	19			
MO4	20	0	0	0		
MO5	21	0	0	0	22	
SUC6	23	0	0	0	0	24
SUC7	0	0	0	25	26	0
SUC8	0	0	0	28	0	0
THETA-EPS						
	SUC7	SUC8				
	-----	-----				
SUC7	27					
SUC8	29	30				
THETA-DELTA-EPS						
	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
CAR1	0	0	0	31	0	0
CAR2	0	0	0	33	0	0
THETA-DELTA-EPS						
	SUC7	SUC8				
	-----	-----				
CAR1	0	0				
CAR2	0	0				
THETA-DELTA						
	CAR1	CAR2				
	-----	-----				
	32	34				

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

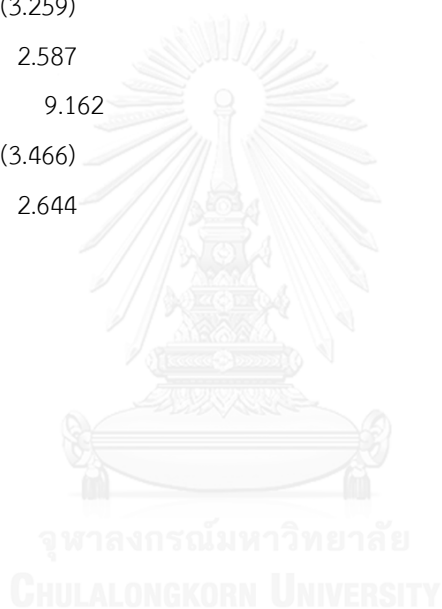
Number of Iterations = 70

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y			
	SFI	MO	SUC
	-----	-----	-----
SFI1	1.000	--	--
SFI2	1.170	--	--
	(0.041)		

28.428			
SFI3	1.067	--	--
	(0.041)		
25.721			
MO4	--	1.000	--
MO5	--	0.716	--
	(0.040)		
17.930			
SUC6	--	--	1.000
SUC7	--	--	8.429
		(3.259)	
		2.587	
SUC8	--	--	9.162
		(3.466)	
		2.644	
LAMBDA-X			
CAR			

CAR1	1.000		
CAR2	1.070		
	(0.035)		
30.924			
BETA			
	SFI	MO	SUC
-----	-----	-----	
SFI	--	--	--
MO	0.554	--	--
	(0.153)		
3.615			
SUC	-0.017	0.082	--
	(0.016)	(0.030)	
-1.099		2.694	
GAMMA			
CAR			

SFI 0.876
 (0.036)
 24.191
 MO -0.154
 (0.169)
 -0.914
 SUC 0.031
 (0.018)
 1.720

Covariance Matrix of ETA and KSI

	SFI	MO	SUC	CAR
SFI	0.367			
MO	0.155	0.360		
SUC	0.016	0.030	0.003	
CAR	0.312	0.118	0.015	0.356
PHI				
CAR				
				0.356
				(0.024)
				14.866
PSI				

Note: This matrix is diagonal.

SFI	MO	SUC
0.093	0.293	0.000
(0.010)	(0.019)	
9.117	15.495	

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

SFI	MO	SUC
0.745	0.188	0.964

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

SFI	MO	SUC
-----	----	-----

	0.745	0.108	0.238			
Reduced Form						
CAR						
SFI	0.876					
	(0.036)					
	24.191					
MO	0.331					
	(0.052)					
	6.336					
SUC	0.043					
	(0.017)					
	2.559					
THETA-EPS						
	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
SFI1	0.139					
	(0.011)					
	12.243					
SFI2	--	0.150				
		(0.012)				
		12.339				
SFI3	-0.035	--	0.171			
	(0.009)		(0.013)			
	-3.826		12.678			
MO4	0.025	--	--	0.037		
	(0.009)					
	2.923					
MO5	0.021	--	--	--	0.377	
	(0.011)				(0.020)	
	1.884				18.607	
SUC6	-0.019	--	--	--	--	0.259
	(0.008)					(0.013)
	-2.381					19.452

SUC7	--	--	--	-0.044	0.064	--
				(0.027)	(0.019)	
				-1.672	3.329	
SUC8	--	--	--	-0.060	--	--
				(0.019)		
				-3.125		

THETA-EPS

SUC7	SUC8
------	------

-----	-----
-------	-------

SUC7	0.285	
	(0.040)	
	7.122	
SUC8	0.099	0.244
	(0.031)	(0.033)
	3.151	7.484

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

SF11	SF12	SF13	MO4	MO5	SUC6
-----	-----	-----	-----	-----	-----
0.726	0.770	0.709	0.907	0.329	0.011

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

SUC7	SUC8
------	------

-----	-----
-------	-------

0.409	0.489
-------	-------

THETA-DELTA-EPS

SF11	SF12	SF13	MO4	MO5	SUC6
------	------	------	-----	-----	------

-----	-----	-----	-----	-----	-----
-------	-------	-------	-------	-------	-------

CAR1	--	--	--	0.068	--	--
				(0.014)		
				4.915		
CAR2	--	--	--	0.060	--	--
				(0.015)		
				4.054		

THETA-DELTA-EPS

SUC7	SUC8
------	------

-----	-----
-------	-------

CAR1 -- --

CAR2 -- --

THETA-DELTA

CAR1 CAR2

0.101 0.106

(0.009) (0.010)

11.252 10.552

Squared Multiple Correlations for X - Variables

CAR1 CAR2

0.778 0.794

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 21

Minimum Fit Function Chi-Square = 27.697 (P = 0.149)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 28.040 (P = 0.139)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 7.040

90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 24.977)

Minimum Fit Function Value = 0.0365

Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.00929

90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.0330)

Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0210

90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.0396)

P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 0.997

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 0.127

90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.117 ; 0.150)

ECVI for Saturated Model = 0.145

ECVI for Independence Model = 8.208

Chi-Square for Independence Model with 45 Degrees of Freedom = 6201.853

Independence AIC = 6221.853

Model AIC = 96.040

Saturated AIC = 110.000

Independence CAIC = 6278.173

Model CAIC = 287.528

Saturated CAIC = 419.760
 Normed Fit Index (NFI) = 0.996
 Non-Normed Fit Index (NNFI) = 0.998
 Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.465
 Comparative Fit Index (CFI) = 0.999
 Incremental Fit Index (IFI) = 0.999
 Relative Fit Index (RFI) = 0.990
 Critical N (CN) = 1066.495
 Root Mean Square Residual (RMR) = 0.00667
 Standardized RMR = 0.0160
 Goodness of Fit Index (GFI) = 0.993
 Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) = 0.981
 Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) = 0.379

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

Fitted Covariance Matrix

	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
SFI1	0.505					
SFI2	0.429	0.651				
SFI3	0.356	0.457	0.588			
MO4	0.180	0.181	0.165	0.397		
MO5	0.132	0.130	0.118	0.258	0.562	
SUC6	-0.003	0.019	0.017	0.030	0.022	0.261
SUC7	0.135	0.158	0.145	0.212	0.248	0.023
SUC8	0.147	0.172	0.157	0.219	0.199	0.025
CAR1	0.312	0.365	0.333	0.186	0.084	0.015
CAR2	0.334	0.390	0.356	0.186	0.090	0.016

Fitted Covariance Matrix

	SUC7	SUC8	CAR1	CAR2
SUC7	0.482			
SUC8	0.314	0.477		
CAR1	0.129	0.141	0.457	
CAR2	0.139	0.151	0.381	0.513

Fitted Residuals

	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
SFI1	0.000					
SFI2	0.002	0.000				
SFI3	-0.001	-0.001	0.000			
MO4	-0.001	-0.004	0.006	0.000		
MO5	0.005	0.010	0.005	-0.002	0.001	
SUC6	-0.003	-0.016	0.011	0.006	-0.013	0.000
SUC7	0.005	0.009	0.017	-0.003	0.003	-0.025
SUC8	-0.001	-0.014	0.001	0.001	0.003	-0.013
CAR1	0.001	0.002	-0.003	-0.001	0.001	0.001
CAR2	-0.004	-0.002	0.003	0.000	-0.003	0.010

Fitted Residuals

	SUC7	SUC8	CAR1	CAR2
SUC7	0.001			
SUC8	0.001	0.000		
CAR1	-0.006	0.000	0.000	
CAR2	-0.005	0.008	0.000	0.000

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -0.025

Median Fitted Residual = 0.000

Largest Fitted Residual = 0.017

Stemleaf Plot

```

- 2|5
- 2|
- 1|6
- 1|433
- 0|65
- 0|443333221111100000000000
0|1111111122333
0|5556689
1|001
1|7

```

Standardized Residuals

	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
SFI1	0.362					
SFI2	0.606	--				
SFI3	-0.602	-0.202	--			
MO4	-0.445	-0.723	0.833	-0.344		
MO5	0.446	0.601	0.288	-1.183	0.791	
SUC6	-0.404	-1.217	0.880	1.911	-1.149	-1.667
SUC7	0.571	1.072	1.798	-1.760	1.305	-2.499
SUC8	-0.174	-1.812	0.094	1.006	0.870	-1.385
CAR1	0.237	0.689	-0.685	-0.292	0.073	0.079
CAR2	-0.819	-0.731	0.640	-0.120	-0.253	0.820

Standardized Residuals

	SUC7	SUC8	CAR1	CAR2
SUC7	0.651			
SUC8	0.770	0.037		
CAR1	-0.877	0.055	-0.212	
CAR2	-0.751	1.329	-0.221	-0.209

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual = -2.499

Median Standardized Residual = 0.000

Largest Standardized Residual = 1.911

Stemleaf Plot

```

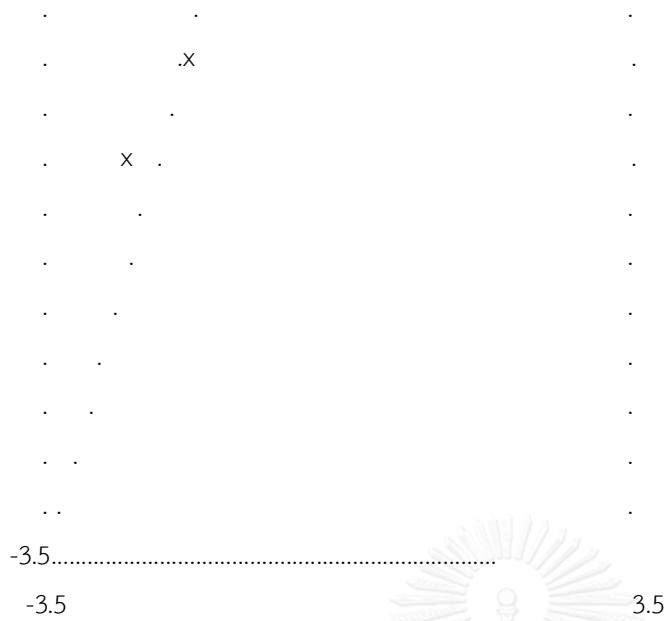
- 2|5
- 2|
- 1|887
- 1|4221
- 0|9887776
- 0|4433322221000
0|11112344
0|666677888899
1|0133
1|89

```

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

Qplot of Standardized Residuals

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for LAMBDA-Y

	SFI	MO	SUC
SFI1	--	0.010	0.004
SFI2	--	1.013	1.088
SFI3	--	1.059	1.169
MO4	0.056	--	--
MO5	0.056	--	0.038
SUC6	0.043	0.194	3.743
SUC7	9.483	4.533	--
SUC8	7.229	4.031	--

Expected Change for LAMBDA-Y

	SFI	MO	SUC
SFI1	--	0.005	0.037
SFI2	--	-0.035	-0.473
SFI3	--	0.036	0.485
MO4	-0.015	--	--
MO5	0.011	--	0.891

SUC6	-0.008	-0.070	-10.637
SUC7	0.475	0.583	--
SUC8	-0.406	-0.589	--

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	SFI	MO	SUC
	-----	-----	-----
SFI1	--	0.003	0.002
SFI2	--	-0.021	-0.025
SFI3	--	0.022	0.026
MO4	-0.009	--	--
MO5	0.007	--	0.047
SUC6	-0.005	-0.042	-0.561
SUC7	0.288	0.350	--
SUC8	-0.246	-0.353	--

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	SFI	MO	SUC
	-----	-----	-----
SFI1	--	0.004	0.003
SFI2	--	-0.026	-0.031
SFI3	--	0.028	0.033
MO4	-0.015	--	--
MO5	0.009	--	0.063
SUC6	-0.010	-0.082	-1.097
SUC7	0.414	0.504	--
SUC8	-0.356	-0.511	--

No Non-Zero Modification Indices for LAMBDA-X

Modification Indices for BETA

	SFI	MO	SUC
	-----	-----	-----
SFI	--	--	--
MO	--	--	--
SUC	--	--	3.744

Expected Change for BETA

	SFI	MO	SUC
	-----	-----	-----

SFI	--	--	--
MO	--	--	--
SUC	--	--	-10.638

Standardized Expected Change for BETA

	SFI	MO	SUC
SFI	--	--	--
MO	--	--	--
SUC	--	--	-3825.885

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

Modification Indices for PSI

Note: This matrix is diagonal.

	SFI	MO	SUC
SFI	--	--	--
MO	--	--	--
SUC	--	--	3.743

Expected Change for PSI

Note: This matrix is diagonal.

	SFI	MO	SUC
SFI	--	--	--
MO	--	--	--
SUC	--	--	-0.002

Standardized Expected Change for PSI

Note: This matrix is diagonal.

	SFI	MO	SUC
SFI	--	--	--
MO	--	--	--
SUC	--	--	-0.765

Modification Indices for THETA-EPS

	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
SFI1	--	--	--	--	--	--
SFI2	0.039	--	--	--	--	--
SFI3	--	0.041	--	--	--	--
MO4	--	0.659	0.499	0.007	--	--
MO5	--	1.233	0.772	0.317	--	--
SUC6	--	5.571	3.708	3.713	0.472	--

SUC7	0.057	1.592	1.603	--	--	3.296
SUC8	0.082	3.301	0.235	--	2.284	0.015

Modification Indices for THETA-EPS

SUC7	SUC8
------	------

SUC7 --

SUC8 -- --

Expected Change for THETA-EPS

SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
------	------	------	-----	-----	------

SFI1 --

SFI2 0.003 --

SFI3 -- -0.003 --

MO4 -- -0.008 0.006 0.004

MO5 -- 0.013 -0.010 -0.017 --

SUC6 -- -0.021 0.017 0.020 -0.008 --

SUC7 -0.002 0.011 0.011 -- -- -0.017

SUC8 0.002 -0.015 -0.004 -- 0.104 -0.001

Expected Change for THETA-EPS

SUC7	SUC8
------	------

SUC7 --

SUC8 -- --

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
------	------	------	-----	-----	------

SFI1 --

SFI2 0.005 --

SFI3 -- -0.005 --

MO4 -- -0.015 0.013 0.009

MO5 -- 0.022 -0.017 -0.035 --

SUC6 -- -0.052 0.044 0.061 -0.020 --

SUC7 -0.004 0.019 0.021 -- -- -0.048

SUC8 0.005 -0.027 -0.008 -- 0.202 -0.003

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

	SUC7	SUC8
	-----	-----
SUC7	--	
SUC8	--	--

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
CAR1	0.094	1.105	1.717	--	0.145	0.359
CAR2	0.218	0.389	1.008	--	0.260	1.532

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	SUC7	SUC8
	-----	-----
CAR1	0.550	0.044
CAR2	1.590	2.943

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
CAR1	0.002	0.008	-0.010	--	0.004	-0.004
CAR2	-0.003	-0.005	0.008	--	-0.006	0.009

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	SUC7	SUC8
	-----	-----
CAR1	-0.005	0.002
CAR2	-0.010	0.014

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
CAR1	0.004	0.014	-0.019	--	0.008	-0.012
CAR2	-0.007	-0.009	0.015	--	-0.011	0.026

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	SUC7	SUC8
	-----	-----
CAR1	-0.011	0.003
CAR2	-0.019	0.027

Modification Indices for THETA-DELTA

	CAR1	CAR2
	-----	-----
CAR1	--	
CAR2	3.743	--

Expected Change for THETA-DELTA

	CAR1	CAR2
	-----	-----
CAR1	--	
CAR2	-2.343	--

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA

	CAR1	CAR2
	-----	-----
CAR1	--	
CAR2	-4.837	--

Maximum Modification Index is 9.48 for Element (7, 1) of LAMBDA-Y

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

Covariances

Y - ETA

	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
SFI	0.367	0.429	0.391	0.155	0.111	0.016
MO	0.155	0.181	0.165	0.360	0.258	0.030
SUC	0.016	0.019	0.017	0.030	0.022	0.003

Y - ETA

	SUC7	SUC8
	-----	-----
SFI	0.135	0.147
MO	0.256	0.278
SUC	0.023	0.025

Y - KSI

	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
CAR	0.312	0.365	0.333	0.118	0.084	0.015

Y - KSI

	SUC7	SUC8
CAR	0.129	0.141
X - ETA		
	CAR1	CAR2
SFI	0.312	0.334
MO	0.118	0.126
SUC	0.015	0.016
X - KSI		
	CAR1	CAR2
CAR	0.356	0.381

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

Factor Scores Regressions

ETA	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
SFI	0.268	0.218	0.230	-0.035	0.012	0.024
MO	-0.021	0.116	0.088	0.848	-0.022	-0.001
SUC	-0.003	0.007	0.005	0.061	-0.001	0.000
ETA	SUC7	SUC8	CAR1	CAR2		
SFI	0.011	0.021	0.088	0.086		
MO	0.081	0.184	-0.212	-0.111		
SUC	0.009	0.018	-0.007	0.001		
KSI	SFI1	SFI2	SFI3	MO4	MO5	SUC6
CAR	0.100	0.051	0.061	-0.234	0.058	0.021
KSI	SUC7	SUC8	CAR1	CAR2		

CAR 0.032 0.060 0.381 0.361

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

Standardized Solution

LAMBDA-Y

	SFI	MO	SUC
SFI1	0.605	--	--
SFI2	0.708	--	--
SFI3	0.646	--	--
MO4	--	0.600	--
MO5	--	0.430	--
SUC6	--	--	0.053
SUC7	--	--	0.444
SUC8	--	--	0.483

LAMBDA-X

CAR

CAR1	0.597
CAR2	0.638

BETA

	SFI	MO	SUC
SFI	--	--	--
MO	0.559	--	--
SUC	-0.197	0.928	--

GAMMA

CAR

SFI	0.863
MO	-0.153
SUC	0.353

Correlation Matrix of ETA and KSI

	SFI	MO	SUC	CAR
SFI	1.000			

MO	0.427	1.000		
SUC	0.503	0.960	1.000	
CAR	0.863	0.329	0.488	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

SFI	MO	SUC
-----	----	-----

-----	-----	-----
0.255	0.812	0.036

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

CAR

SFI 0.863
MO 0.329
SUC 0.488

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

	SFI	MO	SUC
-----	-----	-----	-----
SFI1	0.852	--	--
SFI2	0.877	--	--
SFI3	0.842	--	--
MO4	--	0.952	--
MO5	--	0.574	--
SUC6	--	--	0.103
SUC7	--	--	0.640
SUC8	--	--	0.699

LAMBDA-X

CAR

CAR1 0.882
CAR2 0.891

BETA

SFI	MO	SUC
-----	----	-----

-----	-----	-----
-------	-------	-------

SFI -- -- --
 MO 0.559 -- --
 SUC -0.197 0.928 --

GAMMA

CAR

SFI 0.863
 MO -0.153
 SUC 0.353

Correlation Matrix of ETA and KSI

	SFI	MO	SUC	CAR
SFI	1.000			
MO	0.427	1.000		
SUC	0.503	0.960	1.000	
CAR	0.863	0.329	0.488	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	SFI	MO	SUC			
	0.255	0.812	0.036			
THETA-EPS				SFI1	SFI2	SFI3
				MO4	MO5	SUC6

SFI1	0.274					
SFI2	--	0.230				
SFI3	-0.065	--	0.291			
MO4	0.056	--	--	0.093		
MO5	0.039	--	--	--	0.671	
SUC6	-0.053	--	--	--	--	0.989
SUC7	--	--	--	-0.102	0.123	--
SUC8	--	--	--	-0.137	--	--

THETA-EPS

SUC7 SUC8

SUC7 0.591

SUC8 0.207 0.511

THETA-DELTA-EPS

SFI1 SFI2 SFI3 MO4 MO5 SUC6

 CAR1 -- -- -- 0.160 -- --

CAR2 -- -- -- 0.132 -- --

THETA-DELTA-EPS

SUC7 SUC8

 CAR1 -- --

CAR2 -- --

THETA-DELTA

CAR1 CAR2

 0.222 0.206

Regression Matrix ETA on KSI (Standardized)

CAR

 SFI 0.863

MO 0.329

SUC 0.488

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

Total and Indirect Effects

Total Effects of KSI on ETA

CAR

 SFI 0.876

(0.036)

24.191

MO 0.331

(0.052)

6.336

SUC 0.043

(0.017)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

SUKHOTRAJIT UNIVERSITY

2.559

Indirect Effects of KSI on ETA

CAR

SFI --
 MO 0.485
 (0.135)
 3.603
 SUC 0.012
 (0.015)
 0.817

Total Effects of ETA on ETA

SFI MO SUC

SFI -- -- --
 MO 0.554 -- --
 (0.153)
 3.615
 SUC 0.028 0.082 --
 (0.015) (0.030)
 1.906 2.694

Largest Eigenvalue of B*B' (Stability Index) is 0.308

Indirect Effects of ETA on ETA

SFI MO SUC

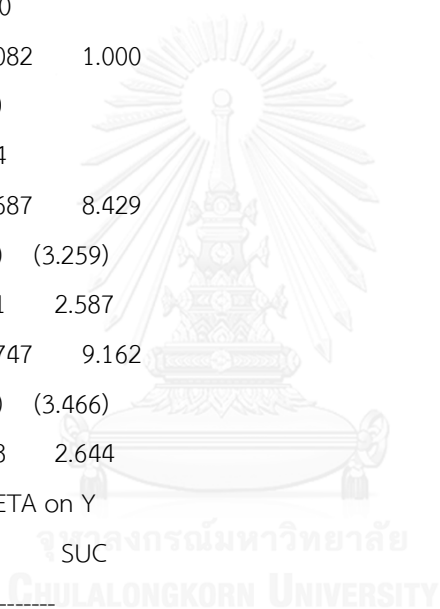
SFI -- -- --
 MO -- -- --
 SUC 0.045 -- --
 (0.022)
 2.097

Total Effects of ETA on Y

SFI MO SUC

SFI1 1.000 -- --
 SFI2 1.170 -- --

	(0.041)		
	28.428		
SFI3	1.067	--	--
	(0.041)		
	25.721		
MO4	0.554	1.000	--
	(0.153)		
	3.615		
MO5	0.397	0.716	--
	(0.110)	(0.040)	
	3.620	17.930	
SUC6	0.028	0.082	1.000
	(0.015)	(0.030)	
	1.906	2.694	
SUC7	0.236	0.687	8.429
	(0.090)	(0.093)	(3.259)
	2.629	7.421	2.587
SUC8	0.257	0.747	9.162
	(0.097)	(0.079)	(3.466)
	2.642	9.508	2.644
Indirect Effects of ETA on Y			
	SFI	MO	SUC
	-----	-----	-----
SFI1	--	--	--
SFI2	--	--	--
SFI3	--	--	--
MO4	0.554	--	--
	(0.153)		
	3.615		
MO5	0.397	--	--
	(0.110)		
	3.620		
SUC6	0.028	0.082	--
	(0.015)	(0.030)	
	1.906	2.694	

SUC7 0.236 0.687 --
 (0.090) (0.093)

2.629 7.421

SUC8 0.257 0.747 --
 (0.097) (0.079)

2.642 9.508

Total Effects of KSI on Y

CAR

SFI1 0.876
 (0.036)

24.191

SFI2 1.024
 (0.042)

24.610

SFI3 0.934
 (0.039)

23.808

MO4 0.331
 (0.052)

6.336

MO5 0.237
 (0.041)

5.821

SUC6 0.043
 (0.017)

2.559

SUC7 0.364
 (0.042)

8.712

SUC8 0.395
 (0.042)

9.336

FULL MODEL STUDENT-FACULTY INTERACTION

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of KSI on ETA

CAR

SFI	0.863
MO	0.329
SUC	0.488

Standardized Indirect Effects of KSI on ETA

CAR

SFI	--
MO	0.483
SUC	0.136

Standardized Total Effects of ETA on ETA

	SFI	MO	SUC
SFI	--	--	--
MO	0.559	--	--
SUC	0.322	0.928	--

Standardized Indirect Effects of ETA on ETA

	SFI	MO	SUC
SFI	--	--	--
MO	--	--	--
SUC	0.519	--	--

Standardized Total Effects of ETA on Y

	SFI	MO	SUC
SFI1	0.605	--	--
SFI2	0.708	--	--
SFI3	0.646	--	--
MO4	0.336	0.600	--
MO5	0.240	0.430	--
SUC6	0.017	0.049	0.053

SUC7 0.143 0.412 0.444

SUC8 0.156 0.448 0.483

Completely Standardized Total Effects of ETA on Y

	SFI	MO	SUC
	-----	-----	-----
SFI1	0.852	--	--
SFI2	0.877	--	--
SFI3	0.842	--	--
MO4	0.532	0.952	--
MO5	0.321	0.574	--
SUC6	0.033	0.096	0.103
SUC7	0.206	0.594	0.640
SUC8	0.225	0.649	0.699

Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	SFI	MO	SUC
	-----	-----	-----
SFI1	--	--	--
SFI2	--	--	--
SFI3	--	--	--
MO4	0.336	--	--
MO5	0.240	--	--
SUC6	0.017	0.049	--
SUC7	0.143	0.412	--
SUC8	0.156	0.448	--

Completely Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	SFI	MO	SUC
	-----	-----	-----
SFI1	--	--	--
SFI2	--	--	--
SFI3	--	--	--
MO4	0.532	--	--
MO5	0.321	--	--
SUC6	0.033	0.096	--
SUC7	0.206	0.594	--
SUC8	0.225	0.649	--

Standardized Total Effects of KSI on Y

CAR

SFI1	0.523
SFI2	0.611
SFI3	0.558
MO4	0.198
MO5	0.141
SUC6	0.026
SUC7	0.217
SUC8	0.236

Completely Standardized Total Effects of KSI on Y

CAR

SFI1	0.735
SFI2	0.757
SFI3	0.727
MO4	0.313
MO5	0.189
SUC6	0.050
SUC7	0.312
SUC8	0.341

Time used: 0.031 Seconds

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวชุตติมา ชุมพงค์ เกิดวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2533 จังหวัดนครศรีธรรมราช สำเร็จการศึกษาครุศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 2) สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน วิชาเอกการศึกษานอกระบบโรงเรียนและคณิตศาสตร์ ภาควิชาการศึกษาตลอดชีวิต คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2556 และได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตร ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2557

